

ဝဏ္ဏဇာင်

ဝပ်အင်း၏ချစ်သူကအင်းရှ်
အလှူနတ်သမီး၏
မာယာနီပို့

ဒုတိယပိုင်း
အတ်သိမ်းပိုင်း

BURMESE
CLASSIC
COM

ဝဏ္ဏအောင်

အလှနတ်သမီး၏မာယာနိဂုံး

BURMESE
CLASSIC
.com

(ရုတိယပိုင်း-ဇာတ်သိမ်း)

ဘေးဘီလူး

အခြေအနေသည် မကြာမီ ထူးခြားစွာ ပြောင်းလဲသွားလိမ့်
မည်ဟု ယို့ကျင်း နားလည်ထားလေသည်။

ထို့ကြောင့် ...

“ရှောက်ဖုံး ... ကျုပ် မနက်ဖြန် ဒီကထွက်သွားတော့မယ်”
ဟု ပြောလိုက်သည်။

ရှောက်ဖုံး မျက်လုံးပြူးသည်။

“မင်း တကယ်ပြောတာလား”

ယို့ကျင်းက ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ... ခင်ဗျား မယုံလို့လား”

ရှောက်ဖုံးက ...

“ဪ ... ငါ့ရှိစုမဲ့စုလေးမကုန်ခင် မင်းထွက်သွားတော့
မယ်ဆိုလို့ ဝမ်းသာလို့ပါကွာ”

ယို့ကျင်းက ...

၆ ❖ ဝတ္ထုအောင်

“ဒါဆို ကျုပ်ကို အကောင်းဆုံးညစာကျွေးမယ် မဟုတ်လား”

“ရပါတယ် ... ကျုပ် အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် စီစဉ်ပေးရမှာပေါ့”

“အရက်လည်း ပါပါစေနော်”

“ဖိတ်ချ”

ကျင်းဝှာသည် ငွမ်းကပ်စောင်ကို ရင်ဘတ်ပေါ်တင်ကာ ခုတင်ပေါ်၌ ထိုင်နေသည်။

ယိုးကျင်းက အခန်းတံခါးဝသို့ ရောက်လာသည်။ သူက ...

“ညီမ ထမင်းစားဖို့ အောက်ကိုဆင်းရအောင်”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ကျင်းဝှာက ...

“ဒီအခန်းထဲ မှာယူစားလို့ မဖြစ်ဘူးလားရှင်”

ယိုးကျင်း ...

အလှနတ်သမီး၏ဇာတိနိဂုံး (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၇

“မဟုတ်သေးဘူး ညီမ ... ဒီနေ့ည တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင်က ကျုပ်တို့ကို ညစာကျွေးမလို့တဲ့၊ ဒါကြောင့် အောက်ထပ်ကို ဆင်းလာဖို့ ဖိတ်ခေါ်လိုက်တာပါ”

ကျင်းဝှာက ...

“ကောင်းပြီလေ ... ကျွန်မ အဝတ်အစားလဲပြီး ဆင်းလာခဲ့ပါ့မယ်”

ယိုးကျင်းက ပြုံးလိုက်သည်။ ထို့နောက် အခန်းရှေ့မှ လှည့်ထွက်သွားလေသည်။

ကျင်းဝှာသည် သေတ္တာကို ဖွင့်လိုက်သည်။

သေတ္တာထဲ၌ အဝတ်အစားများ အပြည့်ရှိနေသည်။ အဝတ်အစားများသည် အရောင်အသွေးစုံလင်စွာ ရှိနေပါသည်။

သူမသည် အရောင်တောက်ပသော အဝတ်အစားများကို သဘောကျ နှစ်ခြိုက်လေသည်။ ယိုးကျင်းသည် အရောင်တောက်ပသော လူစားမျိုး ဖြစ်သည်ဟုလည်း သူမ ယင်မှတ်ထားသည်။

❖ ဝတ္ထုအောင်

ယို့ကင်းသည် ဘဝင်မြင့်သည်။ စိတ်လိုက်မာန်ပါ လုပ်တတ်သည်။

ကလေးဆိုးကြီးတစ်ယောက်နှင့်တူသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ပုံလွေတစ်ကောင်ကဲ့သို့ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသည့်အသွင်မျိုး ဆောင်သေးသည်။

သူမသည် ဤကဲ့သို့ယောက်ျားမျိုးအား ထိန်းချုပ်ထားနိုင်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်သည်။

သို့သော် ထိန်းချုပ်ရန် မလွယ်ဟူ၍လည်း ယုံကြည်မိလေသည်။

မည်သို့ဆိုစေ သူမက ကြိုးစားကြည့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားလိုက်သည်။ ဖြစ်နိုင်ပါမည်လော။

ထမင်းစားခန်း ...။

ထမင်းစားခန်းသည် ကျယ်ဝန်းခြင်းမရှိပါ။ သို့သော် သန့်ရှင်းသပ်ရပ်မှု ရှိလေသည်။

အငှက်နတ်သမီး၏မာယာနိဗ္ဗာန် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၉

ထမင်းစားခန်းထဲမှ စားပွဲ ကုလားထိုင်များသည် အဖိုးတန်ပရိဘောဂများ ဖြစ်သည်။

အခန်းနံရံတွင် ပန်းချီကျော်များ၏ လက်ရာခြောက်သော ပန်းချီကားများ ချိတ်ဆွဲထားသည်။

စားပွဲများတွင် လှပသောပန်းအိုးများ တင်ထားသည်။

ရောင်စုံပန်းများ ဝေဝေဆာဆာဖြင့် လှပနေသည်။

ဤသို့ မွမ်းမံပြင်ဆင်ထားသော အခန်းတွင် ထမင်းသုံးဆောင်ရသည်မှာ ကျက်သရေ တိုးပွားလာသည်ဟု ထင်မိလေသည်။

ထို့ကြောင့် တခြားထမင်းများထက် ဈေးနှုန်းများစွာ ကြီးမားနေသော်လည်း လူစည်ကားလျက် ရှိပေသည်။

နဂါးစိမ်းဂိုဏ်းမှ လူသုံးယောက်သည် တံခါးပေါက်နှင့် အနီးကပ်ဆုံး စားပွဲတစ်ခုတွင် ထိုင်နေကြလေသည်။

သူတို့၏မျက်လုံးများမှာမူ တံခါးအပြင်ဘက်သို့ လှမ်း၍ ကြည့်နေကြပေသည်။

သူတို့စောင့်နေသောလူသည် ယခုအချိန်အထိ မရောက်သေးကြောင်း ဖော်ပြနေလေသည်။

သခင်လေးစုအိမ်သည် ပြတင်းပေါက်နှင့်ကပ်လျက်ရှိသော စားပွဲတစ်ခုတွင် ထမင်းများ ခြံနံရောက်ရေ စားနေသည်။

၁၀ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

သူ့နောက်တွင် အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော သက်
တော်စောင့်သည် ကပ်လျက်ရပ်နေသည်။

စားပွဲထိုးတစ်ယောက်သည် ၎င်းတို့အနားသို့ ချဉ်းကပ်
ရောက်ရှိလာလေသည်။ စားပွဲထိုးက ...

“ဒီဇည့်သည်ကော တစ်ခါတည်း ထမင်းသုံးဆောင်မှာလား
ဗျာ”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

အနက်ရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူက တုပ်တုပ်မျှ မလှုပ်ပါ။

စကားလည်း မပြောပါ။ သခင်လေးစုအိမ်းသည် သူ့အ
တွက် အဖြေပေးလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်စားပြီးမှ သူ့စားလိမ့်မယ်”

ယွဲ့ကျင်းသည် ထိုအခြင်းအရာကိုမြင်လျှင် သက်ပြင်းချလိုက်
လေသည်။

သူများ ရှေ့ကသွားသောအခါ နောက်ကလိုက်ရသည်။

သူများ စားသောက်ပြီးမှ ကိုယ်ကစားရသည်။

ထိုကဲ့သို့သော လူစားမျိုးသည် သက်တော်စောင့်ဟု မပြော
နိုင်တော့ပါ။ ငွေဝယ်ကျွန်တစ်ယောက်နှင့် ပိုပြီး တူနေသည် မဟုတ်
ပါလား။

အလှနတ်သမီး၏စာထာနိဝုံး (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၁

ယွဲ့ကျင်းက အခန်းတွင်းသို့ ဝေ့ကြည့်လိုက်သည်။

ရွှေငါးဖန်ချိုင့်ကို အခန်းတွင်းမှ လှမ်းပြီးရိုက်ခဲ့သူမှာ ထွက်
ပေါ်လာခြင်း မရှိသေးပါ။

ထိုသူသည် အဘယ်ကြောင့် မျက်နှာမဖော်ပြဘဲ ပုန်း
အောင်းနေရပါသနည်း။

ယွဲ့ကျင်းက တွေးတော စဉ်းစားနေလိုက်သည်။

ထိုစဉ် အဝေးမှ အတွားအို၏ငိုကြွေးသံနှင့် လူမမာ၏
ညည်းညူသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

...

စားသောက်ဖွယ်ရာများမှာ လွန်စွာမှပင် အရသာ ထူးကဲ
ပြည့်စုံလှပေသည်။ အရက်ကလည်း အကောင်းဆုံးအရက် ဖြစ်သည်။

အရက်သုံးလေးခွက်မျှ သောက်လိုက်ပြီးသောအခါ ယွဲ့ကျင်း
မှာ ချင် ချင်လန်းလန်း ဖြစ်လာလေသည်။

စိတ်ထဲတွင် မတင်မကျဖြစ်နေသော ကိစ္စများကိုလည်း
မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်သွားသည်။

၁၂ ❖ စက္ကနော့

သို့သော် ရှောက်ဖုံးမှ ဂမ္ဘာ စိတ်မျက်လက်မျက် ဖြစ်လာလေသည်။ ထမင်းလည်း စားမ ဝင်ပါချေ။

ကျင်းမှာသည် ဒါ စားနည်းလှသော ရှောက်ဖုံးကို အံ့အားသန်သလို ကြည့်နေသည့်။

ရှောက်ဖုံးကဲ့သို့ လူသန်ကြီးတစ်ယောက်သည် အဘယ်ကြောင့် ထိုသို့အစား နည်းလှသည်ကို စဉ်းစားမရနိုင်သည့်သဘော ဖြစ်လေသည်။

သူမသည် မအောင့်အည်းနိုင်တော့သည့်အဆုံး ...

“ရှင် အစားနည်းလှချည်လား”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။ ရှောက်ဖုံးက ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်ပစ္စည်းကို ကျုပ်စားနေရတော့ နည်းနည်းနဲ့မြောမိတာပေါ့လေ။ ဒါကြောင့် နည်းနည်းပဲ စားတာပါ”

ထိုစကားကြောင့် ကျင်းမှာနှင့်ယိုးကျင်းတို့ မနေနိုင်ကြတော့ဘဲ ရယ်မောလိုက်ကြလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ...

‘ခွပ် ခွပ် ခွပ် ခွပ်’

မြင်းခွာသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

သည်။

အလှနတ်သမီး၏စာယာန်ဝုံး (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၃

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ...

‘ဟီး ဟီး ဟီး’

ရှည်လျားသော မြင်းဟီသံ ကြားလိုက်ရလေသည်။

ရုတ်တရက် ခြံဝင်းတံခါးရှေ့သို့ မြင်းတစ်ကောင် ရောက်ရှိလာပြီး ရပ်တန့်လိုက်သည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ထိုအခါ ...

နဂါးစိမ်းဂိုဏ်းသားသုံးယောက် ပြိုင်တူထရပ်လိုက်ကြသည်ကို တွေ့ရသည်။

သူတို့၏မျက်နှာတွင် ဝမ်းသာပျော်ရွှင်သွားသည့် အရိပ်အယောင်များ ပေါ်ထွက်လာသည်။

သူတို့မျှော်နေသူ ရောက်လာပြီ မဟုတ်ပါလား။

ရှောက်ဖုံးက ယိုးကျင်းကို ကြည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် အရက်ခွက်ကို ယူလိုက်ပြီး ...

“သူငယ်ချင်း ... အရက်တစ်ခွက်လောက် သောက်လိုက်ကြရအောင်လား”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ ယိုးကျင်းက ...

“ကျုပ်ကို ဂုဏ်ပြုတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

၁၄ ❖ ဝတ္ထုအောင်

“နေပါဦး ... ခုမှ ဘယ်လိုစိတ်ကူးပေါက်လာတာလဲ”

“ဪ ... ခုနေ့ဂုဏ်မပြုရင် နောက် ဘယ်တော့မှ ဂုဏ်ပြု
ဖို့အခွင့်အရေး ကြုံရတော့မယ် မထင်လို့ပါ”

ယိုးကျင်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ် ဒါလောက် အသက်မတိုနိုင်သေးပါဘူး၊ ကဲ ... ထား
ပါတော့လေ၊ ခုရောက်လာတာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ကြည့်ကြရအောင်
လား”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သာ သတိပြုကြည့်လိုက်ကြခြင်း မဟုတ်
ပါ။

စားသောက်ခန်းမဆောင်ထဲ၌ ရောက်ရှိနေကြ အားလုံး
ကလည်း လှမ်းကြည့်လိုက်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုလူသည် အတော်ပင် ခရီးပန်းလာပုံရသည်။

သူ စီးနင်းလာသောမြင်းသည် အဆက်မပြတ် ပီနေလေ
သည်။

အကုန်သမီး၏ဇာတာနိဂုံး (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၅

လူတစ်ယောက် အစိမ်းရောင်အင်္ကျီဝတ်ဆင်ထားသူ တစ်
ယောက် ဖြစ်လေသည်။

ထိုလူမှာ ရွေးသီးရွေးပေါက်များ စိမ့်နေလေသည်။ ထိုလူ
သည် မြင်းပေါ်မှ လွှားခနဲ ခုန်ဆင်းလာသည်။

ထို့နောက် ...

စားသောက်ခန်းမအတွင်းသို့ ခြေလှမ်းကျဲကျဲဖြင့် လှမ်းဝင်
လာလေသည်။

နဂါးစိမ်းဂိုဏ်းသားသုံးယောက်သည် ကမန်းကတန်းရှေ့သို့
လှမ်းထွက်လိုက်ကြလေသည်။

သို့သော် ဝင်ရောက်လာသူ၏မျက်နှာကို သေသေချာချာ
တွေ့မြင်လိုက်ရသောအခါ စိတ်ပျက်သွားကြပုံ ရှိလေသည်။

သူတို့ စောင့်မျှော်နေသူမဟုတ်ကြောင်း ထင်ရှားပေါ်လွင်
နေပါတော့သည်။

နဂါးစိမ်းဂိုဏ်းသားတစ်ယောက်က ...

“သူ ဘာဖြစ်လို့ မလာနိုင်တာလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ထိုလူက တစ်စုံတစ်ရာ တီးတိုးပြောလိုက်သည်။

၁၆ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ထို့နောက် ချာခနဲလှည့်ကာ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားသည်။

နဂါးစိမ်းဂိုဏ်းသားသုံးယောက်သည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်
ဖြင့် ပြန်ထိုင်ချလိုက်သည်။

သုံးယောက်သား စကားတစ်လုံးမှ မပြောဘဲ အရက်
သောက်နေကြသည်။

သူတို့၏ မျက်နှာများသည် တည်ကြည်နေ၏။

သူတို့ မျှော်နေသူ ရောက်မလာနိုင်သော်လည်း ထိုလူ၏
သတင်းကို ကြားသိလိုက်ရပြီ ဖြစ်ပုံရလေသည်။

သူတို့ကြားလိုက်ရသောသတင်းသည် မည်သို့သောသတင်း
ဖြစ်ပါသနည်း။

သခင်လေးစုအိမ် မျက်မှောင်ကြွတ်နေသည်။

အခြားလူက မနေနိုင်မထိုင်နိုင် လှုပ်လှုပ်ရွှေ့ ဖြစ်နေသော

အဖြစ်မျိုးသည် သူ၏ မျက်နှာပေါ်သို့ ရောက်လာလေတော့သည်။

ယို့ကျင်းက ပြုံးလိုက်သည်။

အလှနတ်သမီး၏ဇာတိ (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၇

ရှောက်ဖုံးကိုကြည့်ကာ ...

“ခင်ဗျားကို မေးစရာရှိတယ်”

ဟု ပြောသည်။ ရှောက်ဖုံးက ...

“မင်း ဘာမေးမလို့လဲ”

ယို့ကျင်းက ...

“ခင်ဗျားမျက်လုံး ဘယ်လောက် လျင်တယ်ဆိုတာ သိရ

အောင် ပြဿနာနှစ်ခု မေးချင်တယ်”

ရှောက်ဖုံးက ...

“ပြောစမ်းပါဦး”

ယို့ကျင်းက ...

“နဂါးစိမ်းဂိုဏ်း ဘယ်မှာရှိသလဲဆိုတာ သိသလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ရှောက်ဖုံး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မသိဘူး”

ယို့ကျင်းက ...

“ဒါဖြင့် နဂါးစိမ်းဂိုဏ်းသားတွေ စောင့်နေတဲ့ လူက ဘယ်သူ

လဲ ဆိုတာ ခင်ဗျားသိသလား”

ဟု မေးလိုက်ပြန်သည်။

၁၈ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ရှောက်ဖုံး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြန်သည်။

ယို့ကျင်းက ...

“သူတို့စောင့်နေတဲ့လူဟာ ဝေ့ထင်းအိမ်ဆိုတဲ့လူ ဖြစ်မယ် ဆိုရင်ကော”

ရှောက်ဖုံးက ...

“ဝေ့ထင်းအိမ် ... ဓားဘီလူး ဝေ့ထင်းအိမ် ဟုတ်လား”

ယို့ကျင်းက ...

“အင်း ... သိပ်တော့ မသေချာဘူး၊ ဝေ့ထင်းအိမ်ဆိုတာ လောက်ပဲ သိတယ်”

ရှောက်ဖုံးက ...

“နေပါဦး ... မင်းက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိနေတာလဲကွ”

ဟု မေးလေသည်။

ယို့ကျင်းက ...

“ဒါကြောင့် ခင်ဗျားမျက်လုံး ဘယ်လောက် လျှင်သလဲဆို တာ မေးတာပေါ့”

ရှောက်ဖုံးက ...

“ဘာဆိုလို့လဲ”

“ဆိုတာပေါ့”

အလှနတ်သမီး၏ဓာတ်ပုံ (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၉

“ကဲ ... ရှင်းပြစမ်းပါဦး”

ယို့ကျင်း ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်က နဂါးစိမ်းဂိုဏ်းသားအချင်းချင်း တီးတိုးပြောနေ တာကို အသံမကြားရလည်း နှုတ်ခမ်းလှုပ်တာကို ကြည့်ပြီး ဘာပြော ကြသလဲဆိုတာ သိလိုက်ရတာပေါ့”

ရှောက်ဖုံး မျက်လုံးပြူးသွားလေသည်။

ယို့ကျင်းအား လူထူးလူဆန်းတစ်ယောက်ပမာ စိုက်ကြည့် လေသည်။

ကျင်းဝှာ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ရှင်ဟာ တကယ်ကို ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ လူစားမျိုး တစ်ယောက်ပါပဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ယို့ကျင်း ရယ်မောလိုက်လေသည်။ ကျင်းဝှာက ...

“ရှင်က ဘယ်လိုအရာမျိုးကိုမဆို ထိုးဖောက်မြင်နိုင်စွမ်းရှိ တာပဲ”

ယို့ကျင်းက ...

“ဒါဖြင့် ညီမကလည်း အစ်ကိုကို ကြောက်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

၂၀ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ကျင်းဝှာက ...

“ဟုတ်တယ်လို့ ဆိုရတော့မှာပဲ”

ယိုးကျင်းက ...

“အင်း... ဒါဆိုရင် အစ်ကိုစကားကို နားထောင်ရမယ်နော်”

မြင်းလည်းပေါ်တွင် ကျင်းဝှာပြောခဲ့သည့် စကားမျိုးကို ပြန်လည် ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ရှောက်ဖုံးက သူတို့နှစ်ယောက်အား ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“မင်းတို့နှစ်ယောက် ဘယ်တုန်းက ဆွေမျိုးတွေ ဖြစ်ကုန်ကြတာလဲကွ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

သုံးယောက်သား ပြိုင်တူရယ်မော လိုက်ကြလေသည်။

အလှနတ်သမီး၏မယာနိဝုံး (ဒု-ဇာတ်ဆုံ) ❖ ၂၁

အားကိုးအားထား

သခင်လေးစုအိမ်း စားသောက်ပြီးစီးသွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

သူက ထရပ်လိုက်သည်။

သက်တော်စောင့်ဘက်သို့ လှည့်ကာ ...

“မင်း ထမင်းစားတော့၊ စားပြီးရင် အခန်းထဲကို မြန်မြန်လာခဲ့”

ဟု မှာကြားလိုက်၏။ သက်တော်စောင့် ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

သခင်လေးစုအိမ်းက အခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေသည်။

အနက်ရောင်ဝတ် သက်တော်စောင့်သည် လျင်မြန်စွာ စားသောက်လိုက်သည်။

ထို့နောက် အခန်းတွင်းမှ ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ထိုစဉ် ...

“မိတ်ဆွေ ခဏနေပါဦး”

၂၂ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ယို့ကျင်းက ဟန့်တားလိုက်သည်။ ထိုလူ ခြေလှမ်းတုံ့ခနဲ ရပ်သွားသည်။ ယို့ကျင်းကို လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

ယို့ကျင်းက ပြုံး၍ ...

“ကျုပ်တို့ဆီမှာ အရက်ကောင်းကောင်း ရှိတယ်၊ အရက် တစ်ခွက်လောက် လာသောက်ပါလား”

ဟု ဖိတ်ခေါ်လိုက်လေသည်။

ထိုလူက ယို့ကျင်းအား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

သူ၏မျက်နှာမှာ ထုံးစံအတိုင်း ဟန့်မှုရာကင်းမဲ့ကာ အေး တိအေးစက် ဖြစ်နေသည်။

သို့သော် သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် ခံပြင်းသော အရိပ် အယောင်များ ထွက်ပေါ်နေလေသည်။

ယို့ကျင်းက ...

“လာပါဗျ၊ ကျုပ်က တိုက်ပျံမယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထိုလူက လက်နှစ်ဖက် ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်လိုက် သည်။

“ကျုပ်က အရက်သောက်ချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့”

ယို့ကျင်းက ...

အလှနတ်သမီး၏ဓာတ်ပုံ (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၂၃

“ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်သလဲဗျ”

ထိုလူက အဖြေမပေးသေးချေ။

ယို့ကျင်းက ...

“ခင်ဗျားက သခင်လေးစုအိမ်ကို ကြောက်နေလို့လား”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ထိုလူမျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားလေသည်။ အေးတိအေး

စက်လေသံဖြင့် ...

“ဟုတ်တယ်”

ဟု ပြောသည်။

စကားဆုံးလျှင် ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားလေသည်။

ကျင်းဝှာက ...

“ရှင် ဒီလိုလုပ်ဖို့ မကောင်းဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။ ယို့ကျင်းက သူမအား လှည့်ကြည့်လိုက် လေသည်။

ကျင်းဝှာက ...

“သူတစ်ပါး စိတ်မကောင်းအောင် မပြောသင့်ပါဘူးရှင်”

ရုတ်တရက် ယို့ကျင်း၏မျက်နှာတွင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲသည့် အရိပ်အယောင်များ ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

၂၄ ❖ ဝတ္ထုအောင်

သူသည် အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေပြီးမှ သက်
ပြင်းရှည်တစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“ကျုပ်က လူကောင်းတစ်ယောက်မှ မဟုတ်တာ”
ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ကျင်းဝှာသည် ယို့ကျင်း၏လက်ကိုဆွဲကာ တည်းခိုခန်း
အပေါ်ထပ်သို့ ခေါ်သွားလေသည်။ သူမ၏လက်များ အေးစက်နိုင်
လွန်းသည်။

ယို့ကျင်းသည် သူမ၏လက်ကို တင်းတင်းဆုပ်ထားလိုက်ပြီး

“ညီမ ချမ်းနေတာလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။ ကျင်းဝှာက ...

“ဟင့်အင်း”

“ညီမရဲ့လက်တွေ အေးစက်နေတာပဲ”

“ကျွန်မ ကြောက်နေတာ”

“ကြောက်နေတာ”

အထူးတသမီး၏တောနိဂုံး (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၂၅

“ဟုတ်တယ်”

ယို့ကျင်း ပြုံးလိုက်သည်။

“ဘာကို ကြောက်နေတာလဲ”

“ကျွန်မ”

“အစ်ကိုတစ်ယောက်လုံးရှိသားပဲ ညီမရယ်၊ မကြောက်”

ရုတ်တရက် ယို့ကျင်း၏စကား တစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်သွား
လေသည်။

အကြောင်းမှာ သူတို့၏ အခန်းတံခါး ဟာသာဟင်းလင်း
ပွင့်နေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

သူတို့ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းမသွားမီ တံခါး သေသေချာချာ
ပိတ်ထားခဲ့သည်။

ယခုတော့ တံခါးပွင့်နေခြင်းမှာ ထူးခြားနေကြောင်း ပေါ်
လွင်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

ကျင်းဝှာက ...

“တစ်ယောက်ယောက်တော့ အခန်းထဲကို ကျူးကျော်ဝင်
ရောက်ခဲ့ပြီ”

ဟုပြော၏။

နှစ်ယောက်သား အခန်းရှေ့သို့ ရောက်သွားကြသည်။

၂၆ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ထိုအခါ အခန်းတွင်း၌ ပြောင်းဆန်အောင် မွေနှောက်ထား
သည်ကို တွေ့ရသည်။

“သူခိုး”

ကျင်းဝှာ ရေရှုတ်လိုက်သည်။

ယို့ကျင်းက အခန်းတွင်းသို့ လှမ်းဝင်လိုက်၏။

သူကလည်း သူ၏အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ကြည့်ရှုလိုက်
ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အဝတ်အစား၊ ခေါင်းစည်းများ၊ ခါးစည်းများ၊ ဖိနပ်၊ ခြေ
အိတ် စသည်များ ကြမ်းပြင်တစ်ခုလုံး ပြန့်ကျဲ၍နေလေသည်။

ကျင်းဝှာက သူ့အား သူမ၏အခန်းတွင်းသို့ ဆွဲခေါ်သွား
လေသည်။

“လာပါဦး အစ်ကိုရယ် ... ကျွန်မကြောက်တယ်”

ယို့ကျင်းက ...

“ညီမ ဘာပစ္စည်းပျောက်သလဲ”

“ဘာမှတော့ မပျောက်ဘူးထင်ပါတယ် အစ်ကို၊ ကျွန်မမှာ
တန်ဖိုးရှိတဲ့ပစ္စည်းမှ မရှိတာ”

ယို့ကျင်း ပြုံးလိုက်၏။

“ဒီအခန်းထဲဝင်လာတဲ့လူဟာ သူခိုးတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

အလှနတ်သမီး၏မာယာနိဂုံး (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၂၇

ကျင်းဝှာက ...

“သူခိုးမဟုတ်ရင် ဘာဖြစ်လို့ အခန်းထဲကို ဝင်ပြီး မွေနှောက်
သွားရတာလဲ”

ယို့ကျင်းက ...

“အင်း ... ဒါဆို ကျုပ်တို့ကို ဦးတည်လာတာပဲ ဖြစ်မယ်”

ကျင်းဝှာက ...

“အစ်ကို့ဆီကို ဦးတည်လာတာဆိုရင် ဘာသဘောလဲ”

ယို့ကျင်းက ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ပြတင်းပေါက်တံခါးကို
ဖွင့်လိုက်လေသည်။

ပြတင်းပေါက်မှ ကြည့်လိုက်သောအခါ လမ်းကျဉ်းလေး
အတွင်း၌ လူသူတစ်စုံတစ်ယောက်မှ မတွေ့ရပါ။

မုန့်ပဲသရေစာ ရောင်းချသူ၊ အာဏာသားနှင့်တူသူ၊ နံရံ ကို
မှီကာ ငိုက်နေသူ၊ ထိုလူများ တစ်ယောက်တလေမှ မတွေ့ရပါ။

ယို့ကျင်းက ပြတင်းပေါက်တံခါး ပြန်ပိတ်လိုက်လေသည်။
ပြီးလျှင် ...

“ညီမ ခဏနေဦး၊ အစ်ကို အပြင်ထွက်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ ကျင်း
ဝှာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။

၂၈ ❖ စဏ္ဍိအောင်

“မသွားပါနဲ့လားရှင်”

“ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း မနေရဲလို့ပါ”

ယို့ကျင်းက ...

“ဆို ... ညီမကလည်း ဘာမှမကြောက်ပါနဲ့၊ အစ်ကို ချက်

ချင်း ပြန်လာမှာပါ”

ကျင်းဝှာ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း ... ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း မနေရဲဘူးရှင်”

ယို့ကျင်းက ...

“ညီမ တော်တော်ကြောက်နေလို့လား”

ကျင်းဝှာ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

ယို့ကျင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“အင်း ... ဒါဆို အစ်ကိုမသွားတော့ပါဘူး၊ ဒါထက် ဒီအခန်း

ထဲမှာပဲ နေရမယ်ဆိုရင် အစ်ကို ဘယ်သွားအိပ်ရမလဲ ... ပြောပါဦး”

ကျင်းဝှာက ...

“ကျွန်မခုတင်ပေါ်မှာပေါ့”

“ဟင်”

အလှနတ်သမီး၏ဇာတိ (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၂၉

“ကျွန်မက ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ အိပ်မယ်လေ”

“ဟာ ... ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

“ဖြစ်ပါတယ်ရှင်”

ယို့ကျင်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မဖြစ်ဘူး၊ ညီမ ခုတင်ပေါ်မှာအိပ်ပါ၊ အစ်ကိုကြမ်းပြင်ပေါ်မှာပဲ အိပ်ပါမယ်”

ကျင်းဝှာက ...

“အစ်ကိုက ကျွန်မကို ကူညီတာပဲ၊ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ကျွန်မ အိပ်ရမှာပေါ့ရှင်”

“မဟုတ်ဘူး ... ညီမ ခုတင်ပေါ်မှာအိပ်ပါ”

“ဟင့်အင်း”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် အခြားသောကိစ္စများကို မေ့ထားကာ အိပ်စက်ဖို့အရေး ငြင်းခုံနေကြလေတော့သည်။

ကျင်းဝှာသည် ခုတင်ပေါ်တွင် အိပ်နေသည်။

၃၀ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ယို့ကျင်းမှာလည်း စုတင်ပေါ်၌ အိပ်နေသည်။

သူနှင့်သူမတို့ကြားတွင် ခွခေါင်းအုံးရှည်တစ်လုံး ခြားထား
လေသည်။

သူတို့သည် ဖိနပ်ကိုသာ ချွတ်ထားသည်။

ဖိနပ်မှလွဲပြီး အဝတ်အစားများကို ကျကျနန ဝတ်ဆင်ထား
ကြလေသည်။

သူတို့ သည် မျက်လုံးပြူးကာ ခေါင်မိုးမျက်နှာကြက်ကို
ကြည့်နေကြလေသည်။

အတန်ကြာမှ ကျင်းဝှာက သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

“အစ်ကိုဟာ ဒီလောက်သိက္ခာရှိမယ်လို့ ကျွန်မ မထင်မိ
ဘူး”

ဟုပြောလိုက်သည်။ ယို့ကျင်း ပြုံးလိုက်သည်။

“ဪ ... ညီမက အထင်ကြီးနေတာကို အစ်ကိုက သူ
တော်ကောင်းတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး ... ဒါပေမဲ့”

“ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်သလဲဟင်”

“ခုချိန်မှာ ညီမက အစ်ကိုကို ယုံကြည်စိတ်ချထားတယ်
မဟုတ်လား၊ ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ အစ်ကိုက စောင့်စည်းရမယ့် တာဝန်
ရှိတယ် မဟုတ်လား”

အလှူနတ်သမီး၏မာယာနိဂုံး (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၃၁

ဟုပြောလိုက်၏။

တစ်ဆက်တည်းပင် သူမ၏လက်ကလေးကို အသာအသာ
ဆုပ်ကိုင်လိုက်လေသည်။

သူမ၏အသံသည် ပျော့ပျောင်းပြီး တုန်ယင်နေသည်။

“အမှန်ပြောရရင် အစ်ကိုဟာ ညီမကို တွေ့ရတဲ့အချိန်က
စပြီး မေတ္တာရှိခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ညီမကို အစ်ကိုကစောင့်ရှောက်
ရမယ်၊ အကာအကွယ်ပေးရမယ် မဟုတ်လား၊ နောက်ပြီး ခုလိုကိစ္စ
မျိုး ဖြစ်ရတာက အစ်ကိုကြောင့်မို့ အစ်ကိုမှာ ပိုပြီး တာဝန်ရှိတာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ကျင်းဝှာက သူ့အား မျက်လုံးပြူးကာ ကြည့်လိုက်လေ
သည်။

“ခုလိုဖြစ်ရတာ အစ်ကိုကြောင့် ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါဆို ကျွန်မကြောက်အောင် အစ်ကိုက အစ်ကိုလူတွေ
ခြောက်လှန့်ခိုင်းတာပေါ့ ဟုတ်လား”

ဟု မေးလေသည်။

ယို့ကျင်းက ...

“ဟာ ... ဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး”

၃၂ ❖ ဝတ္ထုအောင်

“ဒါဖြင့်”

“ဒီလူတွေဟာ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် အစ်ကို့ဆီကို ဦး
တည်ပြီး လာနေကြတာ ဖြစ်မယ်လို့ ပြောတာပါ”

ကျင်းဝှာက ...

“ဘယ်လို အကြောင်းကြောင့်လဲ”

ဟု မေးသည်။

ယိုးကျင်းက ...

“အစ်ကို့အပေါ်မှာ ပစ္စည်းတစ်မျိုးရှိတယ်၊ အဲဒီပစ္စည်းကို
သူတို့ အင်မတန် လိုချင်နေကြတယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း အစ်ကို့နောက်
ကို သဲကြီးမဲကြီး လိုက်နေကြတာ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

ထိုစကားကြားလျှင် ကျင်းဝှာ မျက်တောင် တဖျပ်ဖျပ် ခတ်
လိုက်လေသည်။

“ကျွန်မလည်း အစ်ကို့ဆီက ပစ္စည်းကို လိုချင်တယ်လို့ကော
မထင်မိဘူးလား”

ဟုမေးလေသည်။ ယိုးကျင်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဟင်္ဂအင်း ... မထင်ဘူး၊ ညီမအပေါ်မှာ ဘယ်တော့မှ
မထင်ရက်ပါဘူး”

ကျင်းဝှာက ...

အလှနတ်သမီး၏တယာန်ဝံ့ (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၃၃

“တကယ်လို့ အစ်ကိုထင်သလို မဟုတ်ဘဲ ကျွန်မက လိုချင်
နေတယ်ဆိုရင်ကော”

ယိုးကျင်း ပြုံးလိုက်သည်။

“လွယ်ပါတယ်”

“ဟင် ... ဘာလွယ်တာလဲ”

“ညီမလိုချင်ရင် အစ်ကို လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ပေးလိုက်မှာပေါ့

ကွယ်”

ကျင်းဝှာက ...

“တကယ်”

“တကယ်ပေါ့”

“အစ်ကို လိမ်ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“မဟုတ်ဘူး ... ဘာဖြစ်လို့ လိမ်ပြောရမှာလဲ”

ကျင်းဝှာက ...

“အစ်ကို့ဆီကပစ္စည်းဟာ ဒီလောက်တန်ဖိုးရှိနေတယ်ဆိုရင်
ဘာကြောင့် ကျွန်မကို အလွယ်တကူ ပေးလိုက်ချင်တာလဲ”

ယိုးကျင်းက ...

“အို ... ဒါတွေဘယ်ကမလဲ၊ ညီမလိုချင်တဲ့ပစ္စည်းဆိုရင်
အစ်ကို ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ယူပေးမှာပေါ့”

၃၄ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ကျင်းဝှာက ...

“အစ်ကို တကယ်ပြောတာနော်”

“တကယ်ပေါ့”

ကျင်းဝှာက ...

“ဒါဖြင့် အဲဒီပစ္စည်း ကျွန်မလိုချင်တယ်၊ ကံ ... အခုပေးနော်”

ယိုးကျင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ပေးပျံ့မယ်ဗျာ၊ ပေးပျံ့မယ်”

ဤသို့ပြောရင်း သူ့အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲသို့ လက်နှိုက်ယူလိုက်လေသည်။

ရုတ်တရက် ကျင်းဝှာသည် သူ၏လက်နှစ်ဖက်ကို ဆွဲယူဆုပ်ကိုင်လိုက်လေသည်။

သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်နေသည်။

သူမ၏မျက်ဝန်းအိမ်မှ မျက်ရည်များ စီးကျလာသည်။

ဝမ်းသာသော မျက်ရည်ဖြစ်သည်။

ကျင်းဝှာက ...

“အစ်ကိုရယ်၊ ကျွန်မ ဘာမှမလိုချင်တော့ပါဘူး”

ဟု ပြောလေသည်။

အထွန့်သမီး၏မာယာနိဂုံး (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၃၅

ယိုးကျင်းကိုယ်တိုင်လည်း ရင်ထဲ ဖော်မပြနိုင်အောင် ခံစားချက်များ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

ကျင်းဝှာက ...

“ကျွန်မလိုချင်တာက အစ်ကို ကျွန်မအနားက ခွဲမသွားဖို့ပါပဲရှင်”

ဟု တီးတိုးဆိုလေသည်။ ယိုးကျင်းက ...

“ညီမ”

သူ၏အသံ ခြောက်သွေ့အက်ကွဲနေ၏။ ကျင်းဝှာထံမှ ငိုရှိုက်သံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ယိုးကျင်း၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားသည်။

“ဟင် ညီမငိုနေတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ကျင်းဝှာ ငိုနေခြင်းကြောင့် ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်လာလေ၏။ ကျင်းဝှာက ...

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မ ဝမ်းသာလို့ငိုမိတာပါ”

“ဝမ်းသာလို့”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ပြီးတော့ ကျွန်မနဲ့ပတ်သက်တဲ့အကြောင်းလေးတွေ ရှိသေးတယ်”

၃၆ ❖ ဝတ္ထုအောင်

“ဪ”

“ကျွန်မ ပြောပြပါမယ်”

ယိုးကျွန်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ပြောပါ ညီမ ... အစ်ကို နားထောင်နေပါတယ်”

ကျင်းဝှာက ...

“အမှန်တော့ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ခုလို ခရီးထွက်လာတာ အိမ်က ထွက်ပြေးလာတာပါရှင်”

“ဟင်”

ယိုးကျွန်း အံ့သြသွားသည်။ ကျင်းဝှာက ...

“ကျွန်မကို အိမ်ထောင်ချပေးဖို့ စီစဉ်ကြတယ်၊ ကျွန်မနဲ့ လက်ထပ်ရမှာက ငွေချမ်းသာတဲ့ သက်ကျားအိုကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်နေတယ်”

ယိုးကျွန်းက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ကျင်းဝှာ၏အဖြစ်သည် အလွန်ရိုးစင်းသော ကိစ္စတစ်ခုဟု နားလည်ထားလေသည်။

သို့သော် ရိုးစင်းသောကိစ္စတွင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲဖွယ်ရာများ ရှိနေသရွေ့ ဤကဲ့သို့အဖြစ်မျိုး ဆက်၍ဆက်၍ အဆက်မပြတ် ဖြစ်ပေါ်နေဦးမည်သာ ဖြစ်၏။

အလှူနတ်သမီး၏မာယာနိဂုံး (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၃၇

ကျင်းဝှာက ...

“ကျွန်မ အိမ်ကထွက်လာတုန်းက လက်ဝတ်လက်စားတွေ ပါလာပါသေးတယ်၊ ခုတော့ တဖြည်းဖြည်း ကုန်သွားပါပြီရှင်”

ယိုးကျွန်းက ...

“အဲဒီတော့”

ကျင်းဝှာ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“အဲဒီတော့ ကျွန်မ ရှေ့ခရီး ဘယ်လိုဆက်ရမယ်ဆိုတာ မတွေးတတ်တော့ပါဘူးရှင်”

ဟု ပြောသည်။

ယိုးကျွန်း ဦးခေါင်း တဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်သည်။

ကျင်းဝှာသည် ဒုက္ခရောက်နေသူတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားပေါ်လွင်နေပြီ မဟုတ်ပါလား။

ကျင်းဝှာက ...

“အစ်ကိုကို တွေ့မြင်လိုက်ရတဲ့အချိန်မှာ အားကိုးထိုက်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဆိုတာ သဘောပေါက်လိုက်မိပါတယ်ရှင်”

ယိုးကျွန်း ပြုံးလိုက်သည်။

ကျင်းဝှာက သူ့အပေါ် အားကိုးအားထားပြုသည်ကို သဘောကျနေသည် မဟုတ်ပါလား။

၃၈ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ကျင်းဝှာက ...

“ခုတော့ အခြေအနေ ပြောင်းသွားပါပြီရှင်”

ဟု ပြောလေသည်။ ယို့ကျင်း ရင်ထိတ်သွားသည်။

“အခြေအနေ ပြောင်းသွားပြီ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

ယို့ကျင်းက ...

“ကဲ ... ဘယ်လို ပြောင်းလဲသွားတာလဲ ... ပြောစမ်းပါဦး”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ကျင်းဝှာက ...

“အစ်ကိုကို ကျွန်မမြင်တွေ့လိုက်ရတဲ့အချိန်မှာ အစ်ကိုဟာ အားကိုးလောက်တဲ့ ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်ဆိုတာ သဘောပေါက်လိုက်မိပါတယ်”

ယို့ကျင်းက ...

“ဒါနဲ့များ ညီမရယ်”

ကျင်းဝှာက ...

“ဒါပေမဲ့”

“ဘာလဲ အစ်ကိုဟာ လူကောင်းတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ သိသွားလို့လား”

အကုန်တစ်သိမ်းအိမ်ထောင် (ဒု-အတ်သိမ်း) ❖ ၃၉

ယို့ကျင်းက မေးလိုက်သည်။

ကျင်းဝှာက ...

“ကျွန်မဟာ အစ်ကိုအပေါ် သံယောဇဉ်ငြိတွယ်လာတော့မှ ပဲ နားလည်လာတော့တယ်”

ယို့ကျင်း ရင်ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ဝမ်းသာသော ရင်ထိတ်မှုမျိုး ဖြစ်လေသည်။

ရုတ်တရက် သူမသည် ယို့ကျင်းအား သိုင်းဖက်လာလေသည်။

ယို့ကျင်းက ...

“တကယ်ပြောတာလား ညီမရယ်”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ကျင်းဝှာ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ရှက်သွေးကြောင့် သူမ၏မျက်နှာလေး နီမြန်းနေပါသည်။

ယို့ကျင်း ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဝမ်းသာလိုက်တာ ညီမရယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ကျင်းဝှာက ...

“ကျွန်မလည်း ဝမ်းသာပါတယ်”

၄၀ ❖ စက္ကူအောင်

ဟု ပြောလေသည်။

ယို့ကျင်းက ...

“ညီမ ခုချိန်ကစပြီး အစ်ကိုတို့နှစ်ယောက် မခွဲမခွာဘဲ နေ
သွားကြမယ်၊ အစ်ကို ဘယ်သွားသွား ညီမကို ခေါ်သွားမယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ကျင်းဝှာက ...

“အစ်ကို တကယ်ပြောတာနော်”

“တကယ်ပေါ့ ညီမရယ်”

ကျင်းဝှာ၏မျက်လုံးများ အရောင်တဖိတ်ဖိတ် တောက်ပ
လာသည်။

သူမသည် ယို့ကျင်းကို ရွန်းရွန်းစားစားကြည့်ရင်း ...

“အစ်ကိုကို ညီမ ယုံကြည်ပါပြီရင်၊ ဒါပေမဲ့”

“ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်သလဲ ညီမ”

“ကျွန်မ တစ်ခုတောင်းပန်ချင်ပါတယ်”

ယို့ကျင်း အံ့သြသွားသည်။

“ညီမက ဘာတွေကို တောင်းပန်ချင်တာလဲ ... ပြောစမ်းပါ

ဦး”

ဟု မေးလိုက်သည်။

အထွတ်သမီး၏ဇာတ်နိဂုံး (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၄၁

ကျင်းဝှာက ...

“အစ်ကို”

“ပြောပါ ညီမ”

“ဒီကလူတွေကို ရန်မမူပါနဲ့တော့နော်”

“ဟင်”

“ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် တိတ်တိတ်ကလေး ထွက်ပြေးသွား

ရအောင်လားရှင်”

“ဪ ... ညီမရယ်”

“အစ်ကို သဘောတူတယ် မဟုတ်လားဟင်”

ယို့ကျင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“အင်း ... အစ်ကို ကတိပေးပါတယ် ညီမရယ်၊ သူတို့ကို

ရန်မမူတော့ပါဘူး”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ကျင်းဝှာက ...

“ဒီလိုဆို ကျွန်မတို့ အခုထွက်သွားကြရအောင်လား”

ယို့ကျင်းက ...

“အခုတော့ ထွက်သွားလို့ မဖြစ်သေးဘူး”

“ဟင်”

၄၂ ❖ ဝတ္ထုအောင်

“အစ်ကိုတို့ ထွက်ပြေးသွားမယ်ဆိုရင် သူတို့ လက်ပိုက်
ကြည့်နေကြမှာ မဟုတ်ဘူး”

“အစ်ကိုရယ်”

ဟို့ကျင်းက ...

“တစ်ခုတော့ရှိတယ်”

“ဘာများလဲ အစ်ကို”

“မနက်ဖြန်မနက်ကျရင် သူတို့ ကျေနပ်သွားအောင် အစ်ကို
လုပ်နိုင်ပါတယ်၊ နောက်ပြီး သူတို့ ဘယ်တော့မှ ရန်ရှာမှာ မဟုတ်
တော့ပါဘူး”

ထိုစကားကြားလျှင် ကျင်းဝှာ ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်လေ
သည်။

သူမ၏မျက်နှာတွင် ဝမ်းသာပျော်ရွှင်သည့် အရိပ်အယောင်
များ ပေါ်လွင်လာလေသည်။

သူမ၏ ဘဝတစ်သက်တာအတွက် အားကိုးအားထား
အဖော်ပြုစရာရှိလာပြီ မဟုတ်ပါလား။

အထွတ်သမီး၏ဇာတ်အိမ် (ဒု-ဇာတ်အိမ်) ❖ ၄၃

လမ်းနှစ်သွယ်

မဆုံးနိုင်သော ညတာရှည် ...။

ကြယ်ကလေးများ ထွက်ပေါ် လာသည်။

မလင်းတစ်လှည့် လင်းတစ်လှည့် ဝင်းလက်တောက်ပနေ
လေသည်။

သို့သော် လမိုက်ညဖြစ်၍ လဝန်းကွယ်ပျောက်နေသလို

ကြယ်ကလေးများလည်း ပြန်လည်ပျောက်ကွယ်သွား၏။

ညသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ၏။

နက်ရှိုင်းစွာ မှောင်မိုက်နေသည်။

လောကကြီးတစ်ခုလုံး သက်ရှိများ မရှိကြတော့သည့်

အလား။

လေငွေ့ယမ်း တိုက်ခတ်လာသည်။

သစ်ရွက်ကြွေသံကို ကြားရလောက်အောင်ပင် တိတ်ဆိတ်

ငြိမ်သက်နေလေသည်။

၄၄ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

တည်းခိုခန်းရှေ့၌ ချိတ်ဆွဲထားသော မီးအိမ်သည် လေထဲ၌
ငွေ့ယမ်းနေလေသည်။ မီးပုံးသည် လင်းချည်မှိတ်ချည် ဖြစ်နေသည်။

ကျင်းဝှာသည် ယို့ကျင်း၏ ပန်းကို ခေါင်းနှိထားလေသည်။
သူမသည် အလွန်ပင်ပန်း နွမ်းနယ်နေပြီဖြစ်သည်။

အပျံလွန်ကာ လမ်းမှားသွားသော ခိုတစ်ကောင်နှင့်ပင် တူ
လှသည်။

ယခုမှာမူ သူမသည် လုံခြုံစိတ်ချရသော နေရာတစ်နေရာ
ကို ရရှိလိုက်ပြီဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ... စိတ်ချလက်ချ အနားယူ အိပ်ပျော်သွားခြင်း
သာလျှင် အကောင်းဆုံးဖြစ်လေသည်။

ယို့ကျင်းက သူမအား ငေးကြည့်နေသည်။

ဖြောင့်တန်းသော နှာတံ၊ ရှည်၍ကော့နေသော မျက်
တောင်၊ စိုထွေးသော နှုတ်ခမ်းပါး။

သူ့နေရာနှင့်သူ အဆင်ပြေစွာ ရှိနေသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကျင်းဝှာ အိပ်ပျော်သွားလေသည်။

ထိုစဉ် ယို့ကျင်း၏ လက်ချောင်းတစ်ချောင်းသည် သူမ၏

“ဝိုက်” ဟုခေါ်သော သွေးကြောနေရာသို့ ရောက်ရှိသွား၏။

ကျွမ်းကျင်စွာဖြင့် ဖိနှိပ်ချလိုက်သည်။

အထွန့်သိမ်းဆီးမှုအား (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၄၅

ဤသို့ဖြင့် သူမသည် မနက်မိုးစင်စင်လင်းလာမှ နိုးလာ
တော့မည် ဖြစ်လေသည်။

ယို့ကျင်း သည် ဖြည်းညင်းစွာ ထရပ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ခုတင်ပေါ်မှ အသာအယာ ဆင်းလိုက်လေ
သည်။ အခန်းတွင်းမှ ခြေဖောက်နင်းကာ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

သူမအား အတယ်ကြောင့် တစ်ယောက်တည်း ထားပစ်ခဲ့ရ
ပါသည်။

အကြောင်းမှာ မိုးမလင်းမီ ရှင်းစရာရှိသည့်ကိစ္စများကို ရှင်း
နိုင်ရန် ဖြစ်လေသည်။

ထိုမှသာ မိုးစင်စင်လင်းလျှင် သူမအား ခေါ်ကာ အေးချမ်း
သာယာသောဘဝသို့ လျှောက်လှမ်းသွားနိုင်တော့မည် ဖြစ်လေ
သည်။

သူသည် သိမ်းငှက်တစ်ကောင်ကဲ့သို့ ပျံသန်းရလွန်းသဖြင့်
မောဟိုက်နွမ်းနယ်နေပြီ ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် အေးချမ်းသာယာသော ဘဝတစ်ခုတွင် အေး
အေးဆေးဆေး အနားယူရန် ဆုံး ဖြတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

၄၆ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ခြံဝင်းအတွင်း၌ သခင်ပန်းစင်သည် မီးပုံးမှ ဖြာကျလာသော မီးရောင်ကြောင့် သဲကွဲစွာ ကွေ့မြင်နေရလေသည်။

သခင်ပန်းနွယ်များသည် လေထဲ၌ ဟိုယိမ်း သည်ယိမ်းဖြင့် ကခုန်နေကြသည်နယ်။

ယို့ကျင်းက ဖိနပ်စီးလိုက်သည်။

သူ၏ဖိနပ်သည် ဟောင်းနွမ်းနေပြီဖြစ်သည်။

သို့သော် ... စီးရသည်မှာ သက်သောင့်သက်သာ ရှိလှပေသည်။

ယို့ကျင်းသည် ခက်ခဲနက်နဲသော ပြဿနာတစ်ခုကို အပြီးတိုင် ဖြေရှင်းရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။

သူ၏ရှေ့ခရီးသည်လည်း အဆင်ပြေ ချောမောသွားမည်ဟု ယုံကြည်ထားလေသည်။

အံ့သြစရာကောင်းသည်မှာ လူတစ်ယောက်၏ အပေါ်အတွက် ပြောင်းလဲသွားစေနိုင်လောက်သော ဆုံးဖြတ်ချက်များသည် တဒဂံအတွင်း ချမှတ်လိုက်သော ဆုံးဖြတ်ချက်များ ဖြစ်နေတက်ခြင်းပင်။

အလှနတ်သမီး၏မာယာနိဂုံး (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၄၇

ဤကဲ့သို့ စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် ဘဝတစ်ခုလုံး ပြောင်းလဲသွားစေနိုင်သော အရာသည် မည်သည့်အရာမျိုး ဖြစ်မည်နည်း။

ချစ်ခြင်းမေတ္တာ။

ချစ်ခြင်းမေတ္တာသည် အရာရာတို့ ပြောင်းလဲသွားစေနိုင်သော စွမ်းပကားအပြည့် ရှိနေသည် မဟုတ်ပါလား။

ရှောက်ဖုံး ...။

ရှောက်ဖုံး၏အခန်းသည် တည်းခိုခန်း၏အနောက်ဘက် အစွန်ဆုံးအခန်း ဖြစ်လေသည်။

ယို့ကျင်းက ပေါ့ပါးသော ခြေလှမ်းများဖြင့် လျှောက်သွားလေသည်။ ရှောက်ဖုံးသည် အခန်းတံခါးဖွင့်ထားသည်။

ညဉ့်နက်ပြီဖြစ်သော်လည်း မအိပ်သေးပါ။ တံခါးဖွင့်ကာ မတ်တတ်ရပ်လျက် စိုက်ကြည့်နေ၏။

သူက တစ်နေ့မှ မအိပ်သေးကြောင်း ထင်ရှားပေါ်လွင်နေလေသည်။

၄၈ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ယို့ကျင်းက ...

“ဪ ... ခင်ဗျား မအိပ်သေးဘဲကိုး”

ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။ ရှောက်ဖုံးက ...

“ကျုပ်က အိပ်လို့မရသေးဘူး”

“ဪ”

“အခုလည်း မင်းရဲ့ခြေသံကြားလို့ တံခါးဖွင့်ကြည့်တာ”

ယို့ကျင်း ပြုံးလိုက်သည်။ ရှောက်ဖုံးကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး

ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ခင်ဗျားလည်း အသက်ကြီးပြီ၊ အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ဖို့ ကောင်းပြီ”

ဟုပြောလိုက်သည်။

ထိုစကားကြောင့် ရှောက်ဖုံးသည် အံ့သြသွားဟန်ဖြင့်

ယို့ကျင်းအား ငေးကြည့်နေလေသည်။

ပြီး အတော်ကလေးကြာမှ ...

“ငါက မရူးသေးပါဘူးကွာ”

ဟုပြောလိုက်သည်။

ယို့ကျင်း ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ရူးတယ် ဟုတ်လား”

အကုန်တံသီး၏စာယာနိဂုံး (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၄၉

“ဟုတ်တယ်လေ ... မင်းဘာသာ ရူးချင်ရင်တော့ ရူးပါ။

ငါ တော့ မရူးချင်သေးပါဘူး”

ယို့ကျင်းက ...

“ဪ ... ကျုပ်ကိုရူးပြီလို့ ခင်ဗျားက ဆိုလိုတာပေါ့ ...

ဟုတ်လား”

ရှောက်ဖုံးက ...

“အေးလေ ... ငယ်ကျားတွေဟာ တစ်ခါတစ်ခါ ဒီလိုပဲ

ရူး သွားကြတယ် မဟုတ်လား”

ယို့ကျင်း ပြုံးလိုက်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် ရှင်းမပြဘဲနေ ခြင်းက ပို၍ကောင်းသော

ကိစ္စများ ရှိနေတတ်သည် မဟုတ်ပါလား။

ရှောက်ဖုံးက ...

“ကဲ အရူးလေးရေ ... မင်း ဒီလောက် ညဉ့်နက်သန်းခေါင်

အချိန်ကျမှ ဘာကြောင့် လာခဲ့ရတာလဲ ... ပြောစမ်းပါဦး”

ဟု မေးလေသည်။

ယို့ကျင်းက ...

“ခင်ဗျားကို လူရှာခိုင်းမလို့ပါ”

“လူရှာခိုင်းမလို့”

၅၀ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

“ဟုတ်တယ်”

“ပြောစမ်းပါဦး”

ယို့ကျင်း ပြုံးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားပြောတဲ့ ကျုပ်ရဲ့ သက်တော်စောင့်တွေလေ”

“မင်းရဲ့သက်တော်စောင့်တွေ”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါဖြင့်”

“မြင်းဖြူ ဟန်စန်း၊ တစ်ကိုယ်တော် ယီကျောင်း၊ သခင်လေး
စုဆိမ်း၊ ပြီးတော့ နဂါးစိမ်းကိုက်က လူတွေ”

“ဪ”

ရှောက်ဖုံးသည် ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်ပြီး ...

“နေပါဦး ... သူတို့နဲ့ မင်းက ဘာကြောင့် တွေ့ချင်တာလဲ

... ပြောစမ်းပါဦး”

ယို့ကျင်းက ...

“သူတို့အားလုံးကို တစ်ပြိုင်နက်တည်းတွေ့ပြီး ဖြေရှင်းစရာ

ရှိလို့ပါ”

“ဟေ”

ရှောက်ဖုံး မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

အလှနတ်သမီး၏မာယာနိဂုံး (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၅၁

သိုင်းလောကမှ ထိတ်ထိတ်ကြသိုင်းသမားများနှင့် ယို့ကျင်း

က တစ်စုတစ်ဝေးတည်း တွေ့ဆုံလိုနေသည် မဟုတ်ပါလား။

ရှောက်ဖုံးသည် ယို့ကျင်းကို မျက်လုံးပြူးကာကြည့်ရင်း ...

“မင်း တကယ်ကို ရူးနေပြီ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။ ယို့ကျင်းက ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ရှောက်ဖုံးက ...

“သူတို့က မင်းကို တွေ့ချင်နေကြတာ၊ မင်းက သူတို့ကို

အရင် တွေ့မယ်ဆိုတာ မယုံနိုင်စရာဘဲ”

ယို့ကျင်း ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟဲ ဟဲ ... လာမယ့်ဘေးပြေးတွေ့လိုက်ရမယ်ဆိုတဲ့ စကား

ရှိသားပဲဗျာ”

ရှောက်ဖုံးက ...

“ဪ ... မင်းက သူ့ကို မစောင့်နိုင်တော့ဘူးပေါ့ ...

ဟုတ်လား”

ယို့ကျင်းက ...

“ဟုတ်တယ်”

၅၂ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်သည်။

ရှောက်ဖုံးသည် စိတ်ထဲ မတင်မကျဖြစ်လာသလိုမျိုးဖြင့်...

“မင်း ဘာလုပ်ချင်တယ်ဆိုတာ ရှင်းရှင်းပြောစမ်းပါ”

ဟု မေးလိုက်သည်။ ယိုးကျင်းက ...

“ကျုပ် ဘာမှမလုပ်ချင်ပါဘူး”

“ဟေ”

“ကျုပ်က ပစ္စည်းတစ်ခု ပေးမလို့ပါ”

“ပစ္စည်း ဟုတ်လား ... ဘာပစ္စည်းလဲ”

ယိုးကျင်းက ...

“သူတို့လိုချင်နေကြတဲ့ပစ္စည်းပေါ့”

ရှောက်ဖုံး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ ... မင်း ထမင်းစားခန်းထဲမှာ စောင့်နေ၊

ကျုပ် သွားဖိတ်လိုက်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်း ဟိုမှာ လူမသတ်ဖို့နဲ့ မင်း

အသတ်မခံရဖို့ ကျုပ် သတိပေးပါရစေ၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် ကျုပ်က

အဲဒီထမင်းစားခန်းထဲမှာ ထမင်းစားလို့ ဝင်မှာမဟုတ်တော့ဘူး”

ဟု ပြောလေသည်။

အလှနတ်သမီး၏မာယာနိဂုံး (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၅၃

တည်းခိုခန်း ...။

တည်းခိုခန်းအပေါ်ထပ်၏ တတိယအခန်းမှာ တံခါးများ၊

ပြတင်းပေါက်များ ပိတ်ထားလိုက်ရှိသည်။

မောက်ရှောင်ထင်းသည် အိပ်ရာပေါ်၌ အိပ်ရန် ဟန်ပြင်

နေပြီ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုစဉ် ...

‘ဝုန်း’

ကျယ်လောင်သော အသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာလေ

သည်။ မောက်ရှောင်ထင်း ရင်ထိတ်သွားသည်။ ကပ္ပာကယံ နောက်

လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ သူ၏အခန်းတံခါး ဟာလာဟင်းဟင်း ပွင့်သွားပြီ

ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရသည်။

တံခါးပေါက်၌ လူတစ်ယောက် ရပ်နေသည်။ မောက်ရှောင်

ထင်းက ...

“ဘယ်သူလဲ”

ဟု လှမ်းမေးလိုက်သည်။

ထိုစဉ် တံခါးဝမှလူက လျှပ်တစ်ပြက် လှုပ်ရှားလာသည်။

၅၄ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ထိုလူသည် ဓန္ဒာကိုယ်တစ်ချက် လှုပ်ရှားလိုက်ပြီး မောက်ရှောင်ထင်းအနီးသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

“ဟင်”

မောက်ရှောင်ထင်း ရင်ထိတ်သွားသည်။

ကယျာကယာ နောက်ဆုတ်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

သို့သော် ထိုလူသည် သူ၏အနီးသို့ ရိပ်ခနဲ ရောက်ရှိလာလေသည်။ ဝင်းလက်တောက်ပသော ဓားရောင်တစ်ချက်လည်း ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ထိုလူသည် မောက်ရှောင်ထင်းအနီးသို့ ရောက်ရှိလာပြီး လည်ပင်းကို ဓားဖြင့် ထောက်ထားလိုက်လေသည်။

“မလှုပ်နဲ့”

ဟု ငေါက်လိုက်သည်။ မောက်ရှောင်ထင်း တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ရဲပါချေ။ ထိုလူက ...

“ကျွပ်နောက်လိုက်နဲ့”

ဟုပြောလိုက်သည်။

စကားသံ ထွက်ပေါ်လာမှ သူ့အား ခြိမ်းခြောက်လာသူမှာ ယို့ကျင်းဖြစ်ကြောင်း မောက်ရှောင်ထင်း သိလိုက်လေသည်။

သူ၏အသံ နောက်ကျနေပြီ ဖြစ်ပါသည်။

အလှူနတ်သမီး၏မာယာနိဂုံး (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၅၅

မောက်ရှောင်ထင်းသည် လောကပေါ်တွင် အလွန်လျင်မြန်သော ဓားသမားမျိုး ရှိနေသေးသည်ဟု တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မတွေးမိဖူးပါချေ။

ယခု သူသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာဖြင့် ယို့ကျင်းနောက်သို့ လိုက်သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

သူ၏အခြေအနေသည် ယို့ကျင်း၏စကားကို နားထောင်သည်က အကောင်းဆုံး မဟုတ်ပါလား။

ယို့ကျင်းက မောက်ရှင်းလင်းအား ဓားဖြင့်ထောက်ကာ ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။

❖

သို့ဖြင့် ယို့ကျင်းနှင့် မောက်ရှောင်ထင်းသည် အောက်ထပ်သို့ ရောက်ရှိလာကြလေသည်။

ထိုအခါ နဂါးစိမ်းဝိုင်းသား သုံးယောက်၊ မြင်းဖြူဟန်စန်းနှင့် ဓားယီကျောင်းတို့ ရောက်နှင့်နေကြသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

၅၆ ❖ ဝတ္ထုအောင်

သူတို့၏မျက်နှာ သွေးရောင်ကင်းမဲ့ကာ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေကြလေသည်။

အခန်းတွင်းဝယ် မီးရောင်များ ထိန်ထိန်လင်းနေလေသည်။

ထမင်းစားခန်းအတွင်း၌ မီးပုံးဆယ်လုံးမျှ တစ်ပြိုင်နက် တည်း ထွန်းညှိထားလေသည်။

ထို့ကြောင့် မီးပုံးများမှ ထွက်ပေါ်လာသော မီးရောင်သည် နေ့ဘက်နှင့်မခြားအောင် ထိန်ထိန်လင်းနေပါတော့သည်။

မီးရောင်ဖြင့် ကြိုတင်ရောက်ရှိနေသူများ၏ မျက်နှာတွင် စိုးရိမ်ပူပန်သည့် အရိပ်အယောင်များ ထွက်ပေါ်နေသည်ကို အထင်အရှား တွေ့မြင်ရလေသည်။

သို့သော် ယို့ကျင်း၏မျက်နှာတစ်ခုလုံးကား ပြုံးရွှင်နေသည်။

အားလုံးသည် စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာ ရှိနေကြသည်မို့ ယို့ကျင်း ပြုံးရွှင်နေသည်ကို ရုတ်တရက် သတိထားမိကြလိမ့်မည် မဟုတ်ပါချေ။

အထူးသဖြင့် သူတို့၏မျက်လုံးများသည် ယို့ကျင်း၏မျက်နှာထက် ယို့ကျင်း၏ဓားပေါ်သို့သာ အကြည့်ရောက်နေကြသည်။

ယို့ကျင်း၏ခါး၌ ဟောင်းနွမ်းသောဓားတစ်လက် ချိတ်ဆွဲထားလေသည်။

အလှနတ်သမီး၏ဟာနိဂုံး (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၅၇

ထို ဟောင်းနွမ်းသောဓားအိမ်တွင် ချည်နှောင်ထားသော ပိုးပဝါမှာ အရောင်အဆင်း မွဲတောနေပြီဖြစ်ပါသည်။

မည်သို့ဆိုစေ ထိုဓားသည် သွေးစွန်းသော ဓားတစ်လက် ဖြစ်ခဲ့ပေလိမ့်မည်။ ထိုဓားဖျားတွင် လူ့အသက်ပေါင်းများစွာ ပေးဆပ်ခဲ့ရပေလိမ့်မည်။

ဟောင်းနွမ်းသော ဓားအိမ်အတွင်းမှ ဓားသည် ကြောက်စရာကောင်းအောင် ထက်မြက်နေမည်မှာ ထင်ရှားလှသည်။

ထိုဓားသည် အထူးကျော်ကြားပြီး ကြောက်စရာကောင်းလှသော ကလေးကစားစရာဓားဖြစ်လေသည်။

ကလေးကစားစရာဓားသည် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းလေးဆယ်ကျော်မှစပြီး သိုင်းလောက၌ ထွက်ပေါ်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုဓားပိုင်ရှင်၏လက်ချက်ဖြင့် အသက်ဆုံးရှုံးသွားရသူများသာ ရှိပါသည်။

ဓားပိုင်ရှင်သည် ယခုတိုင် အသက်ရှင်သန်နေဆဲပင်။

ထို့ကြောင့် ကစားစရာဓားသည် အလွန်ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော ဓားတစ်လက် ဖြစ်လာလေတော့သည်။

မောက်ရှောင်ထင်းသည် မိမိကိုယ်ကိုယ် နောင်တရသလို ဖြစ်လာလေသည်။

၅၈ ❖ ဝတ္ထုအောင်

အကြောင်းမှာ သခင်လေးစုအိမ်းနှင့်သာ အခန့်မသင့်ဖြစ်ခဲ့ပါလျှင် သူတို့နှစ်ယောက် ပူးပေါင်းလိုက်သောအခါ ကလေးကစားစရာ ဓားပိုင်ရှင်ကို အနိုင်ယူနိုင်မည်မှာ ထင်ရှားပေါ်လွင်နေပါတော့သည်။

မောက်ရှောင်ထင်းက ထိုသို့ တွေးတောနေစဉ်မှာပင် သခင်လေး စုအိမ်းက အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

သူ၏နောက်တွင် အနက်ရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူသည် အရိပ်ပမာ ကပ်လျက်လိုက်ပါလာသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

မောက်ရှောင်ထင်း၏စိတ်ထဲ မျှော်လင့်ချက် ပို၍ ပြင်းထန်လာလေသည်။

ယခု သခင်လေးစုအိမ်း ရောက်ရှိလာပြီဖြစ်ရာ ကလေးကစားစရာ ဓားပိုင်ရှင်အား စုပေါင်းရင်ဆိုင်နိုင်မည်ဟု ပိုပြီး ယုံကြည်မျှော်လင့်လာလေသည်။

သူ၏အတွေး မှန်ကန်နေပါသလော။

အလှနက်သမီး၏မာယာနိဂုံး (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၅၉

ထမင်းစားခန်း။

ထမင်းစားခန်းသို့ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ရောက်ရှိလာကြလေသည်။

ထိုသို့ ရောက်ရှိလာသူတိုင်းအတွက် ရွေးချယ်စရာနည်းလမ်းနှစ်သွယ် ရှိနေပါသည်။

ပထမနည်းလမ်းမှာ လူကိုသတ်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဒုတိယနည်းလမ်းမှာမူ အသတ်ခံရခြင်း ဖြစ်သည်။

လူတိုင်း လူတိုင်းသည် ထိုနည်းလမ်းနှစ်သွယ်မှ လမ်းတစ်သွယ်ကို မဖြစ်မနေ ရွေးချယ်ကြရလိမ့်မည် ဖြစ်လေသည်။

ထောင်မြင်ရာစွန့်

အားလုံး၏ ထင်မြင်ယူဆချက်သည် အံ့ဩစရာ ကောင်း
လောက်အောင်ပင် မှားယွင်းသွားလေသည်။

ထိုအချက်ကို ယို့ကျင်းက စောစီးစွာပင် သဘောပေါက်
နားလည်ပြီးဖြစ်၏။ သူ့ကိုယ်တိုင်သာမက အားလုံးမှားယွင်းနေပြီဖြစ်
ကြောင်း လည်း နားလည်ထားလေသည်။

ယို့ကျင်းက အားလုံးကို တစ်ချက် ဝှေ့ကြည့်လိုက်သည်။
တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့် ...

“ခင်ဗျားတို့ ဒီနေရာမှာ ဘာကြောင့် ရောက်နေကြတယ်
ဆိုတာ ကျုပ်သိထားပြီးပါပြီ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

သူ၏စကားသံသည် ကိတ်ဆိတ်နေသောညဉ့်ယံတွင်
ကျယ်လောင်စွာ ထိုးဖောက်ထွက်ပေါ်လာသည်ဟု ထင်မှတ်ရလေ
သည်။

အားလုံး ငြိမ်နေကြ၏။

လူတိုင်းလူတိုင်းသည် ယို့ကျင်း၏စကားကို ကြားလိုက်ကြရ
လေသည်။ သို့သော် မည်သူကမျှ တစ်စွန်းမျှ ပြန်မပြောဘဲ ကိတ်
ဆိတ်ငြိမ်သက်နေကြလေသည်။

ယို့ကျင်းကလည်း ရှေ့ဆက်မပြောဘဲ ငြိမ်နေလိုက်သည်။

သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် သခင်လေးစုအိမ်းထံသို့ ရွေ့လျား
ရောက်ရှိသွားလေ၏။

ထို့နောက် အခြားသူများကို တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်
ကြည့်လိုက်ပြန်လေသည်။

သူ၏အကြည့်သည် တစ်ကိုယ်တော်သိုင်းသမား ယီ
ကျောင်းထံသို့အရောက်တွင် စကားသံလည်း ထွက်ပေါ်လာလေ
သည်။

“ကျုပ် ဘယ်သူလဲဆိုတာ ခင်ဗျားတို့အားလုံး သိထားပြီး
ကြပြီ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

ရုတ်တရက် အားလုံးက ခေါင်းညိတ်လိုက်ကြသည်ကို
အံ့ဩစရာ တွေ့လိုက်ကြရလေသည်။

သူတို့၏မျက်လုံးများသည် ယို့ကျင်း၏ခါးမှ ကလေးကစား
စရာဓားဆီသို့ ရောက်ရှိနေကြသည် မဟုတ်ပါလား။

၆၂ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ယို့ကျင်း ပြုံးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ အလိုရှိနေတဲ့ပစ္စည်းကလည်း ကျုပ်ဆီမှာ ရှိနေပါတယ်”

ထိုစကားကြားလျှင် အားလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြလေတော့၏။ အားလုံး မျက်လုံးပြူးကုန်ကြ၏။

သူတို့၏မျက်လုံးများ အရောင်တဖိတ်ဖိတ် ဝင်းလက်တောက်ပလာသည်ဟုလည်း ဆိုနိုင်ပါသည်။

ထိုသို့ အရောင်တောက်ပလာခြင်းသည် လောဘတတ်ခြင်း၊ မက်မောခြင်း၊ မျှော်လင့်ခြင်း စသည့် အဓိပ္ပာယ် ဆောင်နေပါတော့သည်။

ထူးခြားသည်မှာ ထိုလူစုတွင် အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူ၏ မျက်နှာမှာမူ လုံးဝ ပြောင်းလဲခြင်းမရှိ၊ ပကတိ ဟန်မူရာကင်းမဲ့လျက် ရှိနေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“အဟမ်း”

ယို့ကျင်းက ချောင်းတစ်ချက် ဟန်လိုက်လေသည်။

အားလုံးကို ငေးကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ကျုပ်ဆီကပစ္စည်းကို ခင်ဗျားတို့ လိုချင်ကြတယ်ဆိုရင် လွယ်ပါတယ်”

အလှူနတ်သမီး၏မာယာနိဂုံး (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၆၃

အားလုံးက သူ့အား ကြည့်လာကြသည်။

ယို့ကျင်းက ...

“ကျုပ်ကို ကတိတစ်ခု ပေးဖို့ပါပဲ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

သူ၏စကားဆုံးသွားလျှင် အခန်း တွင်း၌ တိတ်ဆိတ်ခြင်းက ပြန်လည်မင်းမူသွားလေသည်။

အားလုံးသည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မသိမသာ အကဲခတ်ကြည့်နေကြလေသည်။

တိတ်ဆိတ်ခြင်းသည် တစ်ခါတစ်ရံတွင် ပျင်းရိငြီးငွေ့စရာ ကောင်းတတ်ပေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့စရာ ကောင်းတတ်သည် မဟုတ်ပါလား။

အခန်းတွင်း၌ လွှမ်းမိုးနေသော တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ခြင်းကို လူတိုင်းက သည်းမခံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်လာကြသည့်သဘော ရှိလေသည်။ ရုတ်တရက် ...

“အဟမ်း”

သခင်လေးစုအိမ်က ချောင်းတစ်ချက် ဟန်လိုက်သည်။

ယို့ကျင်းကိုစိုက်ကြည့်ရင်း ...

၆၄ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

“ကျုပ်တို့က ဘယ်လိုကတိမျိုး ပေးရမလဲဆိုတာ ပြောပါဦး
ဗျာ”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။ ယို့ကျင်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး ... ကျုပ်က ဒီပစ္စည်းကို ပေး
လိုက်တာနဲ့ ချက်ချင်း ဒီနေရာက ထွက်သွားကြဖို့ပါပဲ။ နောက်လည်း
ကျုပ်ကို ဘယ်တော့မှ လာပြီးမနှောင့်ယှက်ကြပါနဲ့”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထိုစကားသည် မည်သူမျှ မမျှော်လင့်သော စကားဖြစ်လေ
သည်။ အားလုံး အံ့သြသွားကြသည်။

ဝမ်းသာသည့် အရိပ်အယောင်များ ဖြစ်ပေါ်လာကြသည်။

ယို့ကျင်း တောင်းဆိုလိုက်သည့်ကတိသည် ဤမျှ လွယ်ကူ
လိမ့်မည်ဟု မည်သူမျှ မထင်မိကြချေ။

သခင်လေးစုအိမ်က ချောင်းတစ်ချက် ဟန့်လိုက်ပြန်သည်။
သူ၏မျက်နှာကွင် စိတ်ထဲမှပါသော အပြုံးပြုံးလျက် ...

“ကျုပ်က မိတ်ဆွေနဲ့ ဘယ်လိုရန်ငြိုးရန်စမှလည်း မရှိပါ
ဘူး။ မိတ်ဆွေရဲ့ကျော်ကြားမှုကိုလည်း ဂုဏ်ယူပါတယ်။ ဒါကြောင့်
ပစ္စည်းသာရမယ်ဆိုရင် ကျုပ်က ချက်ချင်း ထွက်သွားပါ့မယ်။ နောက်
နောင်လည်း မိတ်ဆွေကိုမနှောင့်ယှက်ဘူးဆိုတာ ကတိပေးပါတယ်”

အလှနတ်သမီး၏ဓာတ်နိဂုံး (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၆၅

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ယိကျောင်းက ချက်ချင်း သဘောတူလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်တယ် ... ကျုပ်လည်း သဘောတူပါတယ်”

မြင်းဖြူဟန်စန်းက ...

“ကျုပ်လည်း ဒီအတိုင်းပါပဲဗျာ”

နဂါးစိမ်းဂိုဏ်းသားသုံးယောက်က ...

“ကျုပ်တို့လည်း လိုက်လိုက်လှဲလှဲ သဘောတူပါတယ်”

ဟု မဆိုင်းမတွ ပြောကြလေသည်။

မောက်ရှောင်ထင်းကမူ ...

“ကျုပ် စကားနည်းနည်းလောက် ပြောချင်ပါတယ်”

ဟု စောဒကတက်လိုက်သည်။ ယို့ကျင်း မျက်မှောင်ကြုတ်
လိုက်သည်။

“ဘာလဲ ... ခင်ဗျားက သဘောမတူလို့လား”

ဟု မေးလိုက်သည်။ မောက်ရှောင်ထင်း လက်ကာပြလိုက်
သည်။

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ ... ကျုပ်လည်း ခြွင်းချက်မရှိ သဘောတူ
ပါတယ်ဗျာ”

“ဒါဖြင့်”

၆၆ ❖ ပတ္တအောင်

“မိတ်ဆွေက ပစ္စည်းကို ဘယ်သူ့လက်ထဲ အပ်မလဲဆိုတာ ကို သိချင်လို့ပါဗျာ”

မှန်ပေသည်။

တစ်ခုတည်းသော ပစ္စည်းကို လိုချင်မက်မောသူ အများ အပြား ရှိနေကြပါသည်။

မည်သူ့လက်ထဲ အပ်မည်ဆိုခြင်းမှာ အဓိကကျသော ကိစ္စ တစ်ခု မဟုတ်ပါလား။

ယို့ကျင်းက ပစ္စည်းကို မည်သူ့လက်ထဲ အပ်မည်နည်း။

ထိုစကားကြားလျှင် အားလုံး ဝိုင်းသွားကြလေတော့သည်။

သေရေးရှင်ရှေးတမျှ အရေးကြီးသောပစ္စည်းဖြစ်၍ လူတိုင်း ရယူလိုကြပါသည်။

ထိုပစ္စည်းကြောင့် အချိန်ကုန်ခံ လူအပင်ပန်းခံကာ လိုက်နေ ကြသည် မဟုတ်ပါလား။

ယခု ပစ္စည်းကို တွေ့နေပြီဖြစ်သည်။

ရယူဖို့ လက်တစ်ကမ်းသာ လိုတော့သည်။

သို့သော် ယို့ကျင်းက မည်သူ့အား ပေးလိုက်မည်နည်း။

အားလုံးက ယို့ကျင်း ပြောလာမည့် စကားကို စိတ်ဝင်စား စွာ စောင့်မျှော်နေကြလေသည်။

အလှနတ်သမီး၏ဟာယနိဂုံး (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၆၇

ယို့ကျင်းက အေးတိအေးစက် ပြောလိုက်သည်။

“ဒါတော့ ကျုပ်နဲ့မဆိုင်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားတို့အချင်းချင်းတိုင်ပင် ကြတာ အကောင်းဆုံးဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထိုစကားကြောင့် အားလုံး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

မြင်းဖြူဟန်စန်းသည် မောက်ရှောင်ထင်းကို ကြည့်နေလေ သည်။ ထို့နောက် သခင်လေးစုအိမ်းကို ကြည့်လိုက်သည်။

နဂါးစိမ်းဂိုဏ်းမှ လူသုံးယောက်ကလည်း စကားပြောရန် ဟန်ပြင်လိုက်ပြီးမှ ဘာမှမပြောတော့ဘဲ နေလိုက်လေသည်။

သခင်လေးစုအိမ်းက ...

“ကျုပ် အကြံတစ်ခုပေးပါရစေ”

ဟု စကားပြောလိုက်၏။

အားလုံးက စိတ်ဝင်စားစွာ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြလေတော့ သည်။

ယို့ကျင်းက ...

“ပြောပါဗျာ”

သခင်လေးစုအိမ်းက ...

၆၈ ❖ ဝတ္ထုအောင်

“ဒီပစ္စည်းဟာ မူလက နဂါးစိမ်းဂိုဏ်းက ပိုင်ဆိုင်ခဲ့တဲ့ပစ္စည်း ဖြစ်ပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

နဂါးစိမ်းဂိုဏ်းမှ လူသုံးယောက်က ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံ လိုက်ကြလေသည်။

သခင်လေးစုအိမ်းက ...

“ဒါကြောင့် မူလပိုင်ရှင်ဖြစ်တဲ့ နဂါးစိမ်းဂိုဏ်းလက်ထဲကို ပြန် အပ်လိုက်တာ အကောင်းဆုံးဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

ထိုစကားကိုကြားလျှင် နဂါးစိမ်းဂိုဏ်းမှ လူသုံးယောက် ဝမ်းသာသွားကြလေသည်။ ယီကျောင်းကလည်း ...

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ်ကလည်း သခင်လေးစုအိမ်းပေးတဲ့ အကြံကို ထောက်ခံပါတယ်ဗျာ”

ဟုပြောလိုက်လေသည်။

နဂါးစိမ်းဂိုဏ်းသား သုံးယောက်ကလည်း ...

“ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ကျေးဇူးကို မမေ့ပါဘူးဗျာ၊ နဂါး စိမ်းဂိုဏ်းရဲ့ကိုယ်စား ကျေးဇူးတင်တယ်လို့ ပြောပါရစေဗျာ”

ယီကျောင်းက အိတ်ထဲမှ ကတ္တီပါအိတ်လေးကို ထုတ်ယူလိုက်

၏။

အလှနတ်သမီး၏ဇာတိသိမ်း (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၆၉

အားလုံး၏အကြည့်သည် ကတ္တီပါအိတ်လေးဆီသို့ ရောက် ရှိသွားလေသည်။

ထို့နောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြ လေသည်။

မည်သူကမျှတော့ စကားမပြောကြချေ။ ယီကျောင်းက ...

“နဂါးစိမ်းဂိုဏ်းကို ပေးသင့်တယ်လို့ ဘာကြောင့်ပြောရတာ လဲ”

ယီကျောင်းက ...

“ကျုပ်က အမှန်ကို အမှန်အတိုင်းဖြစ်စေချင်တဲ့ သဘောပါ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

သခင်လေးစုအိမ်းက ...

“ကျုပ်က နဂါးစိမ်းဂိုဏ်းရဲ့ အကူအညီ အများကြီးရယူစရာ ရှိပါသေးတယ်၊ အခုကိစ္စမှာ မူလပိုင်ရှင်ဖြစ်တဲ့ နဂါးစိမ်းဂိုဏ်းကို ပြန် ပေးလိုက်တာ သဘာဝကျပါတယ်ဗျာ”

ဟု ပြောလေသည်။

မောက်ရှောင်ထင်းသည် သခင်လေးစုအိမ်း၏ကောက်ကျစ် မှုကို အတွင်းသိဖြစ်သော်လည်း ယခုကိစ္စမှာ ကန့်ကွက်စရာလည်း မရှိသဖြင့် ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

၇၀ ❖ ပစ္စုပ္ပန်အောင်

ယိုးကျွန်းသည် ရင်ထဲ အလုံးကြီးကျသွားသည့်ပမာ သက်
ပြင်း ချလိုက်လေသည်။

“ကဲ ... ဒီလိုဆိုရင် ဒီပစ္စည်းဟာ နဂါးစိမ်းဂိုဏ်းရဲ့လက်ထဲ
ပြန်အပ်ဖို့ အားလုံး သဘောတူကြပြီပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

မောက်ရှောင်ထင်းသည် စိတ်ထဲ မည်သို့မျှ သဘောမတူ
သော်လည်း မည်သို့မျှမတတ်နိုင်တော့သဖြင့် ...

“ဟုတ်တယ် ... ကျုပ်လည်း သဘောတူတယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ယိုးကျွန်းက ...

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

ဟုပြောကာ သူ၏လက်ထဲမှ ကတ္တီပါအိတ်ကို အမှိုက်ထုပ်
တစ်ထုပ်ပမာ စားပွဲပေါ် ပစ်တင်လိုက်သည်။

ထိုကတ္တီပါအိတ်လေးသည် မည်မျှ တန်ဖိုးရှိသည်ကို ကြည့်
ရုံဖြင့် သိနိုင်လေသည်။

“ကဲ ... ပစ္စည်းကို စားပွဲပေါ်မှာ တင်ထားလိုက်ပါပြီဗျာ၊
ခင်ဗျားတို့ ဘာကြောင့် မယူကြသေးတာလဲ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

အကုန်တစ်သမီး၏စာအုပ်နံရံ (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၇၁

တိတ်ဆိတ်နေသော အခန်းတွင်း၌ သူ၏အသံ ကျယ်
လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည် ထင်မှတ်ရလေသည်။

နဂါးစိမ်းဂိုဏ်းသားသုံးယောက် တစ်ယောက်ကို တစ်
ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ယခု လူတိုင်း လူတိုင်းသည် စတင် လှုပ်ရှားလိုကြသည်။

ကတ္တီပါအိတ်လေးကို ရယူလိုကြသည်။

စတင်လှုပ်ရှားဖို့သာ ဝန်လေးနေကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

တစ်ခဏတာမျှ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေပြီးနောက် ရုတ်
တရက် တစ်ယောက်က စတင်လှုပ်ရှားလိုက်လေသည်။

ရှေ့သို့ လှမ်းထွက်လာပြီး စားပွဲပေါ်မှ ကတ္တီပါအိတ်လေး
ကို ကောက်ယူလိုက်ပြီးဖြစ်လေသည်။

ထိုလူသည် ကတ္တီပါအိတ်လေး ကို ဆွဲယူကာ စားပွဲပေါ်သို့
သွန်ချလိုက်လေသည်။ ထိုအခါ ...

‘ဂျောက် ဂျောက် ဂျောက်’

ကတ္တီပါအိတ်လေးထဲမှ ပစ္စည်းများသည် စားပွဲပေါ်သို့ တ
ဂျောက်ဂျောက်မြည်ကာ ကျလာလေသည်။

ကျောက်စိမ်း၊ နီလာ၊ ပတ္တမြား၊ ပုလဲ စသော အစိုးတန်
ရတနာပစ္စည်းများသည် စားပွဲပေါ်သို့ ကျလာလေသည်။

၇၂ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ကျောက်မျက်ရတနာများမှ ထွက်ပေါ်လာသော အလင်း
ရောင်များသည် အားလုံး မျက်စိကျိန်းစပ်သွားအောင်ပင် အရောင်
တဖိတ်ဖိတ် ဝင်းလက်တောက်ပနေလေတော့သည်။

ယိုးကျင်းသည် သူ၏ကိစ္စ ပြီးဆုံးသွားဟန်ဖြင့် ကုလားထိုင်
တစ်လုံးပေါ်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်လေသည်။

သူ၏မျက်လုံးများသည် ကျောက်မျက်ရတနာများကို ငေး
ကြည့်နေလေသည်။

ထိုကျောက်မျက်ရတနာများကို သူက လွယ်လင့်တကူ ရရှိ
လာခဲ့ခြင်း မဟုတ်ပါ။

အသက်နှင့်ရင်းကာ ခက်ခက်ခဲခဲ ရယူလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါ
သည်။ ထိုပစ္စည်းများသည် သူ၏ဘဝတစ်လျှောက်လုံး အေးအေး
ဆေးဆေး စားသောက်သွားလာနိုင်သည့်ပစ္စည်းများ ဖြစ်လေသည်။

လူတိုင်းလူတိုင်း လိုချင်မက်မောကြသော ပစ္စည်းများလည်း
ဖြစ်ကြပေသည်။

ယခု ထိုပစ္စည်းများကို တဒင်္ဂအချိန်အတွင်း လက်လွှတ်
အဆုံးရှုံးခံလိုက်ရပြီ ဖြစ်လေသည်။

သို့သော် ... သူ၏စိတ်ထဲ၌ လုံးဝနုမြောတသခြင်း မဖြစ်ပါ
ချေ။

အလှနတ်သမီး၏တယာနိဂုံး (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၇၃

လက်လွှတ်လိုက်ရသဖြင့် နောင်တစိတ်များလည်း ဖြစ်ပေါ်
မလာခဲ့ပါချေ။

အကြောင်းမှာ လူတစ်ယောက်၏နှလုံးသား၌ လိုအပ်မှု
သည် လောကပေါ်ရှိ ရှိရှိသမျှသော အဖိုးတန်ရတနာများက ဖြည့်
စွက်ပေးနိုင်စွမ်း မရှိပါချေ။

ယခု သူ၏နှလုံးသားမှ လိုအပ်သောမေတ္တာတရားသည်
ပြည့်ဝသွားပြီ မဟုတ်ပါလား။

သူ၏ဘဝသည် သာယာကြည်နူးဖွယ်ရာ ဖြစ်လာတော့
မည် မဟုတ်ပါလား။

ထို့ကြောင့် အဖိုးတန်ကျောက်မျက်ရတနာများကို စွန့်လွှတ်
လိုက်ရသော်လည်း သူ၏စိတ်ထဲ၌ မည်သို့မျှ မခံစားရခြင်း ဖြစ်လေ
တော့သည်။

ထောင်မြင်ရာစွန့်ဆိုသည့် သဘောမျိုးပင်ဖြစ်ပေသည်။

ခုတ်ရာတခြား ရှာတခြား

စားပွဲပေါ်တွင် ကျောက်မျက်ရတနာများ တဖိတ်ဖိတ်
တောက်ပနေလေသည်။

အလွန်အဖိုးထိုက်သော ရတနာများ ဖြစ်သည်။

သို့သော် အံ့ဩစရာကောင်းသည်မှာ ထိုရတနာပစ္စည်းများ
ကို မည်သူကမျှ လာရောက်ယူငင်ခြင်း မပြုကြခြင်းဖြစ်လေသည်။

ထို့အပြင် ပို၍ အံ့ဩစရာကောင်းသည့်အချက်မှာ လူအား
လုံးသည် ဝမ်းသာခြင်းမရှိကြသည့်အပြင် စိတ်ပျက်သည့်သဘော
ဆောင်နေကြခြင်း ဖြစ်လေတော့သည်။

အဘယ်ကြောင့်ပါနည်း။ ယို့ကျင်းက အားလုံးကို တစ်ချက်
အကဲခတ်ကြည့်လိုက် ပြီး...

“ကဲ ... ကျုပ်မှာရှိတဲ့ပစ္စည်း ဒါအကုန်ပဲဗျ၊ ခင်ဗျားတို့ ဘာ
များ ထပ်လိုချင်ကြသေးသလဲ”

သခင်လေးစုအိမ်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

မြင်းဖြူဟန်စန်းနှင့်ယီကျောင်းတို့ကလည်း မတုန်မလှုပ်
ရပ်နေကြသည်။

နဂါးစိမ်းကိုက်သားသုံးယောက်ကလည်း ခေါင်းခါယမ်း
လိုက်သည်။

မောက်ရှောင်ထင်းကမူ သရော်ပြီး ပြီးနေသည်။

အတော်လေးကြာမှ သခင်လေးစုအိမ်းက ပြီးလိုက်သည်။

ယီကျောင်းကို ကြည့်ကာ ...

“မိတ်ဆွေ ဒီမှာခဏစောင့်ပါ။ ကျုပ် အပြင်ခဏသွားပြီး
ချက်ချင်းပြန်လာပါမယ်”

ဟု ပြောလေသည်။ ယို့ကျင်းက ...

“ခင်ဗျား ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

ဟုမေးလိုက်သည်။ သခင်လေးစုအိမ်းက ...

“ကျုပ်မှာ တိုင်ပင်စရာ နည်းနည်းရှိလို့ပါ”

ယို့ကျင်း မျက်မှောင်ကြွတ်သွား၏။ သို့သော် ...

“ကောင်းပြီလေ ... ခင်ဗျား သွားနိုင်ပါတယ်”

ဟု ခွင့်ပြုလိုက်လေသည်။

သခင်လေးစုအိမ်းက ကျန်လူများကို တစ်ချက်စုကြည့်
လိုက်ပြီး ...

၇၆ ❖ ဝတ္ထုအောင်

“ကဲ ခိတ်ဆွေတို့... ကျုပ်တို့ အပြင်ထွက်ပြီး တိုင်ပင်ကြပါစို့
ဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက် ရှေ့ဆုံးမှ လှမ်းထွက်သွားသည်။

တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လိုက်သွားကြရာ တစ်ခဏ
အတွင်းမှာပင် အားလုံးသည် အခန်းတွင်းမှ ထွက်သွားကြပြီ ဖြစ်သွား
၏။

ယိုးကျွင်းတစ်ယောက်တည်းသာ ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်၌
ထိုင်လျက် ကျန်ခဲ့လေသည်။ သူ၏နှုတ်ခမ်း မှဲပြုံးပြုံးနေသည်။

သခင်လေး စုအိမ်းတို့သည် မည်သည့်ကိစ္စကို တိုင်ပင်ကြ
လိမ့်မည်နည်း။

သူတို့တွင် အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာ ရှိနေမည်မှာ ထင်ရှား
လှပေသည်။ သို့သော် ယိုးကျွင်းသည် ထိုလူများ၏အကြံအစည်ကို
လုံးဝ ဂရုမစိုက်ပါချေ။

သူသည် ဘယ်သောအခါမှ ထိုလူများကို ကြောက်ရွံ့လိမ့်
မည် မဟုတ်ပါ။

သူ့ထံမှပစ္စည်းများကို ကျေကျေနပ်နပ်ပင် ပေးလိုက်ပြီ ဖြစ်
သည်။

အလှူနတ်သမီး၏ဇာတိနိဂုံး (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၇၇

ထိုသို့ပေးလိုက်ခြင်းမှာ ကျင်းဝှာကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

သူမအား ဘေးကင်းရန်ကွာ ခေါ်ဆောင်သွားလို၍လည်း
ဖြစ်သည်။

သူမ၏ဘဝ နားလို့မရှိတော့မည်ဖြစ်ရာ သွေးထွက်သံယိုမှု
ကို သူ မလိုလားတော့ပါ။

ထိုသူများသည် သူ့ထံမှ ဘာများ ထပ်မံလိုချင်နေကြလေ
ပါသနည်း။ သူ တွေးမရပါ။ သူတွေးလေ ရှုပ်လေ ဖြစ်နေလေတော့
သည်။

ပြတင်းပေါက်တံခါးများ ပွင့်လျက်ရှိ၏။

သူသည် သူတို့၏လှုပ်ရှားမှုမှန်သမျှကို တွေ့မြင်နေရလေ
သည်။ သူတို့ထံမှ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွား
ကြခြင်း မရှိပါချေ။

ကျင်းဝှာရှိနေသော အပေါ်ထပ်သည် တိတ်ဆိတ်ဖြစ်သကဲ့
နေ၏။

၇၈ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ကျင်းဝာသည် သွေးကြောပိတ်ခံထားရခြင်းကြောင့် နှစ်
မြို့က်စွာ အိပ်မောကျနေလိမ့်မည် ဖြစ်လေသည်။

သူမ အိပ်နေသောအခါ မျက်တောင်ကော့ကလေးကို
ကြည့်လိုက်ရခြင်းသည်ပင် ... စိတ်ထဲ အလိုလို ကြည်နူးလာလေ
သည်။

သူမ အိပ်မောကျနေပုံမှာ အပြစ်ကင်းစင်သော ကလေး
ငယ်တစ်ယောက်အသွင် ရှိနေသည်။

ယိုးကျင်းသည် သူမအကြောင်း တွေးကောလိုက်သည်နှင့်
အလိုလိုနေရင်း ရင်ထဲ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးလာ၏။

ရုတ်တရက် သခင်လေးစုအိမ်းတို့သည် အခန်းတွင်းသို့ တစ်
ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ဝင်ရောက်လာကြလေတော့သည်။

သခင်လေးစုအိမ်းတို့လူစုသည် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက်
လာကြပြီဖြစ်၏။ သူတို့၏လက်ထဲတွင် အိတ်ကလေးတစ်လုံးစီ
ကိုင်ဆောင်လာကြလေသည်။

အလှူနတ်သမီး၏မာယာနိရုံး (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၇၉

သူတို့သည် လက်ထဲကိုင်လာသော အိတ်ကလေးကို စားပွဲ
ပေါ်သို့ တင်ထားလိုက်ကြသည်။ ထို့နောက် အိတ်ကိုယ်စီ ဖွင့်လိုက်
ကြသည်။

မြင်းဖြူဟန်စန်း၏အိတ်ထဲ၌ အစိုးတန်သော ပုလဲလုံးလေး
များ ပါရှိနေသည်။

မောက်ရှောင်ထင်း၏ အိတ်ထဲ၌မူ ရွှေတုံးလေးများ ပါရှိ
နေသည်ကို တွေ့မြင်နိုင်သည်။

နဂါးစိမ်းဂိုဏ်းသားများ ယူဆောင်လာကြသည်မှာ ငွေတုံး
လေးများဖြစ်သည်။

သခင်လေးစုအိမ်းကား ပတ္တမြားတချို့နှင့်ကျောက်စိမ်းများ
ယူဆောင်လာသည်။

သူတို့ယူဆောင်လာကြသော ပစ္စည်းများသည် ယိုးကျင်း၏
ပစ္စည်းများထက် ပို၍အစိုးတန်ပေသည်။

ယိုးကျင်း ကြောင်အိမ်းအိမ်း ဖြစ်သွားသည်။
သူတို့၏အပြုအမူကို လုံးဝနားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွား

ရလေသည်။ သခင်လေးစုအိမ်းကပင် စကားစလိုက်လေသည်။
“ဒါတွေဟာ မိတ်ဆွေအတွက် လက်ဆောင်အဖြစ် ယူလာ

ကြတာပါဗျာ”

၈၀ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ယို့ကျင်းသည် ဝံပုလွေတစ်ကောင်ကဲ့သို့ ပါးနပ်လိမ္မာသူ တစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

သို့သော် ယခုအချိန်တွင် သူ၏ဦးခေါင်းထဲ၌ စဉ်းစား၍ မရဘဲ ချာချာလည်နေသည်။

သူ၏ပစ္စည်းများကို မည်သူကမျှ လိုချင်မက်မောခြင်း မရှိ ကြပါချေ။ သူ့ထက်ပို၍ အဖိုးတန်သောပစ္စည်းများ ပြန်လည်ပေး အပ်နေကြပြီဖြစ်သည်။

အဘယ်ကြောင့်ပါနည်း။ သူ တွေးမရတော့ပါချေ။

ထို့ကြောင့် အားလုံးကို နားမလည်နိုင်စွာဖြင့် မျက်လုံးပြူး၍ ကြည့်နေမိသည်။

“အဟမ်း”

သခင်လေးစုအိမ်းက ...

“ကျုပ်တို့ကလည်း မိတ်ဆွေကို လက်ဆောင်ပြန်ပေးပါရ စေဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ ယို့ကျင်းက ...

“ဒါက ဘာသဘောလဲ”

ဟု မေးလိုက်မိသည်။

အလှူနတ်သမီး၏စာအုပ်နိဂုံး (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၈၁

သခင်လေးစုအိမ်းက ...

“မိတ်ဆွေ ဒီနေရာက ဘယ်တော့ ထွက်သွားမလဲဆိုတာ သိချင်လို့ပါ”

ဟု ပြော၏။

ယို့ကျင်းက ...

“မိုးလင်းတာနဲ့ သွားမယ်”

ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလေသည်။

“ဟား ဟား ဟား”

သခင်လေးစုအိမ်း ရယ်မောလိုက်သည်။ ယို့ကျင်းက ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ”

ဟုမေးလိုက်သည်။ သခင်လေးစုအိမ်းသည် ထပ်မံရယ်မော လိုက်ပြီး ...

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး၊ မိတ်ဆွေသွားမယ်ဆိုရင် ပြောစရာ ဘာမှ မရှိတော့ပါဘူး၊ မိတ်ဆွေသွားချင်တဲ့အချိန်မှာ သွားနိုင်ပါတယ် ဗျာ”

ဟု ပြောလေသည်။ ယို့ကျင်း အံ့သြသွားသည်။

လုံးဝ မမျှော်လင့်သည့်စကား ကြားလိုက်ရခြင်း ဖြစ်လေ သည်။

၈၂ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

သူ ထွက်သွား၍ မရလေအောင် ဟန့်တားကြမည်ဟု သူက ထင်မှတ်ထားသည်။

ယခုတော့ သူ့အား ဟန့်တားခြင်းမပြုကြသည့်အပြင် ကြည် ကြည်ဖြူဖြူပင် ထွက်သွားခိုင်းနေကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

ထို့အပြင် ... သူထွက်သွားမည်ဆိုပါက လက်ဆောင် ပစ္စည်းများပင် ပေးကြမည့်သဘော ရှိလေသည်။

ဤသို့ဆိုလျှင် သူတို့တွင် မည်သို့သော အကြံအစည်များ ရှိနေကြပါသနည်း။

တွေးလေတွေးလေ ခေါင်းရှုပ်လာလေလေပင်။ ယို့ကျင်း တွေးမရတော့ပါ။ ထိုစဉ် ...

“မိတ်ဆွေတစ်ယောက်တည်းပဲ ထွက်သွားမှာလား”

သခင်လေးစုအိမ်းက မေးလာလေသည်။

ယို့ကျင်း၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်မိသွား၏။

သူ၏ ဦးခေါင်းထဲ၌ ချက်ချင်းပင် ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ဖြစ် သွားလေသည်။

အကြောင်းကား ထိုလူများသည် သူ့ထံသို့ ဦးတည်လာကြ ခြင်း မဟုတ်ဘဲ ကျင်းဝှာထံသို့ ဦးတည်လာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပေါ်လွင်လာပြီ မဟုတ်ပါလား။

အလှနတ်သမီး၏မာယာနိဂုံး (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၈၃

ကျင်းဝှာ ...။

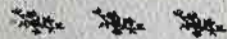
သူက ကျင်းဝှာအနီးတွင် ရှိနေခြင်းကြောင့် အန္တရာယ် မပြု ဝံ့ကြခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

အထူးသဖြင့် သူ၏ခါးတွင် လူတိုင်း ကြောက်ရွံ့နေကြသော ကလေးကစားစရာခါး ရှိနေသည်မဟုတ်ပါလား။

သူတို့သည် အချိန်ကုန်ခံ၊ အပင်ပန်းခံကာ တကောက် ကောက် လိုက်နေကြခြင်းကြောင့် ကျင်းဝှာတွင် မည်သို့သောလျှို့ ဝှက်ချက် ရှိနေပါသနည်း။

သိုင်းလောက၌ နာမည်ကြီးနေသူများက သဲကြီးမဲကြီး လိုက်နေကြသည်မှာ ပေါ့ပေါ့တန်တန်ကိစ္စတော့ မဖြစ်နိုင်ပါချေ။

ယို့ကျင်းသည် နားလည်သဘောပေါက်လိုက်သလို ရှိခဲ့ရာမှ ဦးခေါင်းထဲ ပြန်လည် ရှုပ်ထွေးလာလေတော့သည်။

၈၄ ❖ ဝတ္ထုအောင်

သိုင်းကျမ်းဇာတ်ရှုပ်

ယို့ကျင်း၏ရင်ထဲ ဖော်မပြနိုင်သော ခံစားချက်များဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

အားလုံးက သူ့အား ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။

စားပွဲပေါ်တွင် အစိုးတန် ရွှေငွေကျောက်သံပတ္တမြား အရောင်တဖိတ်ဖိတ် တောက်ပနေလေသည်။

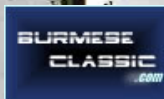
သို့သော် မည်သူကမှ ဂရုစိုက်ပြီး မကြည့်ကြပါ။

ထို့ကြောင့် သူတို့အလိုရှိသော ပစ္စည်းသည် ကျောက်သံပတ္တမြားထက် ပို၍ တန်ဖိုးရှိနေမည်ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားနေလေသည်။

မည်သို့သောပစ္စည်းဖြစ်ပါသနည်း။

ကျင်းဝှားကို လိုချင်နေကြသည်လော။

သို့မဟုတ် သူမထံတွင် လျှို့ဝှက်စွာ သိမ်းဆည်းထားသည့် ပစ္စည်းကို လိုချင်နေကြသည်လော။

အလှူနတ်သမီး၏မာယာနိဂုံး (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၈၅

ယို့ကျင်း ဝေခွဲမရအောင် ဖြစ်လာလေသည်။

သခင်လေး စုအိမ်းက ယို့ကျင်းကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် သွေးတိုးစမ်းသည့်သဘောဖြင့် ...

“မိတ်ဆွေဟာ ကျင်းဝှားဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ လမ်းခရီးမှာ မိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်လာကြတယ်လို့ သိရပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ ယို့ကျင်းက ...

“အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲဗျ”

ဟု ပြန်မေးလိုက်လေသည်။

သခင်လေးစုအိမ်းက ...

“ဘာမှတော့ မဖြစ်ပါဘူးဗျာ၊ မိတ်ဆွေကြီးဟာ လမ်းပေါ်မှာ တွေ့ခဲ့ရတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် မိတ်ဆွေ သင်္ကဟတွေအပေါ်မှာ မျက်နှာပျက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ကျုပ်တို့ ယုံကြည်ထားကြလို့ပါ”

ဟု ပြောလေသည်။

ယို့ကျင်း၏အသံ အေးတိအေးစက် ဖြစ်သွားလေသည်။

“နေပါဦး ... ကျုပ်ရဲ့ မိတ်ဆွေသင်္ကဟတွေက ဘယ်သူတွေလဲ ... ပြောစမ်းပါဦး”

၈၆ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

သခင်လေးစုအိမ်းက ...

“မိတ်ဆွေပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျင်းဝှာလို မိန်းကလေးမျိုးကို လိုချင်တယ်ဆိုရင် ဟောဟိုက စားပွဲပေါ်မှာရှိတဲ့ ကျောက်မျက်ရတနာတွေကို ပိုင်ဆိုင်တဲ့နောက် အများကြီးရနိုင်ပါတယ်ဗျာ”

ဟု ပြောလေသည်။ ယိုးကျင်းက ...

“ခင်ဗျား ရှင်းရှင်းပြောရင်ကောင်းမယ်၊ ခင်ဗျားတို့က ကျင်းဝှာကို လိုချင်နေကြတာလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

“ဟား ဟား ဟား”

သခင်လေးစုအိမ်း ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ၊ ကျင်းဝှာမပြောနဲ့ သူ့ထက်ချောမောလှပတဲ့ မိန်းကလေးကိုတောင် စိတ်မဝင်စားပါဘူးဗျာ”

ဟု ပြောလေသည်။ ယိုးကျင်းက ...

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားတို့ ဘာလိုချင်သလဲ”

သခင်လေးစုအိမ်း မျက်မှောင်ကြုတ်သွားလေသည်။ ယိုး

ကျင်းကို စိုက်ကြည့်ရင်း ...

အကုန်တံသီး၏ဗာယာနီပုံး (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၈၇

“ခင်ဗျား တကယ်မသိဘူးလား”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ယိုးကျင်းက ...

“ကျုပ်က ဘွင်းဘွင်းသမားပဲ၊ မသိလို့ မေးနေတာပေါ့ဗျာ”

ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်လေသည်။

သခင်လေးစုအိမ်း၏မျက်လုံးအစုံတွင် ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသော အရိပ်အယောင်များ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

သူက ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး ...

“မိတ်ဆွေမသိဘူးဆိုရင် ပိုပြီးကောင်းပါတယ်ဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

အကယ်၍ သူတို့လိုက်ရှာနေသည့်ပစ္စည်းအကြောင်း ယိုးကျင်းသိသွားပါက ကြားဖြတ်လုယူသွားမည်ကို စိုးရိမ်နေခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

ယိုးကျင်းသည် ပြိုင်ဘက်ကင်းသော စောရတစ်ယောက် မဟုတ်ပါလား။ သူ စိုးရိမ်သကဲ့သို့ အခြားသူများကလည်း စိုးရိမ်ကြမည် ဖြစ်လေသည်။

မည်သို့ဆိုစေ ကျင်းဝှာထံမှ ပစ္စည်းတစ်စုံတစ်ခုကို လိုချင်နေကြပြီ ဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိလိုက်သည်။

၈၈ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ထိုပစ္စည်းသည် ကျောက်သံပတ္တမြားများထက် ပို၍ အဖိုး
တန်ကြောင်းလည်း ထင်ရှားနေပေတော့သည်။

အထူးသဖြင့် ကျင်းဌာ၏အခန်းကို ဖြောင်းဆန်အောင် မွှေ
နှောက်ရှာဖွေထားသည်ကိုလည်း တွေ့ခဲ့ရပြီ ဖြစ်လေသည်။

သခင်လေးစုအိမ်က ...

“မိတ်ဆွေ ... ကျုပ်ပြောသလိုပါပဲဗျာ၊ ဒီလောက်များတဲ့
ပစ္စည်းတွေကို ပိုင်ဆိုင်ထားပြီးမှတော့ ကျင်းဌာထက် သာတဲ့ မိန်း
ကလေးတွေ အများကြီး ရနိုင်ပါတယ်ဗျာ”

ဟု ပြောလေသည်။

ယို့ကျင်း ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။

စားပွဲပေါ်၌ သူချထားခဲ့သည့် ကျောက်မျက်ရတနာများကို
ကောက်ယူကာ ကတ္တီပါအိတ်ထဲ ထည့်လိုက်သည်။

သူတစ်ပါး၏ပစ္စည်းများကို လက်ဖျားနှင့်ပင် မတို့ပါချေ။

ထို့နောက် အခန်းတွင်းမှ ထွက်သွား၏။

ဘာမှလည်းမပြော၊ ဂရုလည်းမစိုက်ဘဲ ထွက်သွားကြခြင်း
ဖြစ်လေသည်။

အားလုံးက သူ့အား မျက်လုံးပြူးကာ ကြည့်နေကြလေ
သည်။

အထူးသတိသမီး၏စာအုပ်နံရံ (၃-စာအုပ်အုပ်စု) ❖ ၈၉

သူတို့၏မျက်လုံးများတွင် ရွံရှာမုန်းတီးသည့် အရိပ်အ
ယောင်များ ပေါ်လွင်နေလေသည်။

သို့သော် မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကမှ ဟန့်တားခြင်း
မပြုကြချေ။

သူ့အား တိုက်ခိုက်ရန်လည်း မဝံ့ရဲကြချေ။

အကြောင်းမှာ သူတို့သည် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးကို စောင့်ဆိုင်း
နေကြခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ထိုလူသည် မည်သူဖြစ်ပါသနည်း။

ယို့ကျင်းအား ကောင်းစွာ ဆုံးမနိုင်သူဖြစ်ရမည်ဟု သူတို့
ယုံကြည်ထားကြသည် မဟုတ်ပါလား။

ထိုလူရောက်ရှိလာပါလျှင် သူတို့သည် ယို့ကျင်းအား မှုစရာ
မလိုတော့။ ယုံကြည်အားထားကြလေသည်။

ညတာသည် ကုန်ဆုံးသွားခြင်း မရှိသေးပါ။

မိုးသောက် အရက်လင်းရန် နီးကပ်လာပြီ ဖြစ်သည်။

၉၀ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

သခင်လေး စုအိမ်းတို့လူစု သည် ထမင်းစားခန်းအတွင်း၌
ရှိနေကြပါသည်။

ဤသို့ဆိုလျှင် အခန်းတွင်းသို့ ရောက်ရှိနေသူမှာ မည်သူ
ဖြစ်ပါသနည်း။

ယိုးကျင်း၏လက်သည် ဓားရိုးပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွား
လေသည်။

ဓားရိုးကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်လေသည်။ ဓား
ရိုးသည် အေးစက်နေသည်။

သူ၏လက်များသည် ဓားရိုးထက်ပင် အေးစက်၍ နေလေ
သည်။

ယိုးကျင်းသည် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်သင့် မဝင်သင့်ပင် ဝေခွဲ
မရဘဲ ဖြစ်နေတော့သည်။

လေအေးများသည် ပို၍ အေးစိမ့်လာသည်။

ညက မဆုံးသေးပါ။ ယိုးကျင်းက မလှုပ်မယှက် ရပ်နေဆဲ။

အထွန့်သမီး၏ဇာတာနိဂုံး (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၉၁

သူ၏စိတ်ထဲ၌ ခံစားချက် ကင်းမဲ့နေသည်။

လေထုသည် ပို၍ အေးစိမ့်လာသောအခါ နောက်ကျနေ
သော စိတ်အစဉ်က ဖယ်ရှားပစ်လိုက်သလို ရှိနိုင်သည် မဟုတ်ပါ
လား။

ဦးနှောက်အေးသွားလျှင် အေးအေးဆေးဆေး စဉ်းစားဆင်
ခြင်၍ ရပေလိမ့်မည်။

သူသည် သိုင်းလောကတွင် ကျင်လည်ကျက်စားခဲ့သည်မှာ
နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာမြင့်ခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါသည်။

ထိုသို့သောနှစ်များအတွင်း ခေါင်းအေးအေးဖြင့် စဉ်းစား
ဆင်ခြင်နိုင်၍သာ ယခုထိ အသက်ရှင်နေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ယခုအချိန်သည် ပို၍ ခေါင်းအေးအေးထားကာ စဉ်းစားရ
မည့်အချိန် ဖြစ်လေသည်။

ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် တွေ့မြင်နေရသော လူရိပ်များ
သည် တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ပူးကပ်သွားသည် ထင်ရ၏။

၉၂ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ယို့ကျင်းသည် အခြားလူရိပ်တစ်ခုမှာ မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်ကြောင်း မတွေးမိစေရန် ကြိုးစားနေ၏။

အကြောင်းမှာ ထိုလူရိပ်သည် သူ့မိတ်ဆွေ၏လူရိပ် မဖြစ်ပါစေနှင့်ဟု ဆုတောင်းနေမိခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သူ၏မိတ်ဆွေမှာ ရှောက်ဖုံးဖြစ်ပါသည်။

ဤတည်းခိုခန်းတွင် အရေးပါသူများသည် ထမင်းစားခန်းသို့ ရောက်ရှိနေကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

အပေါ်ထပ်တွင် ကျင်းဝှာနှင့် ရှောက်ဖုံးတို့မှလွဲ၍ အခြားမည်သူမျှ မဖြစ်နိုင်တော့ပါ။

ရှောက်ဖုံးသည် ယောက်ျားပီသသော ရုပ်သွင်ရှိသူ ဖြစ်လေသည်။

မိန်းမတစ်ယောက်ကို တစ်သက်လုံး ချမ်းချမ်းသာသာ ထားနိုင်မည့်သူလည်း ဖြစ်လေသည်။

အကယ်၍ ကျင်းဝှာသည် ရှောက်ဖုံးကိုသာ ခင်ပွန်းအဖြစ် ရွေးချယ်လိုပါက သူမ စိတ်သဘောအတိုင်း ရွေးချယ်ပိုင်ခွင့် ရှိလေသည်။

သို့သော် သူမသည် လူသိရှင်ကြား လက်ထပ်ခြင်း မပြုသေးပါ။

အလှနတ်သမီး၏မာယာနိဂုံး (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၉၃

ယို့ကျင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“သူတို့နှစ်ယောက် အဆင်ပြေသွားကြရင် ကောင်းတာပါပဲလေ၊ ငါလည်း သံယောဇဉ်ကြိုးတစ်ချောင်း ပြတ်သွားတာပေါ့”

ဟု ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

ယို့ကျင်း လေပူတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

သူမအကြောင်းကို ... အတတ်နိုင်ဆုံး မေ့ထားလိုက်ချင်သည်။

သူ၏ အသည်းနှလုံးတွင်မူ ဆူးတစ်ခုက နက်ရှိုင်းစွာ စိုက်ဝင်နေသည့်ပမာ နာကျင်၍ နေလေသည်။

ဤနေရာမှ ချက်ချင်းထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

တိတ်တဆိတ်ထွက်သွားခြင်းက သူ့အတွက် အကောင်းဆုံး ဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်ထားသည်။

လောကပေါ်တွင် ရတာမလို၊ လိုတာမရ ဟူသော အဆိုစကားလည်း ရှိသေးသည် မဟုတ်ပါလား။

ဤနေရာမှ ထွက်သွားသင့်နေပြီ ဖြစ်သည်။

သူသည် လေးလံသော ခြေလှမ်းများဖြင့် ခြံဝင်းတံခါးအထိ ဦးတည်ကာ လှမ်းလိုက်လေသည်။

၉၄ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ရုတ်တရက် ...

“အောင်မယ်လေး”

ရူးရှသော အော်သံထွက်လာသည်။ ကျင်းဝှာ၏ အော်သံ
ဖြစ်လေသည်။

အော်ဟစ်သံ။ ကျင်းဝှာ၏ အော်ဟစ်သံ ဖြစ်လေသည်။
အလွန်ထိတ်လန့်ချောက်ချားစွာ အော်ဟစ်လိုက်ခြင်းလည်း
ဖြစ်လေသည်။

ယို့ကျင်းသည် တွေးတောဖို့ အချိန်မရတော့ပါ။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် လျှပ်တစ်ပြက် လှုပ်ရှားလိုက်ပြီ ဖြစ်
သည်။

လေ၏လျှင်မြန်ခြင်းမျိုးဖြင့် လှေကားပေါ်သို့ ပြေးတက်
သွား၏။

တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် ကျင်းဝှာရှိနေသော အခန်းရှေ့သို့
ရောက်ရှိသွား၏။

အလှူနတ်သမီး၏မာယာနိဂုံး (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၉၅

ယို့ကျင်းက အခန်းတံခါးကို ကိုယ်စောင်းတိုက်ကာ ဖွင့်
လိုက်သောအခါ ...

‘ဝုန်း’

ကျယ်လောင်သော မြည်သံနှင့်အတူ အခန်းတံခါး ပွင့်သွား
လေသည်။

အခန်းတွင်း၌ လူနှစ်ယောက် ရှိနေသည်။

ကျင်းဝှာ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး သွေးရောင်ကင်းမဲ့ကာ ဖြူ
ဖပ်ဖြူရောင် ဖြစ်နေသည်။

သူမခန္ဓာကိုယ် တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်နေ၏။

သူမ၏ရှေ့တွင် ရှိနေသူကို ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်စွာဖြင့်
ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

အမှန်ပင် ထိုလူသည် ကြောက်စရာကောင်းသူတစ်
ယောက် ဖြစ်နေသည်မဟုတ်ပါလား။

ထိုလူသည် ဆံပင်ရှည်များကို ဖားလျှားချထားသည်။

သူ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး သွေးခြင်းခြင်းနီရဲနေ ၏။

ခန္ဓာကိုယ်မှာ တောင့်တောင့်ကြီးဖြစ်ကာ မကောင်းဆိုးဝါး

တစ်ကောင်နှင့်ပင် တူလှသည်။

ထိုလူသည် ရှောက်ဖုံးမဟုတ်ပါ။

၉၆ ❖ ဝတ္ထုအောင်

အချိန်မတော် လှုပ်ရှားတတ်သည့် မကောင်းဆိုးဝါး တစ်ကောင်ပင် ဖြစ်နေသလော။

ယို့ကျင်းအခန်းတွင်းသို့ရောက်လျှင် ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားနေစရာ အချိန်မရှိတော့ပါ။ အကြောင်းမှာ ...

‘ခွမ်း’

ထိုလူက ကျာပွတ်ဖြင့် လှမ်းရှိက်လိုက်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ ကျာပွတ်ထိပ်ဖျားသည် လူတစ်ယောက်၏လက်ချောင်း ပမာလျှင်မြန်သည်။ တိကျသည်။

ကျာပွတ်ရှိက်ချက်ကိုကြည့်လိုက်သည်နှင့် ထိုလူသည် ထိပ်တန်း သိုင်းပညာများ တတ်မြောက်ထားသူဖြစ်ကြောင်း ယို့ကျင်း ရိပ်မိလိုက်သည်။

ထို့အပြင် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သည့် လူသတ်သမား တစ်ယောက် ဖြစ်ရမည်ဟုလည်း သဘောပေါက်လိုက်သည်။

ယို့ကျင်းက ကြမ်းပြင်ပေါ် ခြေဆောင့်ကာ အပေါ်ခုန်တက်ပြီး ရှောင်တိမ်းလိုက်သည်။

သို့သော် ကျာပွတ်ရှိက်ချက်သည် အသက်ရှိသော မြွေတစ်ကောင်ပမာ သူ၏လည်ပင်းသို့ ရစ်ပတ်လာသည်။

ယို့ကျင်း၏ခန္ဓာကိုယ်သည် အောက်ဘက်သို့ ပြန်ကျမလာမီ

အလှနတ်သမီး၏စာယာနိဂုံး (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၉၇

ကျာပွတ်ရောက်လာသဖြင့် ရှောင်တိမ်းနိုင်သော အခြေအနေမရဘဲ ဖြစ်သွားသည်။

ထိုကျာပွတ်သည် သူ၏လည်ပင်းကို ရစ်ပတ်တော့မည့် ဆဲဆဲ အချိန်လေးတွင် ...

‘ထန်’

ယို့ကျင်းက ဓားဖြင့် ခံပေးလိုက်သဖြင့် ကျာပွတ်သည် ဓားအိမ်ကို သုံးလေးပတ်မျှ ရစ်ပတ်သွား၏။

သူ၏လက်တစ်ဖက်သည် လျှပ်တစ်ပြက် ဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

‘ခွမ်း’

ဝင်းလက်တောက်ပသော ဓားရောင်များ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ဓားရောင်သည် မျက်စိကျိန်းလောက်အောင်ပင် အရောင်တဖိတ်ဖိတ် ထွက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

ယို့ကျင်း၏ခြေတစ်ဖက်သည် အခန်း၏ ပြတင်းပေါက်ဘောင်သို့ လှမ်းပြီးထောက်လိုက်သည်။

တစ်ဆက်တည်းပင် လူသတ်သမား၏ရှောင်တိမ်းမှုကလည်း ပို၍ မြန်ဆန်နေပါတော့သည်။

၉၈ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

သူသည် ကျာပွတ်ကို အချိန်မီ ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းလိုက်၏။

သူ့ခန္ဓာကိုယ်သည် လေထဲသို့ ပျံဝဲကာ ယို့ကျင်း ခုတ်ချလာသော ဓားချက်ကို ရှောင်တိမ်းလိုက်သည်။

ထို့နောက် လူသတ်သမား၏ လက်နှစ်ဖက်သည် တစ်စုံတစ်ခုကို ဆုပ်ကိုင်လျက် ယို့ကျင်းထဲသို့ ပစ်သွင်းလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ ဝင်းလက်တောက်ပသော အလင်းရောင်တန်းများ ထွက်ပေါ်လာလေတော့သည်။

ယို့ကျင်းထဲသို့ အရှိန်ပြင်းစွာပင် လွင့်စဉ်ရောက်ရှိလာခြင်း ဖြစ်သည်။ ယို့ကျင်းက ဓားငွေ့ယမ်းလိုက်သည်။

‘ချွမ်း ချွမ်း ချွမ်း’

ပြင်းထန်စွာထိတွေ့မိလိုက်သော အသံများနှင့်အတူ လက်နက်ပုန်းလေးများသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပြုတ်ကျသွားလေသည်။

ထိုတဒဂ်အချိန်အတွင်းမှာပင် ...

“ဟူး”

လူသတ်သမားသည် ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အပြင်သို့ ခုန်ထွက်သွားလေတော့သည်။

အဗ္ဗနတ်သမီး၏မာယာနိရုံး (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၉၉

လူသတ်သမား ပြေးထွက်သွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

ယို့ကျင်း မကျေမနပ်ဖြစ်သွားလေသည်။

သူက လူသတ်သမားနောက်သို့ လိုက်သွားရမည်လော။

သို့မဟုတ် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေသည့် ကျင်းဝှာထဲသို့

သွားရမည်လော။

ယို့ကျင်းက လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ ကျင်းဝှာသည်

ကြမ်းပြင်ပေါ် လဲကျကာ သတိလစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

သူမအား တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့၍ မဖြစ်တော့ပါ။

အောက်ထပ်တွင် သူမ၏ ရန်သူများ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသည်

မဟုတ် ပါလော။

ယို့ကျင်း အကြံရခက်သွားလေသည်။

ထိုစဉ် ခြေသံများ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာပြီး

လူတစ်ယောက် ပြေးလွှားရောက် ရှိလာသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

အခန်းတွင်းသို့ ရောက်လာသည်နှင့် ...

“ဘာဖြစ်တာလဲ ဘာဖြစ်တာလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

၁၀၀ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ထိုလူမှာ ရှောက်ဖုံးဖြစ်လေသည်။

ရှောက်ဖုံး ပြေးလွှားရောက်ရှိလာလေသည်။

ယို့ကျင်းက ...

“ခင်ဗျားက ကျင်းဝှာကို ကြည့်ထားပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ရှောက်ဖုံးက ...

“ဘာတွေဖြစ်တာလဲ ... ပြောစမ်းပါဦးကွ”

“အေး ... နောက်မှပြောမယ်၊ လောလောဆယ် လူသတ်
သမားနောက်ကို ငါ လိုက်သွားဦးမယ်”

“မင်း”

“ကျင်းဝှာကိုသာ ကြည့်ထား”

စကားဆုံးလျှင် ယို့ကျင်းသည် ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့်
အပြင်သို့ ခုန်ထွက်လိုက်လေသည်။

လူသတ်သမားနောက်သို့ လိုက်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

အလှနတ်သမီး၏မာယာနိဂုံး (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၀၁

လူသတ်သမားမှာ ခန္ဓာကိုယ် တောင့်တောင့်တင်းတင်း ဖြစ်
သည်။

သို့သော် ...

သူလှုပ်ရှားလိုက်သောအခါ အံ့သြဖွယ်ကောင်းအောင်
လျင်မြန်သွက်လက်နေပါတော့သည်။

ယို့ကျင်းက ပြတင်းပေါက်အပြင်ဘက်သို့ ရောက်သွားသော
အခါ အတော်ဝေးဝေးတွင်ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ ပြေးသွားနေသည့် လူသတ်
သမားကို တွေ့ရလေသည်။

ယို့ကျင်း ဝိုင်းသွားသည်။

လူသတ်သမား၏ ကိုယ်ဖော့ပညာ တော်လွန်းသည်ဖြစ်ရာ
လိုက်သွား၍လည်း မီတော့မည်မဟုတ်ဟု ဆင်ခြင်မိလိုက်သည်။

ယို့ကျင်း တွေးတောနေစဉ်မှာပင် လူသတ်သမားသည်
အဝေးသို့ ရောက်ရှိသွားပြီး မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့
သည်။

၁၀၂ ❖ ဝတ္ထုအောင်

အယောင်အောင်

အရှေ့အရပ်ဦး၏ ရောင်နီများ ထွက်ပေါ်လာပြီ ဖြစ်လေသည်။

အလင်းရောင် ထွက်ပေါ်လာသည်နှင့် မြင်ကွင်းတစ်ခုလုံး ကြည်ကြည်လင်လင် သဲသဲကွဲကွဲ ဖြစ်လာလေသည်။

တည်းခိုခန်း ဖွင့်လှစ်ထားသည့် ခြံဝင်းပတ်လည်တွင် မျက်စိတစ်ဆုံး လယ်ကွင်းများသာ ရှိလေသည်။

ခြံဝင်းတစ်ခုလုံးသည် ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ရှိနေသည်။

ထို့ကြောင့် မည်သူမဆို ခြံဝင်းအတွင်းမှ ထွက်ပြေးသွားမည် ဆိုပါလျှင် သေသေချာချာ တွေ့မြင်ရမည်သာ ဖြစ်လေသည်။

ယခု ထွက်ပြေးသွားသူသည် ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်ကွယ်သွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

နံနက်ခင်းလေသည် ပို၍ အေးစိမ့်နေသည်ဟု ထင်မှတ်ရလေသည်။

အလှူနတ်သမီး၏မာယာနိဂုံး (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၀၃

ယို့ကျင်းက ခန္ဓာကိုယ်တစ်ချက် လှုပ်ရှားလိုက်ရာ တည်းခိုခန်း ခေါင်မိုးပေါ်သို့ ရောက်သွား၏။

အလင်းရောင် ပိုပြီး အားကောင်းလာသည်။

မြင်ကွင်းတစ်ခုလုံး ကြည်လင်ပြတ်သားလာသည်။

ယို့ကျင်းက အရပ်လေးမျက်နှာသို့ ကြည့်လိုက်သည်။

ခေါင်းအေးအေးထားပြီး အတန်ကြာ တွေးတော စဉ်းစားလိုက်သည်။

ရုတ်တရက် အောက်ဘက်သို့ ခုန်ချလိုက်သည်။ တည်းခိုခန်းအောက်ဘက်တွင် အခန်းလေးခန်း ရှိနေပါသည်။

တတိယခန်းမှာ မောက်ရှောင်ထင်း၏အခန်း ဖြစ်လေသည်။ ယခုအချိန်တွင် အခန်းတွင်း၌ မီးရောင်မရှိဘဲ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်၍နေသည်။

သို့သော် ဒုတိယအခန်းမှာမူ မီးရောင်များ ရှိသေး၏။ မီးရောင်ကြောင့် လူရိပ်တစ်ခုအား တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ထိုအရိပ်သည် ခါးကုန်းနေသဖြင့် ဆံပင်ဆွတ်ဆွတ်ဖြူဖွေးနေသော အဘွားအို၏ အရိပ်ဖြစ်ရမည်ဟု တွက်ဆမိလေသည်။

သူသည် ငြိမ်သက်စွာဖြင့် ပြတင်းပေါက်အရှေ့၌ မတ်တတ်ရပ်နေလိုက်သည်။ ရုတ်တရက် ...

၁၈၄ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

“ဘယ်သူလဲ”

အခန်းတွင်းမှ မေးမြန်းသံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြား
လိုက်ရလေသည်။

“ကျုပ်ပါ”

ယို့ကျင်းက အဖြေဖေးလိုက်သည်။

အခန်းတွင်းမှ ...

“ကျုပ်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

မေးမြန်းသံ ထွက်ပေါ်လာပြန်လေသည်။

ယို့ကျင်းက နောက်ထပ်အဖြေမပေးမီ အခန်းတံခါး ပွင့်
သွားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ဆံပင်ဖြူဖွေးနေသော အဘွားအိုသည် တံခါးကို လက်ဖြင့်
ကိုင်ကာ ခါးကုန်း၍ ရပ်နေ၏။

အဘွားအိုက သံသယမကင်းသော မျက်လုံးများဖြင့် ရပ်
ကြည့်ရင်း ...

“မင်း ဘယ်သူလဲ ... ဘာကိစ္စလဲ”

ဟု မေးလေသည်။ ယို့ကျင်းက ...

“စောစောက လူတစ်ယောက် ဒီဘက်ကိုပြေးလာတယ်
ထင်ပါတယ်၊ ဘွားဘွားများ တွေ့မိသလားလို့ပါ”

အလှနတ်သမီး၏မာယာနိဂုံး (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၀၅

ဟု ပြောလိုက်သည်။ အဘွားအိုက ...

“လူတစ်ယောက် ... ဟုတ်လား၊ ကြံကြီးစည်ရာကွယ်၊
လူဆိုလို့ မင်းတစ်ယောက်ပဲ စောစောစီးစီး အလိုက်ကန်းဆိုးမသိဘဲ
ရောက်လာတာ”

ဟု ပြောလေသည်။

အသက်ကြီးရင့်သူများနှင့်ပြောလျှင် စကားပြောရသည်မှာ
အဆင်မပြေဖြစ်တတ်သည့်သဘောရှိကြောင်း ယို့ကျင်း နားလည်
သဘောပေါက်ထားသည်။

ယို့ကျင်း ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် မျက်စိမှားသွားတာနဲ့ တူပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ခုလို
လာပြီး နှောင့်ယှက်မိတာကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

ဟု တောင်းပန်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ချာခနဲလှည့်ကာ အဘွားအိုရှေ့မှ ထွက်လာခဲ့
လေတော့သည်။

သူသည် ခြံဝင်းရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ အပျင်းတစ်ချက်
ဆန့်လိုက်လေသည်။

တစ်ညလုံး မအိပ်ရသည့်အတွက်လည်း အတော်ပင်ပန်း
နွမ်းနယ်နေလေသည်။

၁၀၆ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ထိုအချိန်တွင်...

‘ဖုတ်’

နောက်ကျောဘက်မှ အသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်

ကို ကြားလိုက်ရသည်။

ယိုးကျွင်း ကဗျာကယာ နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

ထိုအခါ ဆံပင်ဖြူဖွေးနေသော အဘွားအိုမှာ သူ၏ အခန်း

တံခါးဝ၌ လဲကျနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ယိုးကျွင်း ရင်ထိတ်သွားလေသည်။

လေ၏လျှင်မြန်ခြင်းမျိုးဖြင့် အဘွားအိုထံသို့ ပြေးလွှားသွား

လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် အဘွားအိုကို ကဗျာကယာ ပွေ့ချီလိုက်သည်။

အဘွားအို၏မျက်နှာကို သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်၏။

သွေးစုန်နေပါသေးသည်။

အသက်ငွေ့ငွေ့ ရှူရှိုက်နေ၏။

သို့သော် ... ဘာကိုမှမကြည့်ဘဲ သတိလစ်နေပြီဖြစ်လေ
သည်။ ယိုးကျွင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

အဘွားအို၏ ယင်းကျုံး သွေးကြောနေရာသို့ လက်ညှိုးဖြင့်
ထောက်ချလိုက်သည်။

အလှနတ်သမီး၏ဗဟာနိဝံး (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၀၇

ထိုအခါမှ ...

“အင်း”

ညည်းသံသဲ့သဲ့နှင့်အတူ အဘွားအို သတိရလာလေတော့
သည်။ ယိုးကျွင်းက ...

“ဘွားဘွား သတိရလာပြီလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

အဘွားအိုက မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်ပြီး ဘာမှမပြောချေ။

သို့သော် သူမသည် ဘာဆိုဘာမှ တွေ့မြင်ခြင်း မရှိဘဲ
ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်နေပုံရသည်ဟု ယိုးကျွင်း ထင်မိသည်။

“ဘွားဘွား သတိရပြီလား”

ယိုးကျွင်းက ထပ်ပြောလိုက်သည်။

ယခုတစ်ကြိမ် အဘွားအိုသည် လုံးဝ သတိရလာပြီဖြစ်
သည်။ သူမသည် ရုန်းကန်ပြီး လူးလှိမ့်ထလိုက်သည်။

“မင်း ထွက်သွား”

ဟုလည်း ယိုးကျွင်းကို ငေါက်လိုက်လေသည်။

ယိုးကျွင်းက ဘာမှမပြောဘဲ အဘွားအိုကို ပွေ့ချီကာ အခန်း
တွင်းသို့ ဝင်သွားလေသည်။

အခန်း၏အနောက်ဘက်တွင် ခုတင်တစ်လုံး ရှိနေသည်။

၁၀၈ ❖ ဝတ္ထုအောင်

လူမမာတစ်ယောက်သည် စောင်ဖြင့် ခေါင်းမြီးခြုံ၍ လဲ
လျောင်းနေလေသည်။

အနီးတွင် အသက်ဆယ်နှစ်ခန့်ရှိ လူငယ်တစ်ယောက် ရှိနေ
၏။ ထိုလူငယ်သည် လူမမာ၏ အဝတ်ဟောင်းကို ခေါင်းအုံးကာ
အိပ်မောကျနေသည်။

ယို့ကျင်းက အဘွားအိုအား ချထားပေးရန် နေရာရှာဖွေ
လိုက်သည်။

ရုတ်တရက် အဘွားအိုသည် သူ၏ရင်ခွင်ထဲ၌ ခန္ဓာကိုယ်
လှည့်လိုက်သည်။

သိမ်းငှက်ခြေချောင်းကဲ့သို့ လက်ချောင်းများဖြင့် ယို့ကျင်း
၏လည်ပင်းကို လျင်မြန်စွာ ညှစ်လိုက်လေသည်။

အမှတ်မထင် ခံလိုက်ရသည်ဖြစ်ရာ ယို့ကျင်းမှာ အသက်ရှူ
မွန်းကျပ်သွားလေတော့သည်။

မျက်လုံးများလည်း ပြူးထွက်လာလေသည်။

သူသည် အဘွားအိုအား တိတ်ဆိတ်စွာ ကြည့်နေရုံမှလွဲပြီး
ဘာမှတောတ်နိုင်တော့ပါ။

အဘွားအို၏မျက်နှာတွင် ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသော အပြုံး
ရိပ်များ ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

အလှနတ်သမီး၏ဟောနိဂုံး (၃-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၀၉

ထိုစဉ် အဘွားအိုသည် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သည့်အသွင်သို့
တစ်မဟုတ်ချင်း ပြောင်းလဲသွားလေသည်။

သူမ၏ လက်ချောင်းများသည် တစ်စထက်တစ်စ တင်း
ကျပ်လာလေသည်။ ယို့ကျင်း ခံနေရသည်ကိုတွေ့ရလျှင် ...

“ဘယ့်နှယ်လဲ ... မင်း ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ဘူး မဟုတ်
လား”

ဟု ပြောလေသည်။

သို့သော် သူ၏စကားဆုံးသည်နှင့် သူမ၏နောက်ကျောတွင်
မာကျောသော အရာဝတ္ထုတစ်ခုက လာထောက်ထားလိုက်သည်ဟု
ခံစားလိုက်ရလေသည်။

ခေးတစ်လက်ဖြစ်သည်။

အဘွားအိုသည် ယို့ကျင်းကို မျက်လုံးပြူးကာ ကြည့်လိုက်
လေသည်။

သူမသည် ယို့ကျင်း၏ လည်ပင်းကို အားစိုက်ဖျစ်ညှစ်ရန်
ကြိုးစားလိုက်သောအခါ နောက်ကျော၌ ထောက်ထားသော ခေးဦး
က အသားထဲ စူးဝင်လာလေသည်။

နောက်ဆုံး အဘွားအိုသည် အခြေအနေ မဟန်တော့မှန်းနား
သဘောပေါက်သွားလေသည်။

၁၁၀ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ယို့ကျင်း၏လည်ပင်းကို ဆုပ်ကိုင်ဖျစ်ညှစ်ထားသောလက်
ကို လျှော့ချလိုက်လေသည်။

ယို့ကျင်းကလည်း သူမကို ကြမ်းပြင်ပေါ် ချထားပေးလိုက်
လေသည်။

သူ၏ဘက်လက်တွင် အလွန်ပါးလွှာ၍ ထက်မြက်သော
ဓားတစ်ချောင်း ကိုင်ထား၏။

ဓားဖျားတွင် သွေးအနည်းငယ် စွန်းနေလေသည်။

ယို့ကျင်းက မလှုပ်မယှက် ရပ်နေသော အဘွားအိုအား
ပြီး၍ ကြည့်လိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်ဆိုးလို့လဲ ... ဟန်ဆောင်အမူအရာ တော်
တော်ကောင်းတာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ အဘွားအို၏မျက်လုံးအစုံတွင် ထိတ်
လန့်တုန်လှုပ်သည့် အရိပ်အယောင်များ ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

“ရှင် ရှင်က ကျွန်မ ဟန်ဆောင်နေတာကို သိနေတယ် ဟုတ်
လား”

ဟု မေးလေသည်။

ယို့ကျင်းက ဓားပါးလေးကို ပြန်လည်သိမ်းဆည်းထား
လိုက်၏။

အလှနက်သမီး၏မာယာနိဗ္ဗာန် (ဒု-ဇာတ်ဆုံ) ❖ ၁၁၁

ထို့နောက် ခါး၌ ချိတ်ထားသော ကလေးကစားစရာဓား
ရှည်ကို လျှပ်တစ်ပြက် ဆွဲထုတ်လိုက်လေသည်။

ဝင်းလက်တောက်ပသော ဓားရောင်များ ထွက်ပေါ်၍ လာ
သည်။

အဘွားအို၏ဆံပင်များ ဖွာစနဲ ပြတ်ကျသွား၏။ အဘွားအို
သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ရှင် ဘယ်လိုလုပ် သိသွားတာလဲ”

ဟု မေးလေသည်။ ယို့ကျင်းက ရယ်မောလိုက်၏။

“အဘွားအိုတစ်ယောက်ဟာ ဒီလောက် ကိုယ်အလေးချိန်
မရှိသင့်ဘူးလို့ ကျုပ်ထင်တယ်လေ၊ နောက်ပြီး အဘွားအိုနဲ့အောင်
မျက်နှာကို ဘယ်လိုပဲ ရုပ်ဖျက်ထားပါစေ လက်မောင်းလက်ဖျားနဲ့
တခြားအသားအရေတွေက အဘွားအိုတစ်ဦးလို အရေမတွန့်တာ
ခက်တယ်”

အဘွားအို ဘာမှမပြောတော့ပါ။

သူမသည် ခါးဆန့်လိုက်၏။

ဆံပင်အတုများကို ဖြုတ်ပစ်လိုက်သည်။

မျက်နှာပေါ်တင်ထားသော အသားတုများကို ခွာချလိုက်
လေသည်။

၁၁၂ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ထိုအခါ ယိုကျင်း၏ရှေ့တွင် အသက်သုံးဆယ်ခန့်ရှိ ချော
မောလှပသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ရပ်နေသည်ကို တွေ့မြင်
လိုက်ရလေသည်။

ယိုကျင်းက သူမအား စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“ကျုပ်ကို ဘာကြောင့် ရန်ရှာတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။ အမျိုးသမီးက ...

“ရှင် မသိဘူး ... ဟုတ်လား”

ယိုကျင်းက ...

“ဟုတ်တယ်”

ထိုစဉ် သူ၏အနောက်ဘက်မှ လေတိုးသံတစ်ချက် ထွက်
ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရ၏။

ယိုကျင်း ရင်ထိတ်သွားသည်။

ကဗျာကယာ ဝဲဘက်သို့ ခုန်ထွက်ကာ ကလေးကစားစရာ
ဓားကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်၏။

‘ချမ်း ချမ်း’

ကျယ်လောင်သောအသံများ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ဓားမြှောင်နှစ်လက်သည် ကြမ်းပြင်ပေါ် လွင့်စဉ်ကျသွား
လေသည်။

အလှနတ်သမီး၏မာယာနိရုံး (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၁၃

ယိုကျင်းက နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

ထိုအခါ ... ခုတင်အနီး၌ အိပ်နေခဲ့သောလူငယ်သည် သူ့

အား ပြုံးစိစိဖြင့် ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

လူငယ်သည် လက်နှစ်ဖက်ကို လှုပ်ရှားလိုက်ပြန်၏။

လက်နက်ပုန်းလေးများသည် ယိုကျင်းထံသို့ တစ်ဟုန်ထိုး
ပစ်လွှင့်လာသည်။

ယိုကျင်းက ဓားကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်။

‘ချမ်း ချမ်း’

လက်နက်ပုန်းလေးများ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လွင့်စဉ်ကျသွား
သည်။ သူငယ်သည် အိပ်ရာအောက်မှ ဓားနှစ်လက်ကို ဆွဲထုတ်
လိုက်လေသည်။

“သေစို့သာပြင်ထား”

ဟု အော်ငေါက်ကာ ယိုကျင်းထံသို့ ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်
သည်။

အမျိုးသမီးကလည်း ...

“ရှောင်နိုင်ရင် ရှောင်ပေတော့”

ဟု ကြိုးဝါးရင်း တရကြမ်းဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လိုက်လေ
သည်။

၁၁၄ ❖ ဝတ္ထုအောင်

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ခုတင်ပေါ်၌ လဲလျောင်းနေသော လူ
မမာသည် ရုတ်တရက် ခုန်ထလာပြီး ကျာပွတ်ဖြင့် ယို့ကျင်း၏ ခြေ
ထောက်ကို ရစ်ပတ်လိုက်သည်။

ယို့ကျင်းက ထိုကျာပွတ်ကို ကောင်းစွာ မှတ်မိထားလေ
တော့သည်။

ယို့ကျင်း၏ခါးတွင် ကျာပွတ်၏ ရစ်ပတ်ခြင်းကို ခံလိုက်ရ
သည်။ အမျိုးသမီးက ဓားနှစ်လက်ဖြင့် ထိုးသွင်းတိုက်ခိုက်လာသည်။

ယို့ကျင်းမှာ ရှောင်တိမ်းဖို့ အခွင့်အရေး မရှိတော့ပါ။

ထို့ကြောင့် သူက ရှောင်တိမ်းဖို့ မကြိုးစားတော့ပါ။

သူသည် ကျာပွတ်ကို တအား ဆွဲယူလိုက်သည်။

ခုတင်ပေါ်မှ ကျာပွတ်ဖြင့် တိုက်ခိုက်လာသူသည် ကိုယ့်
ကိုယ်ကိုယ် အရှိန်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ရှေ့သို့ ငိုက်ကျလာလေသည်။

ထိုအခါ အမျိုးသမီး၏ ဓားနှစ်လက်သည် သူ့အား ရန်မပြု
နိုင်တော့ပါ။

အလှနတ်သမီး၏မာယာနိဂုံး (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၁၅

ရုတ်တရက် ယိုင်ကျလာသော လူမမာအား ထိုးသွင်းမိ
မည်ကိုစိုးရိမ်ကာ ကဗျာကယာ ရုပ်သိမ်းလိုက်လေသည်။

ထိုစဉ် ...

‘ဝုန်း’

ယို့ကျင်းက ခြေတစ်ဖက်မြှောက်ကာ ကန်ကျောက်လိုက်
ခြင်းကြောင့် လူမမာသည် အဝေးသို့လွင့်စဉ်သွားလေသည်။

ယို့ကျင်းက လူမမာထံမှ ရယူလိုက်သော ကျာပွတ်ဖြင့်
အမျိုးသမီးနှင့်သူငယ်ကို ရိုက်ချလိုက်၏။

‘ရွမ်း ရွမ်း’

“အား”

“အောင်မယ်လေး”

အမျိုးသမီးနှင့်သူငယ်လည်း ခံလိုက်ရလေသည်။

သူတို့သည် အခြေအနေမဟန်မှန်း သိလျှင် ထွက်ပြေးရန်
ကြိုးစားလိုက်ကြလေသည်။

သို့သော် ... ယို့ကျင်းက ရှေ့တိုးသွားပြီးလျှင် လျှပ်တစ်ပြက်
တိုက်ခိုက်လိုက်ပြန်သောအခါ မရှောင်နိုင်ကြတော့ဘဲ ...

‘ဝုန်း’

“အား”

၁၁၆ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ကြမ်းပြင်ပေါ်လဲကျကာ သတိလစ်သွားကြလေတော့
သည်။ တိုက်ပွဲ ပြီးဆုံးသွားပြီ ဖြစ်သည်။

ယို့ကျင်းသည် အန္တရာယ်တစ်ခုမှ လွတ်မြောက်သွားပြီ ဖြစ်
လေသည်။

လူမမာသည် ပြတင်းပေါက်ကိုမှီကာ မျက်လုံးကြီးပြူး၍
ယို့ကျင်းကို ကြည့်နေ၏။

သူတို့သုံးယောက်သည် အလစ်ချောင်းကာ အကွက်ကျကျ
တိုက်ခိုက်လိုက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် အနိုင်မရသည့်အပြင် မရှုမလှ အရေးနိမ့်သွားကြ
ပြီ ဖြစ်လေသည်။ ယို့ကျင်းက ...

“ဒီတစ်ခါ ထွက်ပြေးဖို့ ခင်ဗျား မကြိုးစားတော့ဘူးလား”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

လူမမာက ...

“ကျုပ်က ဘာကြောင့် ပြေးရမှာလဲ”

ယို့ကျင်းက ...

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို လုပ်ကြံဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာကကော”

“ဒါကတော့ ကျုပ်အလုပ်ကို မင်းက လာပြီးနှောင့်ယှက်
တာကိုးကွ”

အလှနတ်သမီး၏မာယာနိဂုံး (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၁၇

ယို့ကျင်းက ...

“ကျုပ်က ခင်ဗျားအလုပ်ကို ဝင်ပြီး နှောင့်ယှက်တယ် ဟုတ်
လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ကဲ ... ပြောစမ်းပါဦး”

လူမမာက ...

“ဟိုမိန်းကလေးက ကျုပ်တို့ဆီက ပစ္စည်းခိုးယူသွားလို့ ပြန်
လိုက်နေတာကို”

ယို့ကျင်းက ...

“သူက ဘာပစ္စည်းများ ခိုးယူသွားလို့လဲ”

လူမမာက ...

“သိုင်းကျမ်းလျှို့ဝှက်ချက်”

“ဘာ”

ယို့ကျင်း ပို၍ အံ့သြသွားသည်။

လူမမာက ...

“ဟုတ်တယ် ... သိုင်းကျမ်းလျှို့ဝှက်ချက်လို့ သိထားရင်
လုံလောက်ပါပြီ”

ယို့ကျင်း ဝိုင်းသွား၏။

၁၁၈ ❖ ဝတ္ထုအောင်

သခင်လေးစုအိမ်းတို့ အဘယ်ကြောင့် သဲကြီးမဲကြီး ဖြစ်နေ
သည်ကိုလည်း နားလည်သလို ရှိလာ၏။

သို့သော် ထိုသိုင်းကျွန်းလျှို့ဝှက်ချက် ဆိုသည်မှာ မည်သို့
ဆိုသည်ကို သိလိုစိတ် ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

လူမမာက ...

“မင်းကသာ ငါနဲ့ပူးပေါင်းရင် ပစ္စည်းကိုရမှာပဲ”

ယိုးကျွင်းက ...

“ခင်ဗျားနဲ့ပူးပေါင်းရမယ် ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ခင်ဗျားနဲ့ ပူးပေါင်းလို့ ဘာအကျိုးရှိမှာလဲဗျ”

“ထူးတာပေါ့၊ ဟိုမိန်းကလေးရဲ့ကိုယ်ပေါ်မှာ ဝှက်ထားတဲ့

သိုင်းကျွန်းလျှို့ဝှက်ချက်ကို တို့နှစ်ယောက် ရနိုင်တာပေါ့”

ယိုးကျွင်းက ...

“သူ့ဆီမှာ ရှိနေတယ်ဆိုတာကို သိနေမှာတော့ ခင်ဗျားနဲ့
ပူးပေါင်းမယ့်အစား ကျုပ်ဘာသာ သွားယူလိုက်တာက ပိုမကောင်း
ဘူးလားဗျာ”

ဟု မေးလိုက်၏။ လူမမာ မကျေမနပ် ဖြစ်သွားသည်။

“မင်း”

အထွန်းထွန်းသမီး၏မာယာနိဂုံး (ဒု-ဇာတ်ဆုံ) ❖ ၁၁၉

သူ စကားဆုံးအောင် မပြောလိုက်ရပါ။

ပြတင်းပေါက် အပြင်ဘက်မှ သံချိတ်လက်တစ်ခု ထွက်
ပေါ်လာပြီး သူ၏လည်ပင်းကို လှမ်းချိတ်လိုက်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေ
သည်။

လူမမာသည် မျက်လုံးကြီးပြူးထွက်ကာ ဘာမှ မပြောနိုင်
တော့ဘဲ ကြမ်းပြင်ပေါ်လဲကျသွားလေတော့သည်။

၁၂၀ ❖ ဝတ္ထုအောင်

အရင်းနှီးဆုံးရန်သူ

ရှောက်ဖုံးသည် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာသည်။

သံချိတ်လက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် ရှောက်ဖုံးပင်ဖြစ်ရ

မည်ဟု ယို့ကျင်း အတတ်သိထားလေသည်။

ယို့ကျင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက ဘာကြောင့် သူ့ကို ရှင်းပစ်ရတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ရှောက်ဖုံးက ...

“ငါ့ကိုအပြစ်တင်မယ့်အစား သူ့ရဲ့လက်ကို ကြည့်တာက

ပို ကောင်းမယ်”

ဟု ပြောလေသည်။ ယို့ကျင်း လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ လူမမာသည် သေဆုံးသွားပြီဖြစ်သော်လည်း

လက်နှစ်ဖက်အား တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

ရှောက်ဖုံးက ...

အလှနတ်သမီး၏စာယာနိဂုံး (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၂၁

“မင်းက သူပြောတာကို အဟုတ်မှတ်ပြီး နားထောင်နေ
တုန်း သူက လက်နက်ပုန်းနဲ့ မင်းကို တိတ်တဆိတ် လုပ်ကြံမလို့လေ”
မှန်ပေသည်။

ရှောက်ဖုံးသာ လက်ဦးမှူမယူလိုက်ပါက မိမိ ဒုက္ခရောက်
သွားမည်ဖြစ်ကြောင်း ယို့ကျင်းတွေးလိုက်မိလေသည်။

ရှောက်ဖုံးက လူမမာ၏ လက်နှစ်ဖက်ကို ဖြေချလိုက်၏။

ထိုအခါ ...

ကြောက်စရာကောင်းသော လက်နက်ပုန်းလေးမျိုးတိတ်
ဆုပ်ကိုင်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

ရှောက်ဖုံးက ...

“မင်းအကြောင်း ငါသိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခုလို အချိန်အခါမျိုး
မှာ စိတ်မချနိုင်ဘူးလေ”

ဟု ပြောသည်။ ယို့ကျင်းက ...

“အင်း ... ခင်ဗျားက သူ့အကြောင်း သိနေတယ်ထင်တယ်”

ဟု မေးလိုက်၏။ ရှောက်ဖုံး ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ် ... သူ့ရဲ့ လူသတ်လက်နက်ပုန်းက သိုင်း

လောကမှာ ပြိုင်စံရှားတဲ့သဘောရှိတယ်”

“နေပါဦး ... သူက ဘယ်သူလဲဗျ”

၁၂၂ ❖ စက္ကူအောင်

“သူဟာ ပထမတန်း လူသတ်လက်နက် ကုန်းစွန်းကျင် ဆိုတာလေ”

“ဟင်”

ယို့ကျင်း မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“ဘာလဲ ... နဂါးစိမ်းဝိုင်းက ကုန်းစွန်းကျင်လား”

ဟု မေးလိုက်သည်။ ရှောက်ဖုံး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

ယို့ကျင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“အင်းလေ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ ခင်ဗျားက သူ့ကို ရှင်းပစ်

လိုက်ဖို့တော့ မကောင်းဘူး”

ရှောက်ဖုံးက ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ယို့ကျင်းက

“သူ့ကို မေးစရာတွေ ရှိလို့ပေါ့”

ရှောက်ဖုံး ပြုံးလိုက်သည်။

“သူ့ကိုမေးမယ့်အစား ငါ့ကိုမေးတာက ပိုကောင်းမယ်”

ယို့ကျင်းက ...

“ခင်ဗျား သေချာရဲ့လား”

အထွတ်သီး၏ဟောနိဂုံး (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၂၃

“သိပ်သေချာတာပေါ့”

“ကောင်းပြီ ... သူက ဘယ်သူလဲ”

ကြမ်းပြင်ပေါ်လဲကျကာ သတိလစ်နေသော အမျိုးသမီးကို

ညွှန်ပြကာ မေးလိုက်လေသည်။ ရှောက်ဖုံးက ...

“ကုန်းစွန်းကျင်ရဲ့ ဇနီးလေ”

ယို့ကျင်းက ...

“ဒါဖြင့် ဟိုကောင်လေးကကော ဘယ်သူလဲ ... သူတို့ရဲ့ သားလား”

သူ၏စကားအဆုံးတွင် ရှောက်ဖုံးက ရယ်မောလိုက်လေ သည်။

“ဟား ဟား ဟား”

ရယ်မောသံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ယို့ကျင်းက ...

“ခင်ဗျား ဘာတွေ သဘောကျနေတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။ ရှောက်ဖုံးက ...

“သဘောကျစရာ ကောင်းလို့ပေါ့ကွာ၊ သူက အနည်းဆုံး မင်းထက် အသက်ဆယ်နှစ်လောက် ပိုကြီးဦးမယ်”

ဟု ပြောလေသည်။ ယို့ကျင်း မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

၁၂၄ ❖ ဝတ္ထုအောင်

“သူက အသက်ကြီးပုလို့ ခင်ဗျားပြောရင်တာလား”

“သိပ်သေချာတာပေါ့ကွာ၊ မင်းက သူ့မျက်နှာကိုမှ သေသေချာချာ မကြည့်ဘဲကိုး”

ထိုအခါမှ ယို့ကျင်းသည် သူငယ်၏မျက်နှာကို သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်မိလေသည်။

သူငယ်သည် ကလေးသူငယ်တစ်ယောက်၏ရုပ်သွင် ရှိနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ရှောက်ဖုံးက ...

“သူဟာ ကုန်းစွန်းကျင်ရဲ့ သွေးသောက်ပေါ့”

ဟု ပြောလေသည်။ ယို့ကျင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“အင်း ... လူမမာ အတု၊ အဘွားအို အတု၊ ကလေးငယ် အတု၊ ကျုပ်တောင် ရူးချင်လာပါပြီဗျာ”

ဟု ညည်းတွားလိုက်၏။ ရှောက်ဖုံးက ...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းက အခု ရူးသွားသေးတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

ယို့ကျင်းက ...

“ဟုတ်တယ်၊ နဂါးစိမ်းဂိုဏ်းဟာ သိုင်းလောက်မှာ ဩဇာအာဏာ ပျံ့နှံ့နေတာပဲ၊ ကုန်းစွန်းကျင်ဟာ နဂါးစိမ်းဂိုဏ်းက ဖြစ်ပြီး ဘာကြောင့် ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး လှုပ်ရှားနေရတာလည်း ပြောစမ်းပါဦး”

အလှနတ်သမီး၏မာယာနိဂုံး (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၂၅

ဟု မေးလိုက်လေသည်။ ရှောက်ဖုံးက ...

“အေး ... နဂါးစိမ်းဂိုဏ်းကလည်း သူတို့ကို လိုက်ရှာနေကြတာပဲကွ”

“ဟင်”

ယို့ကျင်း ပိုပြီး အံ့သြသွားသည်။

ရှောက်ဖုံးကို မျက်လုံးပြူးကာ ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“နေပါဦး ... ခင်ဗျားက ဒီအကြောင်းတွေကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိနေတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။ ရှောက်ဖုံးက ...

“ဒါကတော့ ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နဲ့ သိနေတာပေါ့ကွာ”

ယို့ကျင်းက ...

“ကဲ ... ထားပါတော့လေ၊ သူတို့က အရေးကြီးတဲ့ပစ္စည်းဟာ ကျင်းဝှာဆီမှာ ရှိနေတယ်လို့ ပြောသွားကြတယ်၊ သူ့ဆီမှာ တကယ်ပဲ ရှိနေသလား”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။ ရှောက်ဖုံးက ...

“ဒါတော့ သူ့ကို သွားမေးကြည့်မှ သိမှာပေါ့”

“အခု သူက ဘယ်မှာလဲ”

“အပြင်မှာပါ ... မင်းကို စောင့်ကြိုနေပါတယ်”

၁၂၆ ❖ ပဏ္ဏအောင်

ယိုကျင်းသည် ကျင်းဝှာက အပြင်ဘက်တွင် သူ့အား စောင့်
ဆိုင်းနေသည်ဟု သိလိုက်ရလျှင် စိတ်ထဲ လှုပ်ရှားသွားလေသည်။

ချက်ချင်းပင် အပြင်ဘက်သို့ ထွက်လိုက်လေသည်။

သူက ရှောက်ဖုံးနံဘေးမှဖြတ်ကာ အပြင်ဘက် ထွက်လိုက်
ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဤတွင် မမျှော်လင့်သော ဖြစ်ရပ်တစ်ခုနှင့် ကြုံတွေ့လိုက်
ရလေတော့သည်။

ရုတ်တရက် သံချိတ်တစ်ခုသည် ယိုကျင်း၏ လက်ကောက်
ဝတ်ကို ရိုက်ချလိုက်လေသည်။

ထိုသို့ ခံစားလိုက်ရသည်ကို ယိုကျင်း လုံးဝ မမျှော်လင့်ခဲ့ပါ
ချေ။ ထို့ကြောင့် သံချိတ် အရိုက်ခံလိုက်ရသည်နှင့် ကလေးကစား
စရာစားသည် ကြမ်းပြင်ပေါ် လွှတ်ကျသွားလေသည်။

‘ချွမ်း’

ယိုကျင်း ထိတ်လန့်သွားသည်။

အထွနက်သမီး၏စာအုပ်နံရံ (၃-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၂၇

အမြဲတမ်း အန္တရာယ်ကြုံရလျှင် တုံ့ပြန်မှုချက်ချင်း ဖြစ်ပေါ်
တတ်သော်လည်း ယခုမူ အံ့အားသင့်သည့်စိတ်ဖြင့် ငေးငိုင်းသွား
လေသည်။ ရှောက်ဖုံးကို မယုံကြည်နိုင်စွာ ကြည့်လိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ...

‘ဝှစ်’

သံချိတ်ထက်မာကျောသော လက်သီးတစ်လုံးသည် ယို
ကျင်း၏ ခါးအောက်ရှိ ကင်းမင်းသွေးကြောနေရာသို့ ထိုးသွင်းလိုက်
လေသည်။

“အင့်”

ယိုကျင်း မသဲမကွဲ ညည်းညူလိုက်လေသည်။ သူ လုံးဝ
မဟန်နိုင်တော့ပါ။

‘ဝှန်း’

ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ခြေပစ်လက်ပစ် လဲကျသွား၏။ သူ၏
မြင်ကွင်းတစ်ခုလုံးသည် လှုပ်ရှားနေ၏။

အခန်းတစ်ခုလုံးလည်း ယိမ်းယိုင်နေသည်။

ထို့နောက် အဆုံးအစရှိသော ချောက်ကမ်းပါးထဲသို့ ထိုး
ကျသွားသည်ဟု ခံစားလိုက်ရလေသည်။

၁၂၈ ❖ ဝတ္ထုအောင်

သိုင်းကျမ်းဝက်ပါ

အချိန်များ တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးသွားသည်။

အချိန်မည်မျှ ကြာသွားမှန်းမသိပါ။

သတိမေ့နေသူတစ်ယောက်သည် အချိန်ကို ခန့်မှန်းတတ်
လိမ့်မည် မဟုတ်ပါချေ။ မည်သို့ဆိုစေ နောက်ဆုံးတွင် ...

“အင်း အင်း”

ယို့ကျင်းသည် မသဲမကွဲ ညည်းညူရင်း ပြန်လည်သတိရလ
လာလေသည်။

သူ၏မျက်လုံးအစုံကို မဖွင့်မီ အေးစက်သော သံချိတ်တစ်ခု
က သူ၏လည်ပင်းကို ပွတ်သပ်နေသည်ဟု ခံစားရလေသည်။

အတော်လေးကြာမှ ယို့ကျင်း မျက်လုံးဖွင့်လာနိုင်လေ
သည်။

သို့သော် ... မျက်လုံးဖွင့်လိုက်မိခြင်းကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်
ကိုယ် မကျေမနပ် ဖြစ်လိုက်ရလေသည်။

အလှနတ်သမီး၏ဟယာနိဝုံး (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၂၉

မျက်လုံးမဖွင့်ဘဲ နေလိုက်ခြင်းက ပိုကောင်းလိမ့်မည်ဟု
လည်း ခံစားရလေသည်။

အကြောင်းမှာ မျက်လုံးဖွင့်လိုက်သည်နှင့် သူ အယုံကြည်
ဆုံး၊ စိတ်အချရဆုံး မိတ်ဆွေကို တွေ့မြင်လိုက်ရခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေ
သည်။

ထိုလူသည် ယောက်ျားပီသလှသော ရှောက်ဖုံးဖြစ်၏။

ရှောက်ဖုံး ...။

ယခုအချိန်တွင် ရှောက်ဖုံးသည် ဘီလူးသဘက်ပမာ အရပ်
ဆိုး အကျည်းတန်သူတစ်ယောက်ပမာ ရှိနေပြီတည်း။

‘ဘောက်’

ယို့ကျင်း တက်ခေါက်လိုက်သည်။

ရှောက်ဖုံးက ပြုံးနေသည်။

သူက အသာစီးရလိုက်သူတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်
မဟုတ်ပါလား။

သူ၏အပြုံးသည် ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသောအပြုံး ဖြစ်ပါ
သည်။

“မင်း မထင်ဘူး မဟုတ်လား”

ဟု မေးလေသည်။

၁၃၀ ❖ ဂဏ္ဍအောင်

“အင်း ... တကယ်ကို မထင်မိတာ၊ ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်အပေါ် သစ္စာရှိတဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်လို့ပဲ တစ်သက်လုံး ယုံကြည်ခဲ့တာ”

ရှောက်ဖုံးက ...

“ဘယ်သူကများ ကျုပ်ဟာ မင်းရဲ့ မိတ်ဆွေ မဟုတ်ပါဘူးလို့ ပြောနိုင်လို့လဲ၊ ကျုပ်ဟာ မင်းရဲ့ မိတ်အချရဆုံး မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်ပါပဲ”

ယွဲ့ကျင်းက မှဲ့ပြီးပြုံးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား တကယ်ပြောတာလား”

“တကယ်ပေါ့”

“ကောင်းပြီ”

“မင်းအပေါ်မှာ မူတည်နေတယ်ဆိုတာကိုတော့ မမေ့နဲ့နော်”

ယွဲ့ကျင်းက ...

“ကျုပ်အပေါ်မှာ မူတည်နေတယ် ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ဘယ်လိုမူတည်နေတာလဲ ... ပြောစမ်းပါဦး”

ရှောက်ဖုံးက ...

အလှနတ်သမီး၏စာယာနိဂုံး (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၃၁

“အင်း ... ကျုပ်က”

“ဘာလဲ ... ခင်ဗျားပြောတဲ့စကားကို ကျုပ်က နားထောင်ရမယ်လို့ ဆိုလိုချင်တာ မဟုတ်လား”

ယွဲ့ကျင်းက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်သည်။ ရှောက်ဖုံး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

ယွဲ့ကျင်းက ...

“ကျုပ်က ခင်ဗျားရဲ့စကားကို နားမထောင်နိုင်ဘူးဆိုရင်ကော”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ရှောက်ဖုံးက ...

“ယွဲ့ကျင်း ... ကျုပ်က ဒုက္ခိတတစ်ယောက်ပါ၊ ဒုက္ခိတဆိုတာဟာ တကယ်တော့ သိုင်းလောကမှာ ရပ်တည်ဖို့ မလွယ်ပါဘူး။ အင်း ... ငါ့မှာ ကျောထောက်နောက်ခံသာ မရှိခဲ့ရင် ထမင်းမဝတ်ဘူးပဲ ထားပါတော့၊ လူစဉ်မီအောင် နေနိုင်ဖို့ဆိုတာ မလွယ်ပါဘူးကွာ”

ယွဲ့ကျင်းက ...

“ကဲ ပြောစမ်းပါဦး ... ခင်ဗျားကို ဘယ်သူက ကျော

၁၃၂ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ထောက်နောက်ခံ ပြုထားတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။ ရှောက်ဖုံးက ...

“မင်း မရိပ်မိဘူးလား”

ယိုးကျွန်း အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ ...

“ဟုတ်ပြီ ... ကျုပ်သဘောပေါက်ပြီ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ရှောက်ဖုံးက ရယ်မောလိုက်သည်။

ယိုးကျွန်းက ...

“ခင်ဗျားကလည်း နဂါးစိမ်းဂိုဏ်းက ... ဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ရှောက်ဖုံး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ မင်း မဆိုးဘူး”

ယိုးကျွန်းသည် ရှောက်ဖုံးကို စိုက်ကြည့်ရင်း ...

“ခင်ဗျားဟာ နဂါးစိမ်းဂိုဏ်းကဆိုရင်လည်း ခေတ်လူ တစ်

ယောက်တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

ရှောက်ဖုံး ရယ်မောလိုက်သည်။

“မင်း တော်တော် ဉာဏ်ကောင်းတာပဲ၊ ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊

ဝါးစိမ်းဂိုဏ်းက ဌာနခွဲမှူးတစ်ယောက်ပါ”

အလှနတ်သမီး၏မာယာနိဂုံး (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၃၃

ဟု ပြောလိုက်သည်။ ယိုးကျွန်းက ...

“ခင်ဗျားရဲ့ တည်းခိုခန်းဟာလည်း နဂါးစိမ်းဂိုဏ်းရဲ့ ဌာနခွဲ တစ်ခုပေါ့ ဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ရှောက်ဖုံးက ...

“မင်းကို ဉာဏ်ကောင်းတယ်လို့ ငါ ချီးကျူးပြီးပါပြီကွာ”

ယိုးကျွန်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ရှောက်ဖုံးက ...

“လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်လောက်က ကျုပ်လည်း အခု မင်းကြိုရ သလို ခံခဲ့ရတာပါပဲ”

“ဪ”

ရှောက်ဖုံး၏မျက်နှာ တည်ကြည်လေးနက်လာလေတော့ သည်။

“ကျုပ်ရဲ့ လည်ပင်းပေါ်ကို လူတစ်ယောက်က ဓားနဲ့ရွယ်ပြီး ကျုပ်ကို လမ်းနှစ်သွယ်ရွေးခိုင်းခဲ့တယ်”

ယိုးကျွန်းက ...

“ပြောစမ်းပါဦးဗျာ”

ရှောက်ဖုံးက ...

၁၃၄ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

“တစ်လမ်းကတော့ သင်္ချိုင်းကုန်းကို သွားဖို့ပဲ”

ယို့ကျင်း ရယ်မောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား မရွေးခဲ့ဘူး ထင်ပါတယ်”

ရှောက်ဖုံးက ...

“အေး ... နောက်တစ်လမ်းက နဂါးစိမ်းဂိုဏ်းကို သစ္စာခံဖို့ပဲ

ပေါ့ကွာ”

ယို့ကျင်းက ...

“ခင်ဗျားဟာ ဒုတိယလမ်းကို ရွေးခဲ့တယ်ဆိုတာ ပြောစရာ

မလိုဘဲ ကျုပ်သိနေပါပြီဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ရှောက်ဖုံးက ...

“ကျုပ်ရွေးတဲ့လမ်း မှားသွားပြီလို့ မင်းက ပြောချင်တာ

လား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ယို့ကျင်းက ...

“မဟုတ်ပါဘူး ... ခင်ဗျားရွေးချယ်လိုက်တာ မှန်ပါတယ်”

“ဟုတ်တယ် ... ကျုပ်က လမ်းအမှန်ကို ရွေးခဲ့တာပဲ၊ ပြီး

တော့ မင်းကိုလည်း ရွေးချယ်စရာ လမ်းနှစ်လမ်း ပေးရဦးမှာပဲ”

အလှနတ်သမီး၏စာအုပ်နိဂုံး (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၃၅

“ကျုပ်ကို”

“ဟုတ်တယ်”

“ဟား ဟား ဟား”

ယို့ကျင်း ရယ်မောလိုက်လေသည်။ ရှောက်ဖုံးက ...

“မင်း ဘာရယ်တာလဲ”

ယို့ကျင်းက ...

“သဘောကျလို့ပေါ့”

“ဘာ”

“ဪ ... ခင်ဗျားဟာ မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ယောက် ပီသ

တယ်လို့ တွေးပြီး ရယ်မောတာပေါ့ဗျာ”

ရှောက်ဖုံး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“တကယ်တော့ ခုချိန်မှာ ဘယ်လမ်းကို ရွေးမယ်ဆိုတာ

မင်းရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်က အရေးကြီးဆုံးပဲ”

ယို့ကျင်းက ...

“ခုချက်ချင်း ဆုံးဖြတ်ရမှာလားဗျာ”

“ဟုတ်တယ်”

“ကျုပ်က မရှင်းတာလေးတွေ မေးခွင်းသေးတယ်၊ ဘယ်လို

သဘောရသလဲ”

၁၃၆ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ရှောက်ဖုံး မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“မင်း ဘာမေးချင်လို့လဲ”

ယို့ကျင်းက ...

“ကျင်းငှာက ကုန်းစွန်းကျင်ဆီက ဘာပစ္စည်းများ ခိုးယူထားလို့လဲဗျာ”

ရှောက်ဖုံးသည် ချက်ချင်း အဖြေမပေးသေးပါ။

သူ၏သံချိတ်ဖြင့် ယို့ကျင်း၏လည်ပင်းကို ပွတ်သပ်နေလိုက်လေသည်။

ယို့ကျင်း အသည်းယာလာလေသည်။

ရှောက်ဖုံးက ကုန်းစွန်းကျင်အား မည်သို့ ရှင်းပစ်ခဲ့သည်ကို မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်ခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။

ယို့ကျင်းက ...

“ခင်ဗျား ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲဗျာ”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ရှောက်ဖုံး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“အင်း ... ခုချိန်မှာတော့ မင်းဟာ ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ဘူးဆိုတာ သေချာနေပြီပေါ့လေ၊ ဒီတော့လည်း ကျုပ်က မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ယောက်အနေနဲ့ ပြောပြရမှာပေါ့”

အလှနတ်သမီး၏မာယာနိပုံး (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၃၇

သူသည် စကားကို ခေတ္တရပ်တန့်လိုက်သည်။

တို့နောက်...

“ထင်းရှူးကျေးရွာက သိုင်းကျမ်းဆိုတာကို မင်း ကြားဖူးသလား”

ဟုမေးလာလေသည်။

ယို့ကျင်း၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားလေသည်။

“ထင်းရှူးကျေးရွာက သိုင်းကျမ်း ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“အဲဒါ ထင်းရှူးသိုင်းကျမ်းပေါ့၊ သိုင်းလောကမှာ ဖြိုင်ဘက်ကင်းတဲ့ သိုင်းကျမ်းတစ်ခုလို့ ကျော်ကြားနေတာပဲဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ ရှောက်ဖုံးက ...

“အင်း ... မင်းလည်း သိသားပဲ”

“ဒါကတော့ဗျာ ... သိုင်းလောကမှာ အခြားကိစ္စတွေကိုသာ မသိရင် ရှိရမယ်၊ ထင်းရှူးသိုင်းကျမ်းအကြောင်း မကြားဖူးတဲ့လူမှ မရှိကြတာဘဲ”

ရှောက်ဖုံး ရယ်မောလိုက်သည်။

“အင်း ... မင်းက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နှိမ့်ချပြီး စကားပြောတတ်သေးတာကိုး”

၁၃၈ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ယို့ကျင်းက ...

“ကျုပ်က မိတ်ဆွေအပေါ် ခွင့်လွှတ်တတ်တယ်တဲ့စိတ်ထား

လည်း ရှိပါတယ်ဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။ ရှောက်ဖုံးက ...

“ကဲ ... တော် ... တော်၊ ကျုပ်ကို တရားချဖို့ မစဉ်းစားပါနဲ့

ဗျာ”

ယို့ကျင်းက ...

“ကျုပ်က အကျင့်ဆိုးလေး တစ်ခုတည်း ရှိတာပါဗျာ”

“အကျင့်ဆိုး”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“နေပါဦး ... မင်းရဲ့အကျင့်ဆိုးက”

“ဪ ... တစ်နေ့တစ်ကြိမ်လောက် လိမ်မပြောရရင် စား

မဝင် အိပ်မပျော်ဘူးဆိုပါတော့ဗျာ”

ရှောက်ဖုံး ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ဟဲ ဟဲ ... မင်းက ကျုပ်ကို လှည့်စားချင်လို့ကိုး”

ယို့ကျင်းက ...

“ကျုပ် တကယ်ပြောနေတာဗျ”

ရှောက်ဖုံးက ...

အလှနတ်သမီး၏စာယူနိပုံ (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၃၉

“ဒါဆို မင်း ဒီကနေ လိမ်ပြောပြီးပြီဆိုပါတော့”

“ဟင့်ခေါင်း”

“ဪ ... မလိမ်ရသေးဘူးကိုး”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါကြောင့် ... ခုချိန်မှာ လိမ်ပြောချင်နေပြီ

ဗျ”

“ဪ ... ဟုတ်လား”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် နောက်နောင်

ဒီလိုအခွင့်အရေးမျိုး ရနိုင်တော့မှာမှ မဟုတ်တာ”

စကားဆုံးလျှင် ယို့ကျင်းက အားရပါးရ ရယ်ချလိုက်လေ

သည်။

ရှောက်ဖုံးက သူ့အား စိုက်ကြည့်နေလေသည်။

ယို့ကျင်းက ...

“ကဲ မိတ်ဆွေကြီး ရှောက်ဖုံး ... အခုအချိန်ကစပြီး ကျုပ်

လိမ်ပြောတော့မယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ် ဘာပဲပြောပြော ခင်ဗျား မယုံ

ကြည်စေချင်ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ရှောက်ဖုံးက ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ဟား ဟား ဟား”

၁၄၈ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

သူ၏ရယ်မောသံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“အင်း... ခုလို ကျုပ်ကို အချိန်မီ အသိပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ မင်း ဘာပဲပြောပြော ကျုပ်က မယုံပါဘူးလို့ ကတိပေးပါတယ် ... ဟုတ်ပြီလား”

ယို့ကျင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

သူက ရှောက်ဖုံး၏ နောက်ကျောဘက်သို့ ကြည့်လိုက်သည်။

သူ၏အမူအရာ ထူးခြားစွာ ပြောင်းလဲသွားလေသည်။

ထို့နောက် ...

သူက ရှောက်ဖုံးကို ပြုံးပြလိုက်လေသည်။

“ဒီမှာ မိတ်ဆွေကြီး ... ကုန်းစွန်းကျင်က မသေသေးဘူးဆိုတာ ကျုပ်ပြောရင် ခင်ဗျားယုံမှာမဟုတ်ဘူးနော်”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

အလှူနတ်သမီး၏စာယာနီဝုံး (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၄၁

မယုံကြည်သူ၏ ဇာတ်သိမ်း

ယို့ကျင်းက အတည်ပေါက် ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။

ရှောက်ဖုံးက သူ့အား စိုက်ကြည့်နေ၏။

“ကျုပ် ဘယ်ယုံပါ့မလဲ”

ဟုလည်း ပြောလိုက်သည်။ ယို့ကျင်းက ...

“ပြီးတော့ အမျိုးသမီးကလည်း သတိရလာပြီ၊ သူက ခင်ဗျားကို ချောင်းပြီး တိုက်ခိုက်တော့မယ်လို့ ပြောရင်ကော ခင်ဗျား မယုံဘူး မဟုတ်လားဗျာ”

ရှောက်ဖုံးက ...

“ငါ ဘယ်တော့မှ ယုံမှာမဟုတ်ဘူး”

ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်လေသည်။

ထိုတဒဂ်အချိန်အတွင်း ယို့ကျင်းသည် တံတောင်ဆစ်၊ တင်ပါး၊ ခြေထောက် စသည့် အင်္ဂါရပ်များကို တစ်ပြိုင်တည်း အားထုတ်လိုက်ပြီး ဝဲဘက်သို့ လှိမ့်၍ ထွက်လိုက်လေသည်။

၁၄၂ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ကလေးကစားစရာဓားသည် ကုန်းစွန်းကျင်၏ အလောင်း
တေး၌ ကျလျက်ရှိပေသည်။

သူ၏လက်ချောင်းများသည် သိမ်းငှက်ဓား၏ ဓားရိုးကို
ဆုပ်ကိုင်မိလိုက်ပြီ ဖြစ်လေသည်။ သူက မြေပေါ်မှ ခုန်ထလိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် သူ၏လှုပ်ရှားနိုင်သော ခွန်အားသည် ရုတ်
တရက် ကွယ်ပျောက်သွားလေသည်။

‘ဝုန်း’

သူသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ အရပ်ကြိုးပြတ် လဲကျသွား
သည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် သူ၏နားထဲသို့ ရှောက်ဖုံး၏ ရယ်မော
သံများ တိုးဝင်လာလေသည်။

သူသည် ငြိမ်ကျသွားသည်။

သူနောက်ဆုံး လွတ်မြောက်ခွင့်သည် မည်သို့မျှ ရရှိတော့
မည် မဟုတ်ဟု သိလိုက်ရလေသည်။

ကြမ်းပြင်သည် အေးစက်၍ စိုထိုင်းနေသည်။

ယို့ကျင်းသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ မှောက်လျက် မလှုပ်ချင်
သည်အထိပင် စိတ်ဓာတ်ကျသွားလေသည်။

သို့သော် ...

အကုန်တစ်သိမ်း၏အထိန်း (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၄၃

ရှောက်ဖုံး၏ သံချိတ်သည် သူ၏ ခါးစည်းကြိုးကို ချိတ်ကာ
ပက်လက်လှန်လိုက်လေသည်။

ရှောက်ဖုံးက သူ့အားပြုံး၍ ကြည့်နေ၏။

ကြောင်သည် ကြွက်တစ်ကောင်ကို မိသောအခါ ထွက်
ပြေးလွတ်မြောက်နိုင်စေရန် တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ်မျှ အခွင့်အရေးပေး
တတ်သည် မဟုတ်ပါလား။ ယို့ကျင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ သွေးကြောပိတ်ပညာ ဒီလောက် တိုးတက်နေ
မယ်လို့ ကျုပ်မထင်မိဘူး”

ဟု ဖြောလိုက်သည်။ ရှောက်ဖုံးက ...

“ခုတော့သိပြီ ဆိုပါတော့”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

ရှောက်ဖုံးက ...

“အင်း ... ကျုပ်ကို နောက်လှည့်ကြည့်ဖို့ ဉာဏ်ဆင်လိုက်ပေ
မယ့် ကျုပ်က လှည့်ကြည့်မယ်များ မှတ်သလား”

ယို့ကျင်းက ...

“ဪ ... ခင်ဗျားက ကြိုသိနေတာကိုး”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ဒါဖြင့်”

၁၄၄ ❖ ဝတ္ထုအောင်

“ကျုပ်က မင်း သတိလစ်နေတုန်း သူတို့ကို ရှင်းပစ်လိုက်
ပြီး၊ ဒါကြောင့် ... မင်း ညဏ်ဆင်လိုက်ပေမယ့် အိပ်ဖြစ်သွားတာ
ပေါ့”

“ဪ”

ယိုကျင်းက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး ...

“ခင်ဗျားဟာ”

သူ၏စကားမဆုံးမီ ရှောက်ဖုံးက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်လေ
သည်။

“သိုင်းလောကမှာ ထင်းရှူးသိုင်းကျွန်းကိုသာ ရမယ်ဆိုရင်
ဘယ်သူ့ကိုမှ မှုစရာ မလိုတော့ဘူးဆိုတာ မင်း ကြားဖူးပါတယ်”

ယိုကျင်းက ...

“အင်း ... အဲဒီလိုတော့ ပြောနေကြတာပါပဲဗျာ”

ရှောက်ဖုံးက ...

“အဲဒါ တကယ်ပဲကွ”

ယိုကျင်းက ...

“ဒါပေမဲ့ ထင်းရှူးသိုင်းကျွန်းကို ဘယ်လိုစီရင်ထားတယ်
ဆိုတာ ထင်းရှူးကျေးရွာက လူတွေကလွဲပြီး ဘယ်သူသိနိုင်မှာတဲ့လဲ
ဗျာ”

အလှနတ်သမီး၏စာအုပ်နံရံ (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၄၅

ရှောက်ဖုံးက ...

“ကိစ္စမရှိဘူး ... သိုင်းကျွန်းကို ရဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်၊ သိုင်း
ကျွန်းကိုရတာနဲ့ လေ့လာကြည့်ရင် သိနိုင်တာပဲ”

ယိုကျင်းက ...

“ထင်းရှူးသိုင်းကျွန်းဆိုတာကော တကယ်ရှိလို့လား”

ရှောက်ဖုံးက ...

“ရှိတာပေါ့”

“ဒါဆို ခင်ဗျားတွေဖူးပြီ ထင်တယ်”

ရှောက်ဖုံး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း ... မတွေ့ဖူးဘူး”

“မတွေ့ဖူးဘဲနဲ့ ခင်ဗျားက ... ဘာကြောင့် ပြောနိုင်တာလဲ

ဗျ”

“နေဦးလေ၊ ထင်းရှူးကျေးရွာကနေပြီးတော့ ထင်းရှူးသိုင်း
ကျွန်းကို လူတစ်ယောက်က ခိုးယူသွားတယ်ဆိုရင်ကော”

ယိုကျင်းက ...

“မဖြစ်နိုင်တာပဲ”

“ဒါပေမဲ့ ... ဒီကိစ္စဟာ တကယ်ကို ဖြစ်ပျက်သွားခဲ့တာ

ကွ”

၁၄၆ ❖ ပစ္စုပ္ပန်အောင်

ယို့ကျင်း မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“ဘာလဲ ... ကျုပ်က ခိုးယူခဲ့တယ်လို့ ခင်ဗျားထင်နေတာလား”

ရှောက်ဖုံးက ...

“မင်း မဟုတ်ဘူးဆိုတာ လူတိုင်းသိကြပါတယ်လေ”

ယို့ကျင်းက ...

“ဒါဖြင့် ... ဘယ်သူလဲ”

ရှောက်ဖုံးက ...

“ခိုးယူလာတဲ့ လူအကြောင်းပြောတာထက် သူခိုးလက်ခံပစ္စည်း ဝယ်လိုတဲ့လူအကြောင်းပြောတာကို မင်းပိုပြီး စိတ်ဝင်စားမယ် ထင်တယ်”

ယို့ကျင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ”

ရှောက်ဖုံးက ...

“သူခိုးလက်ခံကတော့ ကုန်းစွန်းကျပ်ပဲ”

“ဪ”

“ကုန်းစွန်းကျပ်လက်ထဲ ဘယ်လိုရောက်လာသလဲဆိုတာကော မင်းမမေးတော့ဘူးလား”

အထွန့်တံသီး၏ဇာတ်နိဂုံး (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၄၇

ယို့ကျင်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း ... ကျုပ်မသိချင်ဘူး”

ရှောက်ဖုံးက ...

“ဒါဆို ကုန်းစွန်းကျပ်လက်ထဲ ရောက်လာပြီးမှ နောက်ပိုင်း ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ကိစ္စတွေကို မင်းက ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ယို့ကျင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

“ဟုတ်တယ်”

ရှောက်ဖုံးက ...

“နဂါးစိမ်းဂိုဏ်းဟာ သြဇာအာဏာ ကျယ်ပြန့်တယ်၊ နဂါးစိမ်းဂိုဏ်းရဲ့ အရှိန်အဝါကြောင့် ကုန်းစွန်းကျပ်ဟာ ထင်းရှူးသိုင်းကျွမ်းကို ရယူနိုင်ခဲ့တာပဲ”

ယို့ကျင်းက ...

“ကုန်းစွန်းကျပ် လက်ခံရယူပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ မမျှော်လင့်တဲ့ ပြဿနာ ပေါ်ပေါက်လာတယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘယ်လို ပြဿနာမျိုးလဲဗျ”

၁၄၈ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ရှောက်ဖုံးက ...

“အမှန်အတိုင်းပြောရရင် နဂါးစိမ်းဂိုဏ်း လိုချင်တာ ပစ္စည်း

နှစ်မျိုးပဲ ရှိတယ်”

“ဘာတွေများလဲဗျ”

“ငွေ ... ဒါမှမဟုတ် ရွှေ”

“ဪ”

“နဂါးစိမ်းဂိုဏ်းက ထင်းရှူးသိုင်းကျမ်းကို စိတ်မဝင်စား

ဘူး”

“ဒါတော့ အံ့ဩစရာ ကောင်းနေပြီ”

ရှောက်ဖုံးသည် ယို့ကျင်း၏ ခန့်လိုက်သောစကားကို အမှု
မထားဘဲ ဆက်ပြောလိုက်လေသည်။

“နဂါးစိမ်းဂိုဏ်းအတွက်ကတော့ ထင်းရှူးသိုင်းကျမ်းကို
ရောင်းချလိုက်ရင် ငွေအမြောက်အမြားရမယ်ဆိုတာ ကောင်းကောင်း
နားလည်သဘောပေါက်ထားတယ်လေ၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် တစ်
ယောက်တည်းကိုရောင်းမှာမဟုတ်ဘူး၊ ထင်းရှူးသိုင်းကျမ်းတွေကို
မူပွားပြီး အများအပြား ရောင်းချလိုက်မှာ”

“ဟင်”

ယို့ကျင်း ရင်ထိတ်သွားလေသည်။

အလှနတ်သမီး၏မာယာနိဂုံး (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၄၉

နဂါးစိမ်းဂိုဏ်း၏လုပ်ရပ်သည် သိုင်းလောကသားများအား
ရန်တိုက်ပေးခြင်းနှင့် အတူတူဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

ရှောက်ဖုံးက ...

“ဒီလောက်ဆိုရင် မင်းသဘောပေါက်လောက်ပြီ ထင်ပါ
တယ်”

ဟု ပြောလေသည်။

ယို့ကျင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ဂိုဏ်းချုပ်က အတော်ကို ဉာဏ်များတာကိုး၊
ချီးကျူးပါတယ်ဗျာ”

“ဟား ဟား ဟား”

ရှောက်ဖုံးက သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“မင်းကတောင် ချီးကျူးတယ်ဆိုရင် ကျုပ်က ဂုဏ်ယူရမလို
ဖြစ်နေပြီ”

ယို့ကျင်းက နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

“အင်း ... သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးကို ရန်တိုက်ပေးနိုင်တဲ့
ပစ္စည်း အခိုးခံရတယ်ဆိုတာက”

သူ စကားဆုံးအောင် မပြောဘဲ တစ်ဝိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်စဲ
လိုက်လေသည်။

၁၅၀ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ရှောက်ဖုံး မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

ယို့ကျင်းကို စိုက်ကြည့်ရင်း ...

“မင်း ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ”

ဟု မေးလေသည်။

ယို့ကျင်းက ...

“ရယ်စရာကောင်းနေလို့ပါ”

“ဘာကွ”

“ဒီပစ္စည်းမျိုး အစိုးခံရတယ်ဆိုတာထက် ရယ်စရာကောင်း

တဲ့ ကိစ္စမျိုး မရှိနိုင်တော့ဘူးထင်တယ်”

ရှောက်ဖုံး၏မျက်နှာ တင်းမာသွားသည်။

“ဘာလဲ ငါတို့က အကွက်ဆင်ပြီး လုပ်ကြံဖန်တီးနေတာလို့

မင်း ဆိုလိုချင်တာလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ယို့ကျင်းက ...

“ဒီကိစ္စဟာ အစကတည်းက မှားယွင်းနေတယ်လို့ ကျုပ်က

တော့ ထင်မိတာပဲဗျ”

ရှောက်ဖုံးက မကျေမနပ်ဖြင့် ...

“မင်း ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

အလှနတ်သမီး၏ဇာတ်နိဂုံး (ဒု-အတ်သိမ်း) ❖ ၁၅၁

ဟု မေးလိုက်ပြန်သည်။

ယို့ကျင်းက ...

“ခင်ဗျားလက်ထဲမှာ ဒီလိုပစ္စည်းမျိုးရှိတယ်ဆိုရင်တော့

ခင်ဗျားက အစိုးခံရအောင် ထားပျံ့မလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ရှောက်ဖုံးမျက်နှာ ပျက်သွားသည်။

“လက်စသတ်တော့ ငါက လုပ်ကြံပြောဆိုနေတယ်လို့ မင်း

ယူဆနေတာကိုး”

ယို့ကျင်း ဘာမှမပြောဘဲ နေလိုက်သည်။

ရှောက်ဖုံးက ...

“ကုန်းစွန်းကျင်ကို ပေါ့ပေါ့တန်တန်သဘောထားရင် မင်း

မှားသွားလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ယို့ကျင်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

“သူက ထင်းရှူးသိုင်းကျွမ်းကိုရအောင် ခိုးယူနိုင်တဲ့ လူတစ်

ယောက် ဆိုပါတော့”

“ဟုတ်တယ်”

ယို့ကျင်းက ...

၁၅၂ ❖ ဝတ္ထုအောင်

“ဒါဖြင့် သူ့ဆီရောက်နေတဲ့ပစ္စည်းကို တခြားလူက ပြန်ပြီး ခိုးယူသွားနိုင်တာကျတော့ ခင်ဗျားပြောတဲ့စကားတွေ ရှေ့နောက် မည်တော့ဘူးဗျ”

ရှောက်ဖုံးက ...

“အင်း ... သူကသာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ငမ်းငမ်း တက် မဖြစ်ခဲ့မိဘူးဆိုရင်ပေါ့လေ”

ယိုးကျင်း၏ ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားလေတော့ သည်။

သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ကျင်းငှာကို လိုချင်မက်မောခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

ကုန်းစွန်းကျင်ကလည်း ကျင်းငှာကို လိုချင်မက်မောမိခဲ့ပေ လိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့်သာလျှင် ထင်းရှူးသိုင်းကျမ်းကို ကျင်းငှာက ခိုးယူသွားနိုင်ခြင်း မဟုတ်ပါလား။

ကျင်းငှာနှင့်ကုန်းစွန်းကျင်တို့သည် မည်သို့ ပတ်သက်ခဲ့ကြ ပါသနည်း။ ရှောက်ဖုံးက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒီလောက်ဆိုရင် မင်း သဘောပေါက်လောက်ပြီထင်တယ်၊ ဟုတ်ရဲ့လား”

အလှနတ်သမီး၏တယာရီဝံး (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၅၃

ဟု မေးလေသည်။

ယိုးကျင်းက ဘာမှမပြောသဖြင့် ရှောက်ဖုံးက ဆက်ပြော လိုက်သည်။

“အင်း ... ကျုပ်တစ်သက်မှာ ဒီမိန်းကလေးလောက် ယောက်ျားတွေကို ညှို့ယူဖမ်းစားနိုင်တဲ့ မိန်းကလေးမျိုး မတွေ့ခဲ့ဖူး သေးဘူးဗျ။ သူနဲ့တွေ့ရတဲ့လူတွေဟာ ကြိုးဆွဲချသေရင်သေ၊ ဒါမှ မဟုတ်ရင်တော့ ရေထဲခုန်ဆင်းပြီး သေလိမ့်မယ်ဆိုတာတော့ သေ ချာသွားပါပြီ”

ယိုးကျင်းမှာ အသည်းနှလုံး ကွဲအက်ကြေမွသွားသည်ဟု ခံစားလိုက်ရလေသည်။

သို့သော် သူ၏မျက်နှာကို ပြုံးနေလိုက်၏။

“ကျုပ်ကတော့ ကံကောင်းပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ရှောက်ဖုံးက သူ့အား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

ယိုးကျင်းက ...

“ကျုပ်ကို ခင်ဗျားလိုမိတ်ဆွေတစ်ယောက်က စောင့်ရှောက် ထားတော့ ကြိုးဆွဲချစရာလည်း မလိုဘူး၊ ရေထဲခုန်ဆင်းစရာလည်း မလိုတော့ဘူးပေါ့”

၁၅၄ ❖ စက္ကအောင်

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။ ရှောက်ဖုံးက ...

“အေး ဟုတ်တယ် ... မင်း သိပ်ကံကောင်းတယ်”

ယိုကျင်းက ...

“ဒါထက် ခင်ဗျားကို မေးစရာတစ်ခု ရှိသေးတယ်ဗျ”

“မေးပါ”

“ကုန်းစွန်းကျင်က ထင်းရှူးသိုင်းကျမ်း ပျောက်ဆုံးသွား
တော့ ခင်ဗျားတို့ နဂါးစိမ်းဂိုဏ်းက အရေးမယူဘူးလား”

ရှောက်ဖုံးက ...

“အရေးမယူဘဲနေပါ့မလားကွာ၊ နဂါးစိမ်းဂိုဏ်းရဲ့ သံမဏိ
စည်းကမ်းကို ကုန်းစွန်းကျင် ကောင်းကောင်းကြီး သိတာပေါ့၊ ဒါ
ကြောင့် သူက လူမမာကို ရုပ်ဖျက်ပြီး ကျင်းဝှာနောက်ကို လိုက်နေ
တာပေါ့”

ယိုကျင်းက ...

“ဒါဆိုရင်တော့ အဖြစ်အပျက်က အတော်လေးကို ရှင်းသွား
ပါပြီ၊ သခင်လေးစုအိမ်းတို့ပဲ ကျန်တော့တယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ ရှောက်ဖုံးက ...

“သူတို့လူစုကတော့ ထင်းရှူးကျေးရွာနဲ့ ရန်သူတွေ ဖြစ်ကြ
တာကြောင့် သဲကြီးမဲကြီး လိုက်နေကြတာပါပဲ”

အလှနတ်သမီး၏စာအုပ်နိဂုံး (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၅၅

ဟု ရှင်းပြလေသည်။ ယိုကျင်းက ...

“ကျင်းဝှာရဲ့အခန်းထဲမှာ မွေနှောက်ရှာဖွေသွားတဲ့လူက
တော့ သူတို့လူစုထဲကပဲလား”

ရှောက်ဖုံးက ...

“ဟုတ်တယ်၊ တိတိကျကျ ပြောရရင်တော့ မောက်ရှောင်
ထင်းပဲ”

“ခင်ဗျား သေချာလှချည်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်က ကျင်းဝှာရဲ့အခန်းကို မျက်ခြည်
မပြတ် စောင့်ကြည့်နေခဲ့တယ်လေ၊ ဒါကြောင့် မင်းတို့ ထမင်းစားခန်း
ထဲမှာ စုရုံးနေကြတုန်း ကုန်းစွန်းကျင်က သူ့ဆီကို ရောက်လာသေး
တာ တွေ့ခဲ့ရတာပေါ့”

“သြော်”

“ကျင်းဝှာဟာ တော်တော် သတ္တိကောင်းတဲ့ မိန်းကလေး
တစ်ယောက်ပဲ၊ ကုန်းစွန်းကျင်က သူ့ကို ဘယ်လောက်ပဲ ချော့ချော၊
ဘယ်လောက်ပဲ ခြောက်ခြောက် သူက ထင်းရှူးသိုင်းကျမ်း
အကြောင်းကို ဖွင့်မပြောဘဲ လုံးဝ ပါးစပ်ပိတ်ထားခဲ့တယ်၊ သူတို့
အကြမ်းဖက်မယ်လုပ်တော့ ထအော်လိုက်တယ်၊ မင်းလည်း ပျာပူ
သလဲ ပြေးတက်လာခဲ့တာလဲ မဟုတ်လား”

၁၅၆ ❖ ပတ္တအောင်

ယို့ကျင်း သတ်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

“အင်း ... ကျုပ်တောင် သူ့ကိုစောင့်ရှောက်ဖို့ ခင်ဗျားကို အပ်ထားခဲ့သေးတာပဲလေ”

ရှောက်ဖုံးက ...

“ကျုပ်လည်း ကောင်းကောင်းမွန်မွန် စောင့်ရှောက်ထား လိုက်တာပါပဲလေ”

ယို့ကျင်းက ...

“ထားပါတော့ ... ခင်ဗျား ရည်ရွယ်ချက် အောင်မြင်သွားပြီ မဟုတ်လား၊ တခြား ဘာများထပ်ပြီး လိုချင်သေးလို့လဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ရှောက်ဖုံးက ...

“လိုသေးတယ်”

“ဘာဗျ”

“ထင်းရှူးသိုင်းကျမ်းဟာ သူ့လက်ထဲမှာ မရှိဘူးလို့ ပြော နေတယ်”

“ဟင်”

ယို့ကျင်း ထနုန်မိမတတ် ထိတ်လန့်သွားလေတော့သည်။

ရှောက်ဖုံးက ...

အလှနတ်သမီး၏မာယာနိဂုံး (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၅၇

“ဒါကြောင့် ... မင်းလက်ထဲမှာ ရှိလိမ့်မယ်လို့ ငါထင်နေမိ တယ်လေ”

“ဗျာ”

“ဘာလဲ ... မင်းက ငြင်းချင်သေးလို့လား”

ယို့ကျင်း ပခုံးတွန့်လိုက်သည်။

“နေပါဦး ... ကျုပ်ဆီမှာ ရှိတယ်လို့ ခင်ဗျားကို ဘယ်သူ ပြောလိုက်တာလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။ ရှောက်ဖုံးက ...

“ကျင်းဝှာ”

“ဪ ... သူက ပြောလိုက်တာကိုး”

“ဟုတ်တယ်”

ယို့ကျင်း ရင့်ထိတ်သွားသည်။

သူသည် အသုံးချခံရသူပမာ ရှိနေပြီ မဟုတ်ပါလား။

ကျင်းဝှာသည် အဘယ်ကြောင့် သူ့အပေါ် လွှဲချလိုက်ရပါ သနည်း။ ယို့ကျင်းက အနည်းငယ် စဉ်းစားပြီးမှ ...

“အင်း ... တယ်ခက်ပါလား၊ သူကပဲ ဘယ်တော့မှ မပြောရ ဘူးလို့ မှာသေးတယ်၊ ခုတော့ သူကပဲ ဖွင့်ပြောလိုက်တယ်၊ တော့မှ ... စိတ်ပျက်စရာကောင်းလိုက်တာ”

၁၅၈ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ဟု ညည်းတွားလိုက်လေသည်။

ရှောက်ဖုံး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်ကွ ... မိန်းမတွေဟာ ဘယ်တော့မှ ပါးစပ်လုံ

တာ မဟုတ်ဘူး”

သူက ယို့ကျင်း၏ပါးပြင်ကို သံချိတ်ဖြင့် ပွတ်သပ်လိုက်လေသည်။

“မင်းကို ကျုပ်က ရွေးစရာလမ်းနှစ်ခု ပေးထားပါတယ်၊ ကဲ ... မင်း ဘယ်လမ်းရွေးမလဲ၊ ပထမလမ်းထက် ဒုတိယလမ်းက ပိုကောင်းတယ်ဆိုတာ မင်းသိပါတယ်”

ယို့ကျင်းက ...

“ပထမလမ်းဆိုတာ ဘာလဲ”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ရှောက်ဖုံးက ...

“မင်းဆီမှာရှိတဲ့ ထင်းရှူးသိုင်းကျွမ်းကို ယူပြီး နဂါးစိမ်းဂိုလင်းကို သွားသစ္စာခံလိုက်ပါ”

“အဲဒါဆိုရင်”

“ကုန်းစွန်းကျင်ရဲ့ရာထူးကို မင်းရအောင် ကျုပ်ကထောက်ခံ ပေးပါ့မယ်”

အကုန်တံသီး၏စာယာနိဂုံး (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၅၉

ထိုစကားကြားလျှင် ...

“ဟား ဟား ဟား”

ယို့ကျင်းက ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်လေသည်။

ရှောက်ဖုံးက ...

“မင်း ဘာရယ်တာလဲ”

“ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် ရယ်ချင်လို့ပါဗျာ”

“ဪ”

“ခင်ဗျားစကားကို ယုံကြည်တော့မလို ဖြစ်သွားမိခဲ့လို့လေ”

ရှောက်ဖုံး မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ဘာကွ ... မင်းက ငါ့စကားကို မယုံကြည်ဘူးပေါ့ ... ဟုတ်လား”

ယို့ကျင်းက ...

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ထင်းရှူးသိုင်းကျွမ်းဟာ ကျုပ်ဆီမှာ ရှိနေတာကို ခင်ဗျား သိနေပြီပဲ၊ ကျုပ်ဟာ ခင်ဗျားရဲ့လက်စွပ်ထဲကရေ ဖြစ်နေပြီလေ၊ ကျုပ်ကို ဘာကြောင့် ဒီလောက် နားဝင်ချိုတဲ့ စကားတွေ လာပြောနေရတာလဲ”

၁၆၀ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ရှောက်ဖုံးက ...

“မင်းဟာ ... သိုင်းသမားကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်နေလို့ ပေါ့”

“ဘာဆိုလဲဗျ”

“ဆိုတယ် ... ငါတို့ နဂါးစိမ်းဂိုဏ်းမှာ မင်းလို သိုင်းသမား ကောင်းတွေ အများကြီး လိုအပ်နေတယ်လေ”

ယိုးကျွန်းက ...

“ဒါပေမဲ့ ကျုပ်က မယုံကြည်နိုင်သေးဘူးဗျ”

ရှောက်ဖုံးက ...

“မင်း ယုံကြည်အောင် ငါ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“ကျုပ်ကို အရင်လွှတ်ပေးရမယ်”

“ဘာကွ”

“ကျုပ်က ထင်းရှူးသိုင်းကျမ်း ခင်ဗျားကို ပေးလိုက်မယ်၊ ကျုပ် မလိမ့်ဘူး၊ ကဲ ... ဘယ်လိုလဲ”

“ဟား ဟား ဟား”

ရှောက်ဖုံးက ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်လေသည်။ ယိုးကျွန်း က ...

“ဘာလဲ ... ခင်ဗျား မယုံဘူးလား”

အထွတ်သမီး၏မာယာနိဂုံး (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၆၁

ရှောက်ဖုံးက ...

“ဟုတ်တယ် ... မင်းပြောသလိုပဲ၊ ကျုပ်ကလည်း မင်းကို မယုံနိုင်ဘူး”

ယိုးကျွန်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“အင်း ... ခင်ဗျားနဲ့ အပေးအယူလုပ်လို့ မရနိုင်ဘူးဆိုတာ ကျုပ် အစကတည်းက ခိုမိပါတယ်၊ ဒါကြောင့် စကားတစ်ခွန်း ပြော လိုက်ချင်တယ်”

ရှောက်ဖုံး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ပြောပါ”

ယိုးကျွန်းက ...

“ကျုပ်ကသာ မပြောချင်ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ရင် လောက ပေါ်မှာ ကျုပ်ကို စကားပြောလာအောင် ဘယ်သူကမှ မလုပ်နိုင်ဘူး ဆိုတာပါပဲ”

“ဪ ... ထင်းရှူးသိုင်းကျမ်းအကြောင်းကို မင်းက မပြော ဘူးပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

ရှောက်ဖုံး၏မျက်လုံးများ အရောင်တဖိတ်ဖိတ် ဝင်းလက် တောက်ပသွားလေသည်။

၁၆၂ ❖ ဝတ္ထုအောင်

“မင်း မထင်နဲ့နော်၊ အချိန်တိုတိုအတွင်းမှာ ထင်းရှူးသိုင်း ကျမ်းကို မင်းက ဝေးဝေး မထားနိုင်ပါဘူး”

ယိုးကျွင်းက ...

“မင်း ကြိုက်သလိုရှာပေါ့”

ရှောက်ဖုံးက ...

“အင်း ... မင်းနေရာမှာ ကျုပ်သာရှိခဲ့ရင် ဘယ်လိုနေရာမျိုး မှာ ဝှက်ထားမလဲဆိုတာ စဉ်းစားရမှာပဲ”

ပြောရင်း သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် ယိုးကျွင်း၏ ဓားဆီသို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

ယိုးကျွင်းက ...

“ခင်ဗျားကခင်ဗျားပဲ ... ဘယ်လိုလုပ် ကျုပ်ဖြစ်နိုင်မှာလဲ”

“ဟား ဟား ဟား”

ရှောက်ဖုံး ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်တယ် ... ကျုပ်မှာ မင်းလို ကလေးကစားစရာဓားမှ မရှိတာဘဲ”

ယိုးကျွင်း၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားလေသည်။

သူ၏မျက်နှာ ချက်ချင်း ဖြူဖပ်ဖြူရောင် ဖြစ်သွားလေတော့ သည်။

အထွတ်သီး၏မာယာနိဂုံး (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၆၃

ရှောက်ဖုံးက ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းလိုက်တဲ့ဓား”

ဟု ချီးကျူးလိုက်သည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ...

“ဒါပေမဲ့ ဓားရိုးက ဟောင်းနွမ်းလွန်းနေတယ်၊ အင်း မင်းကို ဓားရိုးအသစ်တစ်ခု ငါလဲပေးပါ့မယ်”

ဟု ပြောလေသည်။

ယိုးကျွင်းက မရယ်ချင်ရယ်ချင် ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟင်း ဟင်း ... ကျုပ်ကလည်း အခွင့်အရေးရမယ်ဆိုရင် ဓားရိုးကို လဲလိုက်ပါ့မယ်ဗျာ”

ရှောက်ဖုံးက ...

“မလိုပါဘူး ... အခုပဲ ကျုပ်က လဲပေးလိုက်ပါ့မယ်”

ယိုးကျွင်းက ...

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ ခုလောလောဆယ် ကျုပ်က ဒီ ဓားရိုးအဟောင်းကိုပဲ နှစ်သက်လို့ပါ”

ရှောက်ဖုံးက ...

“အို ... ကျုပ်တို့က အချင်းချင်းတွေပဲဟာ၊ အားနာစရာ မလိုပါဘူး”

၁၆၄ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ပြောပြောဆိုဆို ယို့ကျင်း၏ဓားကို ကြမ်းပြင်ပေါ် ဝုန်းခနဲ
မြည်အောင် စိုက်ချလိုက်သည်။

တစ်ဆက်တည်းပင် ...

‘ထောက်’

ဓားရိုးကို လက်ချောင်းလေးများဖြင့် တောက်ကာ အသံကို
နားထောင်လိုက်လေသည်။ ပြီးလျှင် ...

“ဓားရိုးအတွင်းက ဟောင်းလောင်းကြီးပါလား”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ယို့ကျင်းက ဘာမှမပြောဘဲနေလိုက်သည်။

ရှောက်ဖုံးက ...

“မဟုတ်မှလွဲရော ... ဓားရိုးထဲမှာ စာရွက်တစ်ရွက်တော့

ရှိနေမှာ သေချာတယ်”

ဟု ရေရွတ်လိုက်သည်။

ယို့ကျင်းက သက်ပြင်းချကာ မျက်လုံးမှိုတ်ထားလိုက်လေ
သည်။

“ဟား ဟား ဟား”

ရှောက်ဖုံးက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလိုက်လေတော့
သည်။

အလှနတ်သမီး၏မာယာနိဂုံး (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၆၅

သူက ဓားရိုးကိုလှည့်၍ ဖြုတ်ယူလိုက်သည်။

‘ချက်’

ဓားရိုးကျွတ်ထွက်လာသည်။

သို့သော် ... ဓားရိုးထဲ၌ ဝှက်ထားသည်မှာ စာရွက်တစ်ရွက်

တော့ မဟုတ်ပါ။

‘ထောက်’

ဓားရိုးပြုတ်သွားသည်နှင့် အပ်ကလေးတစ်စင်းသည် တွန်း
ကန်၍ ပစ်လွင့်လာလေသည်။

‘ထောက်’

“အား”

ရှောက်ဖုံးသည် ကြုံတွေ့လိုက်ရသော အဖြစ်ကို လုံးဝ နား
မလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။

ဓားရိုးကို ငုံ့ကြည့်နေခဲ့ရာ အပ်ချောင်းကလေး ပစ်လွင့်လာ
သောအခါ သူ၏မျက်နှာဆီသို့ စိုက်ဝင်သွားခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

၁၆၆ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ရှောက်ဖုံးသည် မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့် အုပ်လိုက်လေ
သည်။

‘ဝုန်း’

ကြမ်းပြင်ပေါ် ပက်လက်လန်ကာ လဲကျသွားလေတော့
သည်။

ထို့နောက် ...

တုပ်တုပ်မျှ မလှုပ်တော့ပါ။ ယို့ကျင်းက စိတ် မကောင်းစွာ
ကြည့်နေ၏။

ထိုစဉ် နေရောင်ခြည်သည် အခန်းတွင်းသို့ ထိုးဖောက်ဝင်
ရောက်လာသည်။ မဆုံးနိုင်သောညက ကုန်ဆုံးသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်လေ
သည်။

အလှနတ်သမီး၏မာတာနိဂုံး (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၆၇

ထွက်မပြေးသူ

ယို့ကျင်း မလှုပ်မယှက် ရှိနေ၏။

သူ၏ရင်ထဲ ဖော်မပြနိုင်သော ခံစားချက်များ ဖြစ်ပေါ်ခံစား
ရလေသည်။ ရုတ်တရက် အခန်းအပြင်ဘက်မှ ခြေသံများ ထွက်ပေါ်
လာလေတော့သည်။

“အခန်းထဲမှာ ဘာဟော ဖြစ်နေတာလဲ”

“အော်သံဟာ အခန်းထဲက ထွက်ပေါ်လာတာပဲ”

“ဝင်ကြည့်ရအောင်”

“ကောင်းပြီ”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောဆိုသံများအဆုံးတွင် အခန်း
တွင်းသို့ လူတစ်စု ဝင်ရောက်လာကြလေသည်။

ရှေ့ဆုံးမှ လှမ်းဝင်လာသည်မှာ နဂါးစိမ်းဂိုဏ်းသား သုံး
ယောက် ဖြစ်လေသည်။ သူတို့နောက်တွင် မောက်ရှောင်ထင်း၊ မြင့်
ဖြူဟန်စန်း၊ သခင်လေးစုအိမ်းတို့ လိုက်ပါလာကြလေသည်။

၁၆၈ ❖ ဝတ္ထုအောင်

မောက်ရှောင်ထင်းက ...

“အားလုံးသေကုန်ပြီထင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။ စုအိမ်းက ...

“လူတစ်ယောက်ကတော့ အသက်ရှင်နေသေးပါတယ်ဗျာ”

“ဘယ်သူလဲ”

“သူပေါ့”

စုအိမ်းက ယို့ကျင်းကို ညွှန်ပြလိုက်၏။

မောက်ရှောင်ထင်း မဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ”

ပြောပြောဆိုဆို ခါးမှစားကို ဆွဲထုတ်ကာ ခုတ်ချရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

ယို့ကျင်းက သူတို့အား ကောင်းကောင်းကြီး ဒုက္ခပေးနိုင်သူဟာ နားလည်ထားကြသည်။

ထို့ကြောင့် အခွင့်အရေးရသည်နှင့် သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သို့သော် မောက်ရှောင်ထင်းက တကယ်တမ်း ခုတ်ချခြင်း မပြုဘဲ ရယ်မောလိုက်လေသည်။ ယို့ကျင်းကိုကြည့်ကာ ...

“မင်း သေရမှာမကြောက်ဘူးလား”

အလှနတ်သမီး၏စာယာနိဂုံး (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၆၉

ဟု မေးလိုက်လေသည်။ ယို့ကျင်းက ...

“ပြောစရာ လိုသေးသလားဗျာ”

မောက်ရှောင်ထင်းက ...

“ဒါဖြင့်”

“ခင်ဗျားက ပစ္စည်းတစ်ခု လိုချင်ဦးမယ်ဆိုတာကို ကျုပ်သိလို့ပါ”

“ဘာပစ္စည်းလဲ”

“ထင်းရှူးသိုင်းကျမ်း”

“ဪ”

ယို့ကျင်းက ...

“ထင်းရှူးသိုင်းကျမ်း ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာသိတဲ့လူ ကျုပ်တစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်လေ”

မောက်ရှောင်ထင်းက စုအိမ်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။

စုအိမ်းက ...

“ခင်ဗျား ဘာလိုချင်သလဲ”

ဟု မေးလာသည်။ ယို့ကျင်းက ...

“ကျုပ်ကို သွေးကြောဖွင့်ပေးဖို့ပါပဲ”

၁၇၀ ❖ ဝတ္ထုအောင်

“ကောင်းပြီ”

စုအိမ်းသည် ရှေ့တိုးလာပြီး သွေးကြောဖွင့်မပေးသည့် အပြင် ထပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

ယို့ကျင်းက ...

“ခင်ဗျားက”

စုအိမ်းက ...

“မိတ်ဆွေ ... အေးအေးဆေးဆေး နေရအောင်လို့ဗျာ၊ ကျုပ်တို့ကလည်း တိုင်ပင်စရာ ရှိတာလေးတွေကို တိုင်ပင်ရဦးမယ်၊ မဟုတ်လား”

“ဪ”

စုအိမ်းက မောက်ရှောင်ထင်းဘက်သို့လှည့်ကာ ...

“ထင်းရှူးသိုင်းကျမ်း ဘယ်မှာ ဝှက်ထားတယ်ဆိုတာ သူ ထုတ်ဖော်ပြောလာအောင် ခင်ဗျားတာဝန်ယူနိုင်ပါ့မလား”

ဟု မေးလေသည်။

“ရပါတယ်”

မောက်ရှောင်ထင်းက ပြောပြောဆိုဆို ရှေ့တိုးလာသည်။

ထိုစဉ် ...

“အစ်ကိုရေ ... ရှင် ဘယ်ရောက်နေပြီလဲ”

အထွတ်သမီး၏မာယာနိဂုံး (ဒု-ဇာတ်အိမ်း) ❖ ၁၇၁

ချိုလွင်သော စကားသံလေး ထွက်ပေါ်လာသည်။

အခန်းတွင်းသို့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဝင်ရောက်လာ သည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ကျင်းဝှာ ဖြစ်ပါသည်။

❖

ယို့ကျင်းသည် ကျင်းဝှာကိုတွေ့ရလျှင် ရင်ထိတ်သွားလေ သည်။

ဤနေရာသို့ လာရောက်ခြင်းဖြင့် ဒုက္ခရောက်သွားနိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။

သို့သော် သူမ၏လက်ထဲ၌ မီးထွန်းထားသော ဖယောင်း တိုင်နှင့် စက္ကူလိပ်တစ်လိပ် ကိုင်ဆောင်လာသည်ကို တွေ့ရသော အခါ မျက်လုံးပြူးသွားလေသည်။

ကျင်းဝှာက ...

“ရှင်တို့ လိုချင်နေတဲ့ပစ္စည်း ကျွန်မဆီမှာ ရှိနေတယ်ဆိုတာ အားလုံးတွေကြုံရမှာပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

၁၇၂ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ထင်းရှူးသိုင်းကျွမ်းအား သူမက အချိန်မရွေး မီးရှို့ဖျက်
ဆီးပစ်နိုင်ကြောင်း တွေ့ရသဖြင့် မောက်ရှောင်ထင်းတို့ မလုပ်ပုံ
အောင် ဖြစ်သွားကြလေသည်။ စုအိမ်းက ...

“ဒီပစ္စည်း ဘယ်လောက်တန်ဖိုးရှိတယ်ဆိုတာ မိန်းကလေး
သိပါတယ်”

ကျင်းဝှာက ...

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

“ဒါဖြင့်”

“ပစ္စည်းက တစ်ခုပဲရှိတယ်၊ ဒါကြောင့် ဘယ်သူရသင့်တယ်
ဆိုတာ ရှင်တို့ အရင်ဆုံးတိုင်ပင်ကြဖို့လိုတယ်”

စုအိမ်းက ...

“ဟုတ်သားပဲ၊ ကဲ ကဲ ... ကျုပ်တို့ အပြင်ဘက်ထွက်ပြီး
တိုင်ပင်ကြဦးမယ်”

“ကောင်းပါပြီရှင်”

စုအိမ်းတို့လူစု အခန်းတွင်းမှ ထွက်သွားကြလေသည်။

အလှနတ်သမီး၏မာယာနိဂုံး (၃-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၇၃

စုအိမ်းတို့လူစု အပြင်ထွက်သွားကြပြီဖြစ်သည်။

ယိုးကျင်းသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် မလှုပ်မယှက် ရှိနေဆဲ
ပင်။ လှမ်းဝင်လာသည့် ကျင်းဝှာကိုကြည့်ကာ ...

“မင်း ဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲ”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။ ကျင်းဝှာက ...

“ကျွန်မ ဘာဖြစ်လို့လာတယ်ဆိုတာ အစ်ကို မသိတော့ဘူး
လား”

ဟု ပြောလေသည်။ ယိုးကျင်းက ...

“ကျုပ်ကိုလာပြီး ကယ်တင်တာ ... ဟုတ်လား”

ကျင်းဝှာက ...

“ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း လွတ်အောင် ပြေးမယ်ဆိုရင်
ဝေးဝေးကို ရောက်နေပြီ၊ ဒါပေမဲ့”

ယိုးကျင်းက ...

“အဲဒီလို ထွက်ပြေးတာကမှ ကောင်းလိမ့်ဦးမယ်”

“ရှင်”

“ခုတော့ နှစ်ယောက်စလုံး ဒုက္ခရောက်ဖို့ပဲရှိတယ်”

ကျင်းဝှာ၏မျက်ဝန်းအစုံမှ မျက်ရည်များ စီးကျလာလေ

သည်။

၁၇၄ ❖ ဝတ္ထုအောင်

သူမ ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်သည်။

ထိုစဉ် ... အဆောက်အအုံအပြင်ဘက်မှ ငြင်းခုံသံများ ထွက်
ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

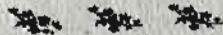
“ဒီပစ္စည်းဟာ ကျုပ်တို့ နဂါးစိမ်းဂိုဏ်းက ပိုင်တဲ့ပစ္စည်း ဖြစ်
တယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်လက်ထဲကို အရင်ပါစေချင်တယ်၊ နောက်မှ
ဈေးများများ ပေးနိုင်တဲ့လူကို ရောင်းမယ်၊ ဒါ ကျုပ်တို့ နဂါးစိမ်းဂိုဏ်း
ရဲ့ သဘောတရားပဲ၊ ခင်ဗျားတို့ အားလုံး သဘောတူတယ် မဟုတ်
လား”

နဂါးစိမ်းဂိုဏ်းသားတစ်ယောက်၏ ကျယ်လောင်သော
အသံဖြစ်ပါသည်။

ကျင်းဝှာ၏မျက်ဝန်းတွင် မျက်ရည်များ ပြည့်လျှံ၍ လာ
လေသည်။

သို့သော် ...

ထိုသို့သော ငြင်းခုံသံများ ကြားလိုက်ရသည်နှင့် သူမ၏
မျက်နှာတွင် အပြုံးရိပ်များ ဖြစ်ပေါ်လာလေတော့သည်။

လောဘသားများ

လေတစ်ချက် ဂွေယမ်းတိုက်ခတ်လာသည်။

ရုတ်တရက် ...

မောက်ရှောင်ထင်း၏ နားတစ်ဖက်သည် ချင်ခနဲ မြည်သွား
လေသည်။

သူ၏နီရဲသော မျက်လုံးအစုံသည် နဂါးစိမ်းဂိုဏ်းသား
သုံးယောက်အား စိုက်ကြည့်နေ၏။

ယီကျောင်းက သဇင်ပန်းတိုင်ကို ကျောမှီထားလျက် ငြင်းခုံ
နေကြသောကိစ္စများသည် သူနှင့် လားလားမျှ မသက်ဆိုင်သည့်
အလား။

မြင်းဖြူဟန်စန်းက သစ်သားတိုင်တစ်ခုကို လက်ချောင်း
လေးများဖြင့် တဒေါက်ဒေါက် မြည်အောင် ခေါက်နေသည်။

အနက်ရှောင်ဝတ်ထားသူသည် သခင်လေးစုအိမ်၏
နောက်ကျောဘက်၌ မလှုပ်မယှက်ရပ်လျက်။

၁၇၆ ❖ ဝတ္ထုအောင်

နဂါးစိမ်းဂိုဏ်းသားသုံးယောက်သည် လက်သီးကျစ်ကျစ်ပါ
အောင် ဆုပ်ထားကြလေသည်။

သူတို့သည် အလွန်ခံပြင်းနေကြသည့်အသွင် ဆောင်နေကြ
ပါသည်။

“သခင်လေးစုအိမ်းက ကတိတည်လိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်တို့ ယုံ
ကြည်ပြီးသားပါ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။ စုအိမ်းက ...

“ကျုပ်ကတော့ သဘောတူပြီ ... ဒါပေမဲ့”

“ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်သလဲဗျ”

“ဒီကိစ္စဟာ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်းနဲ့ ပြီးတဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ပါ

ဘူး”

“ဪ ... ဒီလိုလား”

မောက်ရှောင်ထင်းက ...

“ခုချိန်မှာတော့ နဂါးစိမ်းဂိုဏ်းကို ပစ္စည်းပြန်ပေးလိုက်မယ်

ဆိုတာကို ကျုပ်သဘောမတူဘူး”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ ဟန်စန်းကလည်း ...

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်လည်း သဘောမတူဘူး”

ဤတွင် ...

အလှနတ်သမီး၏ဇာတိနိဂုံး (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၇၇

“ကောင်းပြီလေ ... နဂါးစိမ်းဂိုဏ်းက ခေါင်းငုံ့ခံနေမှာ
မဟုတ်ဘူး”

နဂါးစိမ်းဂိုဏ်းသားသုံးယောက်သည် ချက်ချင်းပင် လက်
နက်ကိုယ်စီ ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

သို့သော် ... ဟန်စန်းနှင့် မောက်ရှောင်ထင်းတို့က ပြန်လည်
တိုက်ခိုက် လိုက်ကြသည်နှင့်။

“အား”

“အောင်မယ်လေး”

“သေပါပြီဗျ”

စူးရှသော အော်ဟစ်သံများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

နဂါးစိမ်းဂိုဏ်းသားသုံးယောက် ချက်ချင်းပင် မြေပေါ် လဲ
ကျသွားကြလေတော့သည်။

နဂါးစိမ်းဂိုဏ်းသားသုံးယောက် သေဆုံးသွားကြပြီ ဖြစ်လေ
သည်။

စုအိမ်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“နဂါးစိမ်းဂိုဏ်းသားတွေ အသတ်ခံလိုက်ရတာ ဒီကိစ္စကို
တာဝန်ယူထားတဲ့ ဓားဘီလူးဝေထင်းအိမ်သာ သိသွားရင် မလွယ်
ဘူး”

၁၇၈ ❖ ဝတ္ထုအောင်

သူ၏ ပယောဂမပါသလို ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

ဟန်စန်းနှင့် မောက်ရှောင်ထင်းတို့ မျက်နှာပျက်သွားကြလေသည်။ ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

တိတ်ဆိတ်ခြင်းသည် ကြောက်စရာကောင်းအောင် တိတ်ဆိတ် နေခြင်းမျိုး ဖြစ်သည်။

ဝေ့ထင်းအိမ်ကို မည်သူမျှ မမြင်ဖူးကြသေးပါ။

သို့သော် ... နာမည်ကြားလိုက်သည်နှင့် ကြောက်ရွံ့သော စိတ်များ ပေါ်လာကြတော့သည်။

စုအိမ်းက ...

“နဂါးစိမ်းဝိုက်သားသုံးယောက်တော့ ကြွသွားကြပြီ၊ ကဲ ... အခု ဘယ်သူ့အလှည့်လဲ”

ဟန်စန်း မျက်နှာပျက်သွားသည်။

မောက်ရှောင်ထင်းကို ကြည့်လိုက်၏။ မောက်ရှောင်ထင်း ပြုံးလိုက်၏။

“စိတ်ဈ ... ကျုပ်အလှည့် မဟုတ်တာတော့ သေချာတယ်”

ယီကျောင်းက ...

“ကျုပ် စကားတစ်ခွန်းပြောပါရစေ ... မောက်ရှောင်ထင်းနဲ့ ကျုပ်ဟာ မိတ်ဆွေဖွဲ့ထားပြီးပါပြီ”

အလှနတ်သမီး၏မာတာနိဗ္ဗာန် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၇၉

“ဟား ဟား ဟား”

မောက်ရှောင်ထင်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကဲ ဟန်စန်း ... မင်းအလှည့်ဆိုတာ သိပြီလား”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ ဟန်စန်း အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်က ကြောက်မယ်များ ထင်သလား”

မောက်ရှောင်ထင်းက ...

“ဒါဖြင့် စမ်းကြည့်လေ”

“ကောင်းပြီ”

ဟန်စန်းက စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ယီကျောင်းက ...

“မောက်ရှောင်ထင်း ... ဘာမှမပူနဲ့၊ ခင်ဗျားနောက်မှာ ကျုပ်တစ်ယောက်လုံး ရှိတယ်”

ဟု အားပေးစကားပြောလိုက်သည်။

မောက်ရှောင်ထင်း ဝမ်းသာသွားသည်။

ဟန်စန်းကို တရကြမ်းတိုက်ခိုက်လိုက်၏။

သို့သော် သိုင်းကွက် ဆယ့်လေးငါးကွက် တိုက်ခိုက်ပြီးသည်

နှင့် တစ်စုံတစ်ခု မှားယွင်းသွားပြီဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်လိုက်လေသည်။

၁၈၀ ❖ ဝတ္ထုအောင်

အကြောင်းမှာ ယီကျောင်းက သူ့အား အနောက်မှ အလစ်
ဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

“လူယုတ်မာ”

မောက်ရှောင်ထင်းသည် ဒေါသတကြီး အော်ငေါက်ရင်း
ရှောင်တိမ်းရန် ကြိုးစားနေစဉ်မှာပင် ဟန်စန်း၏တိုက်ခိုက်မှုကို ခံ
လိုက်ရသည်။

‘ဝုန်း’

“အား”

စူးရှသော အော်ဟစ်သံများ ထွက်ပေါ်လာလေတော့သည်။

ယီကျောင်းနှင့် ဟန်စန်းတို့က ညှပ်ပူးညှပ်ပိတ် တိုက်ခိုက်
လိုက်ကြခြင်းကြောင့် မောက်ရှောင်ထင်း မြေပေါ်လဲကျသွားလေ
သည်။

အနီး

မောက်ရှောင်ထင်း သေဆုံးသွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

“ဟား ဟား ဟား”

အလှနတ်သမီး၏စာအုပ်နိဂုံး (၃-အတ်သီမ်း) ❖ ၁၈၁

ဟန်စန်းက ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကျုပ်နဲ့ ယီကျောင်းက မင်းထက်အရင် မိတ်ဆွေဖွဲ့ထား
ကြတယ်ဆိုတာ မင်းမှမသိဘဲကိုး”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ယီကျောင်းလည်း ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ... မိတ်ဆွေကို ဒုက္ခပေးဖို့ ကြိုးစားတာကို
ကျုပ် လက်ပိုက်ကြည့်နေမှာတဲ့လားဗျာ”

ပြောရင်း သူ၏မျက်လုံးများ အရောင်တဖိတ်ဖိတ် တောက်
ပလာသည်။ စုအိမ်းကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

ဟန်စန်းကလည်း လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

သူတို့နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး စုအိမ်းကိုလည်း သုတ်သင်ရှင်း
လင်းပစ်ရမည် မဟုတ်ပါလား။

ရုတ်တရက် ယီကျောင်း၏ တံတောင်ဆစ်သည် ဘေးဘက်
သို့ ဆောင့်ထည့်လိုက်လေသည်။

ဟန်စန်းအား လျှပ်တစ်ပြက် တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေ
သည်။

ထုဆောင့်ချလိုက်သော ခွန်အားသည် အတော်ပြင်းထန်လှ
ပေသည်။

၁၈၂ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

သူ၏ဘေး၌ ရပ်နေသော ဟန်စန်း၏ ဝမ်းဗိုက်ကို ဆောင့်မိ
လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဟန်စန်း၏ခန္ဓာကိုယ် တစ်ပတ်လည်ထွက်သွားလေသည်။

ဟန်စန်း ကဗျာကယာ လူးလိမ့်ထမည်အပြုတွင် ယိ
ကျောင်းက ဓားဖြင့် ခုတ်ချလိုက်၏။

“အား”

ဟန်စန်း စူးရှစွာ အော်ဟစ်လိုက်သည်။

စုအိမ်းက ဦးခေါင်း တဆတ်ဆတ် ညှိတ်လိုက်လေသည်။

“ကောင်းတယ် ... ဒီလူကို ဒီလိုမှမရှင်းရင် တို့ကို ဒုက္ခပေး
နိုင်တယ်”

ယိကျောင်းက ...

“ကျုပ် ခင်ဗျားနဲ့ မိတ်ဆွေဖွဲ့ထားတာ သုံးနှစ်တောင်ရှိပြီ
ဆိုတာ သူတို့ သိမသွားကြရှာဘူးလေ”

စုအိမ်း ပြုံးလိုက်သည်။

“ကဲ သူငယ်ချင်း ... ကျုပ်တို့အခန်းထဲ ဝင်လိုက်ကြရအောင်
လား”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

❖

အလှနတ်သမီး၏စာအုပ်နိဂုံး (ဒု-ဇာတ်ဆင်း) ❖ ၁၈၃

ယို့ကျင်း မလှုပ်မယှက် ရှိနေ၏။

ကျင်းဝှာက သူ့အား ငေးကြည့်နေသည်။

အပြင်ဘက်မှ ငြင်းခုံသံများ၊ တိုက်ခိုက်သံများ ရပ်တန့်ကွယ်
ပျောက်သွားပြီ ဖြစ်သည်။

“နောက်ဆုံး အသက်ရှင်ကျန်ရစ်ခဲ့မယ့်လူ ဘယ်သူလဲ
ဆိုတာ ရှင်သိသလား”

ကျင်းဝှာက မေးလိုက်သည်။

ယို့ကျင်းက ...

“မင်းတော့ မဟုတ်ဘူး”

“ဪ ... အစ်ကိုက ကျန်မကို အထင်လွဲနေတာကိုး”

ယို့ကျင်း ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

ထိုစဉ် ခြေသံများနှင့်အတူ စုအိမ်းတို့ ဝင်ရောက်လာကြ
သည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ကျင်းဝှာက လက်ထဲမှ စက္ကူလိပ်ကို ဖယောင်းတိုင်မီးနှင့်
နီးကပ်စွာ ထားလိုက်၏။

ယို့ကျင်းက စိတ်ပျက်သလို ကြည့်နေ၏။

၁၈၄ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ယီကျောင်း တစ်ချက်ရယ်လိုက်သည်။

ရုတ်တရက် ဓားရောင်တစ်ချက် လင်းလက်သွားလေသည်။

ကျင်းဝှာ၏လက်ထဲမှ ဖယောင်းတိုင် ထိတိရိရိ ပြတ်သွားသည်။

ဖယောင်းတိုင်မီးကား ငြိမ်းမသွားပါ။

ပြတ်သွားသောဖယောင်းတိုင်အပေါ်စိုင်းသည် မီးတောက်လျက် ဓားပြားပေါ်တွင် ပါသွားလေသည်။

ယီကျောင်းက ဓားကို ရုပ်သိမ်းကာ ဖယောင်းတိုင်မီးကို ငြိမ်းလိုက်လေသည်။

ကျင်းဝှာ မျက်လုံးဖြူသွား၏။

ယခု ... သူမလည်း ဘာမှ တတ်နိုင်တော့မည် မဟုတ်ကြောင်း နားလည်သဘောပေါက်သွားလေတော့သည်။

သူမသည် အံတင်းတင်းကြိတ်ကာ ...

“ယူသွားပါတော့ရှင်”

စက္ကူလိပ်ကို ပစ်ပေးလိုက်လေသည်။

ယီကျောင်းက ဖမ်းယူထားလိုက်ပြီး ...

“ကျေးဇူးပါပဲဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

အလှနတ်သမီး၏ဇာတာနိဂုံး (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၈၅

ကျင်းဝှာက ...

“ကျွန်မက သခင်လေးစုအိမ်းကို ပေးတာရှင်”

သူမ၏စကားသည် ရန်တိုက်ပေးလိုသောစကားဖြစ်သည်။

စုအိမ်းက ...

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ... တို့နှစ်ယောက်ဟာ အတူတူပဲ”

ထိုစကားကြားလျှင် ... ကျင်းဝှာ စိတ်ပျက်သွားလေတော့သည်။

ယီကျောင်းက ...

“ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ကို ရန်တိုက်ပေးဖို့ ကြိုးစားရင် မှားသွားလိမ့်မယ်”

စုအိမ်းက ...

“ကဲ ... အားလုံးပြီးသွားပါပြီဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်၏။ ယီကျောင်းက ...

“ဟုတ်တယ်၊ ယို့ကျင်းကို ရှင်းပြီးရင် အားလုံးပြီးသွားပြီပေါ့ဗျာ”

သူတို့နှစ်ယောက် ပြိုင်တူရယူမောလိုက်ကြသည်။ စုအိမ်းက ...

“ကဲ ... ခင်ဗျားပဲ တာဝန်”

၁၈၆ ❖ ဝတ္ထုအောင်

သူ စကားဆုံးအောင် မပြောလိုက်ရပါချေ။

တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်သက်စွာ ရှိနေခဲ့သည့် သက်တော်စောင့်က

သူ့အား တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

‘ဝုန်း’

စုအိမ်း ကြမ်းပြင်ပေါ် လဲကျသွားသည်။

ထိုအခါ ...

သက်တော်စောင့်က ယီကျောင်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်လေ

သည်။

ယို့ကျင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

သက်တော်စောင့်ကို ကြည့်ကာ ...

“ဓားဘီလူးဝေထင်းအိမ်ဆိုတာ ခင်ဗျားမဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

သက်တော်စောင့်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

အကုန်တစ်သိမ်း၏မာယာနိဂုံး (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၈၇

“ခင်ဗျား ဘာကြောင့် ခုလို ရုပ်ဖျက်ထားရတာလဲ”

“အချိန်တန်တဲ့အခါ အလွယ်တကူ လှုပ်ရှားနိုင်အောင်ပေါ့

ဗျာ”

ယို့ကျင်းက ...

“ကုန်းစွန်းကျင်က ထင်းရှူးသိုင်းကျွန်းကို ဝယ်လိုက်တယ်၊

ဒါပေမဲ့ အတုဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား”

သက်တော်စောင့်အဖြစ် ရုပ်ဖျက်ထားသော ဝေထင်းအိမ်

မျက်နှာပျက်သွားသည်။

“မင်း ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ”

“ကျုပ် စဉ်းစားကြည့်တာလေ”

“မင်း မဆိုးဘူး”

“ကုန်းစွန်းကျင်ရဲ့လုပ်ရပ်က ခင်ဗျားအပေါ်မှာပါ အမြစ်ကျ

လာနိုင်တယ် မဟုတ်လား”

“နဂါးစိမ်းဂိုဏ်းဟာ စည်းကမ်းကြီးတယ်၊ အပြစ်တစ်ခု ဖြစ်

လာရင် တာဝန်ရှိတဲ့သူတွေ အဆင့်ဆင့် အပြစ်ပေး အရေးယူခံရတယ်”

“ခင်ဗျားအပေါ် အပြစ်ကျမလာအောင် ဒီကိစ္စကို ခင်ဗျား

ဖန်တီးခဲ့တာ မဟုတ်လား”

၁၈၈ ❖ ဝတ္ထုအောင်

“ဟုတ်တယ်”

ယိုးကျင်းက ...

“ဒီကိစ္စမှာ ကျုပ်ကိုအသုံးချဖို့ကော ဘယ်လိုသဘောနဲ့ ကြိုးစားခဲ့တာလဲ”

ဓဝေထင်းအိမ် ပြုံးလိုက်သည်။

“လောကအပေါ်မှာ အတော်ဆုံး စောရဟာ မင်း တစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်မဟုတ်လား”

“ဘာဆိုလို့လဲဗျ”

“မင်းက ကုန်းစွန်းကျင်ကို ရှင်းပစ်ပြီး ယူသွားတယ်ဆိုရင် ကျုပ်တပဲ ပြင်းပြင်းထန်ထန် အပြစ်ပေးခံရတော့မှာ မဟုတ်ဘူးလေ”

ယိုးကျင်းက ...

“ဒါဖြင့် သခင်လေးစုအိမ်းတို့ကို ဘာကြောင့် ဒီကိစ္စထဲ ဆွဲသွင်းရတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ဓဝေထင်းအိမ်က ...

“အခြေအနေ ရှုပ်ထွေးသွားအောင် ဖန်တီးလိုက်တဲ့သဘော

ပါပဲ”

ယိုးကျင်းက ...

အလှနတ်သမီး၏ဇာတိနိဂုံး (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၈၉

“သူတို့က ဒီကိစ္စကို သဲကြီးမဲကြီး လိုက်နေကြတော့ ကုန်းစွန်းကျင် ရခဲ့တဲ့ ထင်းရှူးသိုင်းကျမ်းဟာ အစစ်ဖြစ်တယ်လို့ နဂါးစိမ်းပိုဇာ်းက တာဝန်ရှိသူတွေ ယုံကြည်သွားစေချင်တဲ့သဘော မဟုတ်လား”

ဓဝေထင်းအိမ်က ...

“ဟုတ်တယ်”

ယိုးကျင်းက ကျင်းဝှားကို ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“သူကကော ဒီကိစ္စထဲကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပါလာတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ဓဝေထင်းအိမ်က ...

“သူက ကျုပ်ရဲ့ နီးသည်ပါ”

“ဪ”

“ကျုပ် ဒုက္ခရောက်နေတော့ သူက ကူညီဖြေရှင်းပေးခဲ့တဲ့ သဘောပါ”

“ဒီကိစ္စတွေအားလုံးဟာ သူ့ရဲ့အကြံအစည်တွေ မဟုတ်လား”

ကျင်းဝှား ပြုံးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ရှင်”

၁၉၀ ❖ စက္ကူအောင်

“မင်းက ကျုပ်ကို ကောင်းကောင်းကြီး လှည့်စားနိုင်ခဲ့တာပဲ”

“ဒီလိုမှ မလုပ်ရင် ကျွန်မအစ်ကို ဒုက္ခရောက်တော့မယ် မဟုတ်လားရှင်”

“ခုတော့ မင်းတို့ဒုက္ခက လွတ်မြောက်သွားပြီပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

ယိုးကျွင်းက မွဲဖြိုးဖြိုးကာ ...

“ယီကျောင်း ရှိသေးတယ်၊ သူက မင်းတို့ရဲ့ အကြံအစည်တွေ ကို ဖော်ထုတ်လိုက်မှာပဲ”

“ဒီကိစ္စအတွက် မပူပါနဲ့လေ”

ဓဝေထင်းအိမ်က ပြောရင်း ယီကျောင်းဘက်သို့ လှည့်လိုက်လေသည်။ ယီကျောင်း အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ် ခင်ဗျားကို ကြောက်နေမယ်များ ထင်နေသလား”

ကြိုးဝါးရင်း ဓားငွေယမ်းကာ ချက်ချင်းတိုက်ခိုက်လိုက်၏။

ဓဝေထင်းအိမ်က အသာအယာပင် ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

အလှနတ်သမီး၏စာစာနိဂုံး (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၉၁

ဓဝေထင်းအိမ်နှင့် ယီကျောင်းတို့၏ တိုက်ခိုက်မှုသည် ပြင်းထန်လာ၏။

ယိုးကျွင်းက ကျင်းဝှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ကျင်းဝှာက သူမနှင့်မဆိုင်သလို ရှိနေသည်။

ယိုးကျွင်း၏ရင်ထဲ တဆစ်ဆစ် နာကျင်လာ၏။

“ဓဝေထင်းအိမ်က အားလုံးကို ရှင်းပစ်မှာ မဟုတ်လား”

ကျင်းဝှာ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

“သူက မင်းကိုကော ချမ်းသာပေးမယ် ထင်သလား”

ကျင်းဝှာ နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

“ကျွန်မဟာ သူ့ရဲ့ဇနီးသည်ဆိုတာ မေ့ထားလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲရှင်”

ယိုးကျွင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“အင်း ... ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ့်ထက်သာတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် အမြဲတမ်း စိုးရိမ်ပူပန်နေရမှာကို မလို့လားတတ်ကြဘူးဆိုတာ မင်းမတွေးမိဘူးထင်တယ်”

၁၉၂ ❖ စက္ကအောင်

ကျင်းဝှာ၊ မျက်နှာပျက်သွားသည်။

“ကျွန်မဆီက အကြံဉာဏ်ရယူဖို့အတွက် အမြဲတမ်း လိုအပ်နေတာပေါ့ရှင်”

ယိုးကျင်းက ...

“ကျုပ်တော့ မထင်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အခု ကြုံတွေ့လိုက်ရတဲ့ကိစ္စဟာ သူ့အတွက် အရေးအကြီးဆုံး ကိစ္စပဲ”

“ဒါ အမှန်ပါပဲရှင်”

“ဒီကိစ္စပေါက်ကြားသွားရင် သူ ဘယ်နည်းနဲ့မှ အသက်ရှင်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“သေချာပါတယ်ရှင်”

ယိုးကျင်းက ...

“မင်းအသက်ရှင်နေသမျှ ဒီလျှို့ဝှက်ချက်ဟာ တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့ ပေါက်ကြားသွားနိုင်တယ် မဟုတ်လား”

ကျင်းဝှာက ...

“ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် အတူတူပဲလေ၊ ကျွန်မ မရှိရင် သူလည်း မရှိနိုင်တော့ဘူး”

အလှနတ်သမီး၏စာအုပ်နံရံ (၃-စာတ်သိမ်း) ❖ ၁၉၃

ယိုးကျင်းက ...

“သူ့စိတ်ထဲမှာ ဒီအတိုင်း သဘောထားပါစေလို့ ဆုတောင်းလိုက်ရတော့မှာပဲ”

ထိုစဉ် ...

“အား”

စူးရှသောအော်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ယိုးကျင်းနှင့် ကျင်းဝှာတို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ထိုအခါ ဝေ့ထင်း အိမ်၏ လက်ချက်ဖြင့် ယီကျောင်း ကြမ်းပြင်ပေါ် လဲကျသွားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေတော့သည်။

BURMESE
CLASSIC
.com

ယခု မိမိအလှည့် ရောက်လာတော့မည်ဟု ယိုးကျင်း သဘောပေါက်ထားလေသည်။

ကျင်းဝှာက ...

“ကျွန်မတို့ အချိန်ဖြုန်းလို့ မဖြစ်တော့ဘူး”

၁၉၄ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ဟု ငှေထင်းအိမ်အား လှမ်းပြောလိုက်လေသည်။

ငှေထင်းအိမ်က ...

“စိတ်ချ”

သူက ရှေ့သို့ လှမ်းလာ၏။

ကျင်းဝှာက ...

“ရှင်အတွက် ကျွန်မ စိတ်မကောင်းပါဘူးရှင်”

ဟု လှမ်းပြောကာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

သို့သော် သူ၏ရယ်မောသံ တစ်ဝက်တစ်ပျက်ဖြင့် ရပ်
တန့်သွားလေသည်။

အကြောင်းမှာ ငှေထင်းအိမ်၏ ဓားက သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်ထဲ
စိုက်ဝင်သွားခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

“ကျုပ်ပြောတာကို မင်းမှမယုံတာကိုး”

ယိုးကျင်းက ညည်းတွားလိုက်လေသည်။

ကျင်းဝှာက ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် နောက်ဆုတ်သွားရင်း ...

“ရှင် ... ရှင် ရက်စက်လိုက်တာ”

ဟု ပြောလိုက်၏။ ငှေထင်းအိမ်က ...

“လျှို့ဝှက်ချက်ဆိုတာ တစ်ယောက်ပဲသိတာ ကောင်းတယ်
လို့ မင်းပြောခဲ့ဖူးတာပဲ မဟုတ်လား”

အဏုနက်သမီး၏မာယာနိဂုံး (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၉၅

“ရှင် ရှင်”

ကျင်းဝှာသည် ဒေါသတကြီးဖြင့် တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်
လိုက်လေသည်။

သို့သော် သူမ မည်သို့မျှ မဟန်နိုင်ပါတော့ချေ။

‘ဝုန်း’

ကြမ်းပြင်ပေါ် လဲကျသွားပြီး မလှုပ်မယှက် ဖြစ်သွားလေ
တော့သည်။

အိုး

ငှေထင်းအိမ် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“သူဟာ အတော်ကို စွဲလမ်းစရာကောင်းတဲ့ မိန်းကလေး
တစ်ယောက်ပါပဲ”

ယိုးကျင်းက ...

“ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားအတွက် မလိုအပ်တော့ဘူး မဟုတ်လား”

ဗျ”

ငှေထင်းအိမ်က ...

၁၉၆ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

“သူ့ကို ဒီအတိုင်းထားရင် မြွေပွေးခါးငိုက် ငိုက်သလို ဖြစ်နေမှာပေါ့”

“ခုတော့ ခင်ဗျာရဲ့ အကြံအစည် အောင်မြင်သွားပြီပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ... မင်းအတွက် ကျုပ် စိတ်မကောင်းပါဘူး”

ဝေ့ထင်းအိမ်က ယွိုကျင်းအား ရှင်းပစ်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ထို တဒင်္ဂအချိန်လေးမှာပင် ယွိုကျင်းသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ

ခုန်ထလာပြီး ကလေးကစားစရာဓားဖြင့် တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ယွိုကျင်း သွေးကြောပွင့်နေသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်ကြောင်း

ဝေ့ထင်းအိမ် သိလိုက်ရချိန်မှာ နောက်ကျနေပြီဖြစ်ပါသည်။

“အား”

စူးစူးရှရှ အော်သံနှင့်အတူ ဝေ့ထင်းအိမ် ကြမ်းပြင်ပေါ် လဲ

ကျသွားသည်။

ယွိုကျင်းသည် တည်းခိုခန်းကို ကျောခိုင်းကာ တိတ်ဆိတ်စွာ

ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

ဝဏ္ဏအောင်

